

ДЖОАНА ЛИНДЗИ СЪРЦЕТО НА ВОИНА

Част 3 от „Ли-Сан-Тер“

Превод от английски: Raina, 2015

chitanka.info

ПРОЛОГ

Британи Калъхан стоеше пред огледалото, поставено до гардероба ѝ, и бе доволна от резултатите. Блузата беше с пайети, доста очарователна и не прекалено секси. Бижутата — скромни, нищо прекалено лъскаво. Дългата виолетова пола бе елегантна, тясна, с цепка от коляното. Отне ѝ два часа, за да се приготви — не че имаше нужда от толкова време, за да изглежда добре, но тази вечер беше специална, затова тя бе отделила повече време от обикновено за приготвянето.

Гримът ѝ пасваше идеално на дълбоките ѝ зелени очи. Съквартирантката ѝ Джан бе направила косата ѝ, успявайки да събере тежката маса бакъреночервени къдрици във фина фризура, която би спечелила първото място за Джан, ако се явеше на състезание по фризьорство. Двете бяха идеалните съквартирантки, всяка притежаваше тези умения, от които другата се нуждаеше, и така взаимно се допълваха. Британи можеше да поправи всичко, което се развалеше в апартамента, и поддържаше колата на Джан в идеално състояние.

Джан от своя страна готвеше най-зашеметяващите ястия и правеше косата на Британи за специалните случаи, тъй като Британи никога нямаше достатъчно време, за да отиде на фризьор.

Те споделяха апартамента в Сийвю^[1] вече от три години. Градът не беше голям. Странното бе, че не се намираше до океана, нито от него се разкриваше гледката към океана, и това се бе превърнало в шега, че градът е кръстен така в очакване на „някое голямо земетресение“, което ще се случи някой ден и ще доведе океана при тях. Шега, показваща лош вкус, но ако живееш в Калифорния, или се шегуваш на тема земетресения, или се местиш другаде.

Сийвю бе едно от новите градчета, разположени на известна дистанция от големите градове, и все пак на разумно разстояние с кола, ако се случи да работиш в някой от тях. Най-големия наблизо бе Сан Франсиско. Но се намираха достатъчно далеч от него, че да не им

се налага да се примиряват със студената зима и мъглата, идваща от залива. Истината бе, че жителите на градчето можеха да се наслаждават на учудващо меко време и, вероятно, Сънвию^[2] щеше да бъде много по-подходящо име за града им.

Британи бе на мнение, че е прекрасно да имаш съквартирантка, с която се разбираш толкова добре. Джан беше дребничка, приличаше на елф, винаги имаше под ръка някое гадже, което да изпълни всяка нейна заръка, и не се интересуваше особено дали е с едно или друго момче. Тя обичаше мъжете, имаше нужда около нея винаги да има поне един, макар и да не приемаше никой от тях на сериозно. Нейният единствен недостатък, ако можеше да се нарече така, беше това, че е сватовница по душа. Щом станеше дума за самата нея, тя не смяташе, че трябва да се обвърже за постоянно с един мъж, но бе убедена, че приятелката ѝ трябва да направи точно това.

Британи бе доказала, че е голямо предизвикателство за сватовническите наклонности на Джан, но не поради обичайните причини. Тя бе красива, интелигентна, отговорна, имаше интересна кариера и постижими цели. Просто така се беше случило, че тя бе висока един метър и осемдесет и два сантиметра.

За Британи високият ѝ ръст винаги бе проблем, още откакто бе малка. Ръстът поставяше сериозни ограничения за връзките ѝ, и то до такава степен, че тя вече бе спрела да се опитва да намери идеалната си половинка.

Беше опитвала да се среща с мъже, които бяха по-ниски от нея, и резултатите бяха катастрофални. Започваха да се появяват шегички за ръста ѝ, или пък приятелите на мъжа започваха да го подкачат. Най-често, обаче, се случваше лицата им, уж случайно, да се озовават на равнището на бюста ѝ. Кое то, разбира се, беше всичко, но не и случайно.

Британи бе решила, че когато се омъжи, съпругът ѝ ще бъде висок поне колкото нея. По-висок щеше да бъде още по-добре, но тя не таеше дъх, че ще извади подобен късмет, и се оглеждаше за някой със същата височина.

Заради този свой проблем тя веднага забелязваше високите мъже. За нещастие, както при повечето хора над метър и осемдесет, повечето от височината им идваше от неестествено дългите им крака, което изглеждаше малко странно, особено при по-кльощавите. Би се

съгласила и на някой странен. Не беше нищо лично, просто практично, не искаше да гледа надолу към съпруга си.

А вече бе наложително да си намери съпруг, имайки предвид, че приближаваше тридесетте си години, или поне тя така смяташе. Не че си бе набелязала някой определен, просто имаше цели, по които да се ориентира, и бе постигнала огромен успех в това, върху което бе съсредоточила усилията си през последните дни, и то бе да построи свой собствен дом със собствените си ръце.

За да изпълни тази своя цел, тя работеше почасово на две места — вечер работеше в спацентъра, а през целия ден в събота тя се поддържаше във форма, като правеше същото за други хора, регулираше диети и правеше програми за упражнения. Целодневната ѝ работа за през седмицата бе за „Арбър Конструкшънс“.

Неделя бе единственият ѝ свободен ден и единственият ѝ шанс да направи нещо нормално, като да посети семейството си, да балансира чековата си книжка, да плати сметките, да почисти къщата, да изпере, да напазарува, да поправи колата си и какво ли още не. Също така това бе единственият ден, в който просто може да си почине, и тя би предпочела да прекара този свободен ден като спи или работи по дизайна на мечтаната си къща, а не да гради връзка. Двете ѝ допълнителни работи не ѝ оставяха много време за социални контакти, поради което и бе спряла да търси връзка, докато не се появи Томас Джонсън.

Бе опитвала да се среща с някой мъж повече от веднъж, всяка неделя всъщност, и повечето бяха препоръчани от съквартирантката ѝ. Но никога нищо не се получаваше, защото всеки мъж рано или късно започваше да се оплаква, че не му отделя достатъчно от времето си. Затова бе решила да изчака, докато не завърши мечтаната си къща. Тогава щеше да напусне двете допълнителни длъжности и щеше да се наслаждава на свободното си време като всеки нормален човек и че тогава ще има възможност да започне да се оглежда за сериозна връзка.

Том я бе накарал да промени мнението си. Бе започнала да мисли, че никога няма да открие подходящият мъж, но Томас Джонсън бе покрил голяма част от изискванията ѝ. Той бе метър и осемдесет и три сантиметра, с което бе покрил най-главният ѝ критерий, но също така, той бе невероятно красив, доказан професионалист в сферата на

рекламите. Британи беше от работническата класа, а той костюмар и все пак имаха общи интереси. Понякога той я караше да се чувства доста смутена, но това бе малка цена в сравнение с всичките преимущества и тя бе убедена, че е открила „правилния“ мъж. Тъй като тя преследваше толкова стриктно набелязаните цели, не бе чудно, че най-точната дума, с която някой би могъл да я определи, бе „твърдоглава“ — все пак бе ирландка.

Всъщност, името ѝ можеше и да не го показва, но всички в нейното семейство бяха американци. Дядо ѝ Калъхан с голи ръце построил ферма в Канзас и баща ѝ я бе наследил след смъртта му. Точно там израснаха тя и тримата ѝ братя. Нищо от ирландската им история не бе запазено, тъй като, когато е дошъл тук, дядо ѝ е бил прекалено малък, за да помни родината си. А колкото до кръщелните им имена, е, не бе много трудно да се досети човек, че родителите ѝ са били малко объркани, когато са решили да имат деца.

Те отричаха да са били част от веселите хипита, наричащи себе си „свободни духове“, каквото и да значеше това, но истината бе, че те се бяха запознали, докато обикаляли из страната и решили заедно да видят света. Размотавали се из Англия, когато се пръкнало първото им дете, и били толкова впечатлени от страната, че решили да кръстят синовете си Йорк, Кент и Девън, в този ред.

И като единственото момиче, което на всичкото отгоре се било появило последно, Британи била кръстена на цялата държава. Родителите ѝ ставаха доста докачливи, когато някой споменеше, че Британи е всъщност провинция във Франция, а не съкратено име на Великобритания.

Британи нямаше толкова объркано становище за живота като родителите си. Тя бе на мнение, че трябва да се живее и евентуално един ден може да започнеш да се наслаждаваш на този живот. Това, разбира се, бе шега, или поне би трябвало да е, но подозрително много се доближаваше до действителния ѝ живот. Тя всъщност харесваше трите си работи, получаваше удовлетворение от тях, но просто ѝ липсваше свободното време, за да се наслади на всички дребни неща, които повечето хора взимаха за даденост. Здравата работа не ѝ бе чужда и се наслаждаваше пълноценно на всяка малко удоволствие в живота си. Бе израснала във ферма, ходеше на училище, а след това се прибираще у дома и се залавяше с непрестанната домакинска работа.

Дори тогава нямаше никакво свободно време, особено ако си останеше у дома.

Обаче бе намерила време за Том. Те се срещаха вече от четири месеца, излизаха всяка събота вечер и всяка неделя прекарваха заедно. Като зает изпълнителен директор, който работи до късно през нощта, неговото време също като нейното бе строго предначертано, затова той никога не се оплакваше, че не могат да се виждат често и вероятно бе облекчен, че и тя не се оплаква за същото. Все още не ѝ бе говорил за брак, но тя не се и съмняваше, че това ще се случи много скоро, и отговорът щеше да бъде „да“. Което бе и причината тя най-после да се реши да му отдаде девствеността си.

Беше доста странно още да е девствена, особено на нейната възраст, достатъчно странно, че да я накара да потъне в земята от срам, когато реши да му каже за това. Това по принцип се случваше, когато мъжете, с които излизаше, започваха да я притискат да правят секс. Но след признанието ѝ винаги резултатите бяха еднакви — или бързаха да си тръгнат, или я гледаха невярващо.

Той не знаеше. Вероятно смяташе, че тя просто е предпазлива. Но бе нещо повече от това. Самия процес бе ясен, можеше да бъде или много забавно, или страшно неудобно, но да изминеш целият път и да решиш да го сториш, бе нещо много голямо, или поне за нея бе така. Като за начало, тя имаше нужда да изпитва някакви чувства, силни чувства при това, и сега, след като те бяха налице...

— Значи днес е нощта, а? — попита Джан, застанала до вратата на Британи със знаеща усмивка на лицето.

— Да — каза Британи и се постара да не се изчерви от неудобство.

— Проклета да съм!

Британи извъртя очи.

— Нека да не го обсъждаме, иначе ще ми замръзнат краката.

— Да замръзнат? Аз се чудя как все още не са ти се сраснали, чакаш от толкова време...

— Коя част от „нека да не го обсъждаме“ не успя да разбереш? — срязва я Британи.

— Добре, добре — отвърна Джан и се закиска. — Просто се опитвам да прогоня част от тези твои нерви. Тревожиш се за това цял ден, а няма нужда. Сигурна си за него, нали?

— Да, аз... — започна Британи, но след миг изстена: — О, господи, ще ме накараш да размисля!

— Не го прави! Добре, млъквам. Заклучвам устни. Ще си прекараш чудесно тази вечер. Спри да се тревожиш. Този мъж е правилният за теб. По дяволите, той би бил правилен за всяка жена. Той е толкова перфектен, че чак не е за вярване, че е истински... не, задраскай това. Не съм го казала. Не казах ли, че млъквам?

Британи се усмихна, благодарна, че Джан най-после замълча. Беше доста напрегната, а нямаше защо да бъде. Беше взела решение, бе агонизирала през цялата изминала седмица, но бе доволна, че ще направи най-правилната стъпка на този етап. Бе сигурна в Том. Само това имаше значение. Или поне се надяваше да е така.

[1] Игра на думи, Seaview означава гледка към морето, океана. ↑

[2] Отново игра на думи, Sunnyview значи Слънчева гледка. ↑

ГЛАВА 1

Семейство Ли-Сан-Тер най-после се прибираще у дома. Посещението на родната планета на майка му, Кистран, бе продължило много по-дълго, отколкото Далден Ли-Сан-Тер бе очаквал. И все пак, той бе доволен, че предприе това пътуване. За разлика от сестра си, Шанел, която бе заминала за планетата, за да учи, той никога преди не бе посещавал Кистран. Бе чувал много за нея от майка си, бе виждал компютърни симулации и образи, но просто не бе същото, като да го видиш на живо. Също така, това бе едно изживяване, което се надяваше никога повече да не повтори.

И все пак, това място бе родината на майка му и той смяташе, че ще може да я разбира по-добре, ако сам види нещата, които я бяха направили толкова по-различна от останалите хора, които живееха на Ша-Ка'ан. През целия си живот той винаги се бе чувствал разкъсан, и то буквално, на две от своите родители. Майка му, Тедра, изразяваше всичко, което е модерно и „цивилизовано“, докато баща му, Чалън, представляваше старите вярвания и в повечето светове наричаха културата му варварска.

Нямаше никаква съвместимост между двете култури, толкова завършени и различни бяха те, и все пак, въпреки това, родителите му бяха успели да намерят някакъв баланс и да станат партньори в живота. Разбира се, за тях всичко това не бе лесно, нито пък и за децата им, които, докато растяха, се стараеха да задоволят и зарадват всеки от двамата.

Когато се наложи най-после Далден да вземе решение, за щастие майка му не просто го прие, но и го очакваше. Все пак, той бе Ша-Ка'ански воин. Нямаше да бъде такъв, ако се плъзга наоколо и говори като майка си, като през цялото това време се тревожи дали ѝ е доставил удоволствие. Затова накрая прегърна вярванията на баща си и никога не съжали за решението си.

От друга страна, сестра му се чувстваше удобно и с двете култури, можеше да бъде покорна другарка в живота на един воин,

каквато бе сега, подчинявайки се на правилата и законите, които обикновено бяха стандартни и вършеха чудесна работа в Ша-Ка'ан. Или можеше да е навън в космоса и да открива нови планети, както бе планирала да прави, преди да се обвърже.

Шанел бе повече от изненадана след първото си посещение на Кистран. Далден бе просто изненадан и нищо повече.

Бе мислил, че може да е забавно. Очакваше, че ще бъде изумен. Дори знаеше езика толкова добре, колкото родният си, тъй като, за разлика от това, което би могъл да научи от записите в Сублим, той можеше да свърже даден предмет с думата и да го обясни. Но нищо не го бе подготвило за чувството, че не е на мястото си там, нито за страхопочитанието, което изпита, виждайки всички тези непознати технологии. Майка му нарече това културен шок.

И дори след като част от страхопочитанието му се бе уталожило, след като останаха известно време на планетата, той все още не можеше да се почувства комфортно на място, където го смятат за гигант, защото по техните стандарти той бе точно такъв.

Дори и когато за кратко време му се бе наложило да посети планетата Съндър, за да прибере Шанел, неговата сестра „бегълка“, Далден се бе почувствал така, сякаш има вземане-даване с деца, толкова дребни бяха хората там.

Кистранците не бяха толкова ниски, но дори техните най-високи представители бяха поне с половин метър по-ниски от Далден. Беше наистина неудобно постоянно да ти се налага да гледаш надолу към хората, с които общуваш, а още по-лошо бе да гледаш как хората те наблюдават със страх или шок.

Страхът бе обясним. Някой от Кистранците още помнеха как преди години воители, приличащи на Далден, са се опитали да завземат планетата им, и дори за известно време бяха успели, поробвайки жените им, отнемайки правата им, и държейки водача им за заложник. Майката на Далден бе тази, която с помощта на баща му бе победила воините и бе върнала свободата на Кистран.

Заради това свое дело Тедра се беше превърнала в национална героиня и това бе главната причина за пътуването им. Бяха дошли на Кистран, защото дългогодишният ѝ приятел и бивш шеф, Гар Се Берн, директорът на Кистран, се оттегляше от поста си, и настояваше те да присъстват на церемонията. Тъй като бяха изминали повече от

двадесет години, откакто Тедра за последен път бе посетила родната си планета, Гар бе уредил да бъде уважена, докато е там. Което ще рече, че трябваше да присъстват на много церемонии в много различни градове.

Тедра Де Ар Ли-Сан-Тер не прие това уважение много леко. То я засрами. Според нея, просто си беше свършила работата като Охранител първи ранг, което значеше да спаси шефа си и да му върне властта, което и бе направила. След това тя бе напуснала, отказвайки се завинаги от работата си като охранител, за да заживее със своя другар в живота на неговата планета Ша-Ка'ан, и никога не съжали за това решение. Цялото това уважение я подложи на ненужни притеснения, които все още я владееха, макар всичко да бе свършило и вече да бяха близо до дома.

Точно тези притеснения, каза му Марта, компютърът Мок II на майка му, бяха причината баща му да не знае защо не се върнаха у дома две седмици по-рано, както се очакваше от тях. Далекобхватният скенер не беше чак толкова далекобхватен, че да предава през две звездни системи.

След като откриха гаалските камъни на Ша-Ка'ан, пътуването между звездните системи стана много по-бързо, тъй като тези камъни се оказаха неизчерпаем мощен източник на енергия, който не съществува никъде другаде във вселената, но комуникацията ставаше все още по старомодния начин, като се изпрати кораб, който да отнесе съобщението от едната звездна система в другата.

А дотогава те щяха вече да са си у дома. Затова Тедра очакваше да се изправи лице в лице с един много гневен другар в живота, който щом я види, вече няма да се поболява от тревога за нея, а ще бъде гневен заради забавянето ѝ.

На Далден му беше забавно, но майка му, която не желаше да бъде успокоявана от него, бе решена да се измъчва и тревожи по този въпрос. Далден знаеше, че баща му ще бъде разтревожен, и то доста. На Чалън не му се нравеше, когато не може да защити своята другарка в живота, точно по тази причина той „настоя“ Далден да придружи майка си на това пътуване. Но Чалън също така щеше да прояви и разбиране, щом му се обясни защо са се забавили. Макар Тедра да очакваше, че с обяснение или без, реакцията му ще бъде една и съща.

Брок, компютърът Мок II на Чалън, който управляваше кораба на Далден, предложи и още една причина за бързането на Тедра да се прибере у дома. На нея просто ѝ липсваше нейният другар в живота. Това бе най-дългият период от време, за който тя се бе отделила от него, откакто се бяха запознали.

За щастие, тъй като прекарваха по-голямата част от времето на борда на кораба на Тедра, Марта поемаше върху себе си лошото ѝ настроение. Това бе една от главните ѝ функции и тя се справяше дяволски добре, когато се наложеше да попречи на Тедра да си изкара яда върху невинните наблюдатели, като ги нарани или физически, или психически с грубото си отношение, което по-късно щеше да я накара да страда заради постъпката си. Точно затова негативната енергия се поемаше от супер модерният компютър Мок II, който бе невероятно скъпа и свободно мислеща машина, създадена да е съвместима само с един-единствен човек.

Тези компютри не можеха да бъдат закупени, преди да се проведат серия от тестове и програмиране, с които компютъра биваше обвързан с новия си собственик. Те всъщност бяха по-скоро компаньон, отколкото компютър, тъй като главната им цел бе да се грижат за здравето, добруването и щастието на хората, с които са обвързани.

Нищо чудно, че в цялата вселена съществуваха само няколко компютъра Мок II. Те бяха толкова мощни, че дори един Мок II сам би могъл да управлява електрониката на планета и бяха достъпни само за развити, много богати планети, които могат да си позволят лукса да притежават такъв компютър. Кистран бе много богата търговска планета и имаше цели два компютъра. Това, че Тедра се бе сдобила с такъв компютър, докато живееше на Кистран, бе по простата причина, че Гар бе загубил един облог. Но по-късно се доказа, че Марта си е струвала похарченото. А Тедра от своя страна бе закупила на своя другар в живота още един компютър. В момента Ша-Ка'ан бе една от най-богатите планети в галактиката, тъй като само там имаше находища на гаалски камъни, а фамилията Ли-Сан-Тер притежаваше най-големите мини.

Този факт обаче не значеше почти нищо за Ша-Ка'анците. Те бяха обикновен народ, с прости нужди. И все пак, бе хубаво, че когато

им потрябваше нещо по-специфично, те имаха възможността да си позволят да го закупят.

Така Чалън бе купил боен кораб, с който другарката му в живота да може да отиде до Кистран. Нейният транспортен Роувър, който можеше да побере хиляди бойци, все пак бе предназначен за Изучаване на вселената, а не за битки. Далден, начело на още петдесет воина, бе изпратен да пази Тедра, но Чалън държеше и кораба да може да я защити.

Така или иначе, те нямаха никакви проблеми с другите кораби в космоса. Що се отнася до това, пътуването им бе повече от спокойно. Шест дни, преди да стигнат до дома, всички бяха в стаята за отдих, когато Марта съобщи, че е получила сигнал за помощ.

— От кой? — веднага попита Тедра.

— Съндър.

След отговора ѝ в залата настана пълна тишина. Всички много добре познаваха планетата. Всички, освен Тедра, я бяха посетили миналата година, когато Шанел се бе опитала да избяга от другаря в живота, който бе избрал за нея баща ѝ.

Тедра първа наруши мълчанието, като поиска потвърждение.

— Не беше ли тази планетата, на която Шанел потърси убежище и не го получи?

— Точно тя — заяви весело Марта.

Шанел се оплака.

— Точно това описание ли трябваше да дадеш, мамо?

Тя седеше на приспособяващия се стол, а нейният другар в живота бе обвил ръцете си около тялото ѝ. Фалон Ван'айер беше позволил другарката му в живота да отиде на това пътуване, но само при условие, че дойде и той. А той мразеше пътуването в космоса... ама наистина го мразеше. И все пак, Шанел много искаше да отиде, а той бе готов на всичко, за да я направи щастлива.

Сега Шанел погледна разтревожена назад към него. Той имаше много добра причина да презира Съндъранците и нямаше да му допадне някой да му напомни, че жителите на тази планета са опитали да отнемат другарката му в живота, като го накарат напълно да забрави за нея. Изражението на Фалон обаче бе напълно неразгадаемо, което бе странно, тъй като Ба-Хар-анските воини рядко криеха чувствата си. Воините от Кан-ис-Тра, като Далден и Чалън, умееха да прикриват

емоциите си, те упражняваха толкова железен контрол над телата си, че изглеждаха така, сякаш не са способни да изпитват силни чувства като гняв или любов.

Но и Тедра имаше добра причина да не харесва Съндъранците. Марта ѝ бе дала пълен доклад за това, което се бе случило с дъщеря ѝ по време на престоя ѝ на онази планета и ако Тедра се бе оказала там по онова време, зад гърба ѝ щеше да има куп ранени Съндъранци.

Тя изсумтя, чувайки коментара на дъщеря си, и се обърна към Фалон.

— Знаеш, че те обичам като собствен син, и това ще е така, докато дъщеря ми те обича — каза тя на шодана на Ка'ал. — Но тя е поискала помощ от тези хора и те не са ѝ я осигурили. Трябва да посочим, че е трябвало уж да я защитят от теб. И сега те искат ние да им помогнем?

Гласът на Тедра ставаше все по-силен, знак, че едва ли Съндъранците ще получат помощ от нея. Фалон само кимна. Далден знаеше много добре, че не бива да се обажда, когато майка му е толкова ядосана. Той остави на Марта да ѝ посочи очевидното, което компютъра не се забави да стори.

— Те чакат помощ откъдето и да е било. Просто се случи така, че ние сме достатъчно близо, за да доловим съобщението им. И след като го чухме, няма никакъв шанс да го игнорираме, или изведнъж си станала небрежна, самостоятелно закоравяла, докато не съм гледала към теб?

Тедра хвърли отровен поглед към интеркома, от който продължи да отеква гласа на Марта.

— Не казвам, че няма да помогнем, но не е нужно това да ни харесва, а и Шанел не таи злоба срещу тях — посочи Марта.

— Те наистина се опитаха да ми помогнат — обясни Шанел. — Просто не се справиха особено добре. И все пак, те си имаха работа с Ша-Ка'ански воители, затова не бива да ги виним за провала им.

— Напротив — настоя Тедра. — Некадърността никога не е била в списъка ми с Какво-трябва-да-притежава-един-човек. Съндъранците имат оръжие, Променящата палка, която действа, без да наранява физически. — Тя бързо погледна към Фалон, защото той на собствен гръб бе изпитал силата на оръжието, с което се бяха опитали да го накарат да забрави за съществуването на Шанел. — И не ме

разбирайте погрешно. И аз съм толкова доволна, колкото и вие, от края на това фиаско. Но това не променя факта, че ако ти наистина си се нуждаела от защита, си избрала погрешните хора, при които да я потърсиш.

— Именно — съгласи се Фалон.

Шанел се обърна, за да погледне своя другар в живота.

— Нима си съгласен с нея?

— Напълно.

Шанел вдигна раздражено ръце.

— Предавам се.

Звук, наподобяващ кикот, се понесе от интеркома.

— А сега какво ще кажете да помислим как да помогнем на „некадърните“.

— С радост — отвърна усмихната Тедра.

ГЛАВА 2

Обстановката бе доста напрегната, след като получиха едва няколко отговора на въпросите си, когато стигнаха на Съндър и бяха ескортирани до офиса на генерал Феръл. Дребният генерал веднага направи лошо впечатление на Тедра, тъй като се държеше войнствено и снизходително, а именно те имаха нужда от помощ.

Обикновено би го игнорирала, но заради сегашното ѝ лошо настроение, скоро си крещяха един на друг. По тази причина Шанел въздъхна облекчено, когато някой реши да отиде и да повика Донила Ванд, за да сложи край на спора.

Феръл посрещна помощта ѝ с отворени обятия, тъй като бе повече от очевидно, че не му допада да гледа нагоре към една жена, и побърза да напусне офиса си. Освен това, той умишлено пропусна да спомене факта, че е трябвало да доведат Донила от затвора. След като жената се забави, те поискаха обяснение и информацията, че Донила е в затвора, им бе поднесена от един воин, който стоеше до врата на пост.

Когато преди осем месеца Шанел потърси помощ на тази планета, Донила Ванд бе командващ генерал на Съндърската войска. Тя бе тази, която им разказа как жените на Съндър са завзели властта от мъжете си, за да им попречат да обявят война на съседната им планета Армору.

Конспирацията, която бяха създали, бе станала глобална благодарение на изобретението, което бяха нарекли Променящата палка. Освен това, на Съндър имаше добре развита научна лаборатория, и бяха успели да се справят с почти всички болести, върлуващи на планетата им. Палката контролираше умовете на умствено нестабилните, за да ги направи отново пълноценни граждани. Точно тази палка бе ползвана от жените, за да завземат всички високи позиции на планетата и сега доста от тях се чувстваха виновни за стореното, включително и Донила. Затова Шанел не бе никак учудена, че някой най-после е обърнал процеса и мъжете отново

са поели властта, а някои от жените са се озовали в затвора заради делата си.

Но все пак нямаше да спекулират и да гадаят за това, какво се е случило, за да завземат мъжете отново властта. Все още не знаеха кой е изпратил сигнала за помощ, макар да бе лесно да предположат сега, след като мъжете отново бяха начело. Нямаше никакво съмнение, че Съндър е във война, и вероятно вече губеха, след като агресивните им, войнствено настроени мъже управляваха планетата.

За тяхно нещастие Тедра и семейството ѝ се водеха от политиката на Лигата на Обединените Планети, където Кистран заемаше дванадесето място, и в която бе включена съседната им Звездна Система Нива. Можеха да бъдат предприети стъпки за предотвратяване на бъдещи военни действия, такива, каквито бяха предприети спрямо другите по-развити планети, които бяха опитали да превземат Ша-Ка'ан, когато бе открита Звездната Система Нива. Но след като войната е вече обявена, никаква помощ или препятствие не биха могли да бъдат предложени, поради простата причина, че населението на някои планети е прекалено войнствено настроено и държи да се конкурира с населението на друга планета. За пример, този боен кораб, който имаха те, можеше без проблем да заличи както Съндър, така и Армору от лицето на космоса.

Бе изминал повече от час, откакто генерала ги бе оставил сами в офиса му. Тедра бе седнала, кръстосала крака, отгоре на бюрото му. Столовете в стаята бяха прекалено малки и бе доста вероятно да се счупят, ако седне на тях. Далден, Фалон, и братът на Фалон, Джадел, седяха на земята, облежнати на стената. Шанел кръстосваше нервно стаята напред-назад, чувствайки се повече от нетърпелива, тъй като изпитваше симпатии към Съндъранците, а тъй като бе опознала Донила Ванд при краткия ѝ престой тук, харесваше жената.

Никой не се изненада, че когато Донила най-после пристигна, първият въпрос на Шанел бе:

— Защо си арестувана?

Донила се усмихна. Тя бе дребна жена, едва метър и петдесет висока, ръст нормален за тяхната планета. Мъжете им бяха с по петнадесет сантиметра по-високи от тях. Пред тях Ша-Ка'анските воители наистина изглеждаха като гиганти, а Тедра и Шанел с техните метър и осемдесет също бяха доста впечатляващи.

Но Донила не прояви нито грам от нервността, която останалите Съндъранци изпитваха в присъствието им. Сивите ѝ очи светнаха приветствено, когато Донила стисна ръката на Шанел.

— Те не ми казаха, че точно ти си отговорила на сигнала ми за помощ — обясни бившият генерал. — Не можеш да си представиш колко често се сещах с тревога за теб, въпреки че ме увери, че ще си добре. Но след като той е с теб, смея да се надявам, че вече си доволна от избора на баща си?

Думата „доволна“ дори не се доближаваше до описанието на живота ѝ с нейния воин, но с усмивка на лице, Шанел каза:

— Да, когато дойдох за пръв път тук, бях изпълнена с глупави страхове, които вече не съществуват. Сега съм по-щастлива от когато и да е било друг път в живота си.

— Жена ми е много скромна — заяви Фалон и се изправи, за да застане до нея.

Думите му накараха всички да се разсмеят и дори Тедра забрави за миг тревогите си от това, че не знаеше какво се случва в действителност. След това Шанел отдели време да запознае Донила с майка си, бившият генерал вече се бе запознала с останалите на първото им посещение на планетата.

Донила, като повечето, които срещат семейство Ли-Сан-Тер, не можеше да прикрие изумлението си, че Тедра може да е достатъчно възрастна, че да има деца на двадесет и една години, след като тя не изглеждаше на повече от тридесет. Да не говорим, че нито един от близнаците ѝ не приличаше на нея. Далден и Шанел имаха руси коси и очи с цвят на кехлибар, докато дългата коса на Тедра бе чисто черна, а очите ѝ бяха зеленикавосини като аквамарин. Тъй като през целия си живот Тедра бе спазвала строга физическа дисциплина, тя остаряваше доста красиво.

Шанел се върна на въпроса, който я интересуваше най-много.

— Как се озова в затвора, Донила?

Жената веднага ѝ отговори.

— Няколко месеца, след като си заминахте, имах възможността да се срещна с няколко жени, които, също като мен, са поели високи постове на Съндър с помощта на Променящата палка. Не беше трудно да се види, че повечето от тях не са доволни от начина, по който се развиват нещата. Първоначалните ни намерения бяха ясни — да

предпазим Съндър от война. Просто не бяхме предвидили какви ще са последствията от това да живеем с мъже, които ще се държат като роби, нито от това, че ще се чувстваме виновни за стореното. По тази причина започна нова конспирация. Но нямаше да се получи нищо, ако повече от нас не се съгласяха да сътрудничат, тъй като, както първият път, всичко трябваше да се случи в една времева рамка. Все пак, ако само един мъж си върнеше властта, това нямаше да промени нищо. Затова организирахме всички отново и върнахме на мъжете самоличността и спомените им.

— И се озовахте в затвора — възмутено каза Шанел. — Не мога да повярвам...

— Напротив, можеш — сръза я Донила. — Ние отнехме спомените, същността и силата им, отнехме агресивността им. Те никога повече няма да ни се доверят.

— Звучиш така, сякаш още се чувстваш виновна за стореното — отбеляза Тедра. — Това, което сте сторили с тях, е непочтено, но все пак мотивите ви са били чисти. И няколко месеца заточение за тези мъже с цел да запазите планетата от война за мен е достойна постъпка.

— Благодаря ти... май — отвърна Донила силно изчервявайки се. — Но ако не се чувстваме зле заради това, което сторихме, няма да понесем добре и последствията от действията си. Повечето гледаме на престоя си в затвора като ваканция, и то заслужена, след стреса и тревогите от времето, през което опитвахме да държим мъжете под контрол. А и всъщност не сме затворени в истински затвор. Имаме целият лукс, който бихме могли да пожелаем. Мястото, където се намираме, прилича повече на почивен център, отколкото на затвор, но единствената разлика е, че вратите са заключени.

Шанел смяташе да продължи да разпитва по тази тема, но Тедра се интересуваше от по-належащите проблеми, затова се обърна към Донила.

— Знаеш ли защо сме тук?

— Да. Може да съм заключена, но все още съм единственият човек, с който Феръл може спокойно да обсъжда проблемите си, затова ме държи в течение на всичко, което се случва, откакто отново е на власт.

— Ако сте във война с Армору, ние не можем...

— Не, не е нищо подобно — прекъсна я с усмивка Донила. — Оказа се, че от всичко, което сторихме, има една полза. Не направихме така, че мъжете ни да забравят какво е било по време на годините, през които управлявахме ние, и факта, че пет години се оправяхме добре, без да се конкурираме с хора от други планети, им помогна да не се върнат моментално на предишното си държание, и не започнаха да се конкурират със съседите ни. Дори продължиха започнатото от нас и решиха да градят защита, вместо атака. Така ще сме напълно подготвени, когато Армору решат да направят своя ход.

Тедра се ухили.

— Поздравление и добре дошли, вие току-що открихте понятието Оценяване на Живота. Тогава какъв проблем имате?

— Сандък с Променящи палки бе откраднат — с въздишка призна Донила.

— Това си е ваш вътрешен проблем. Защо потърсихте интергалактическа помощ?

— Защото сандъка бе изнесен от Съндър, а ние няма как да излетим от Съндър, за да си ги върнем.

Съндъранците може да бяха високо развити в някои области, но космическото предвижване не бе една от тях. Те дори не знаеха за съществуването на Армору допреди шест години, когато пътешественици от планетата Антури не ги откри. По онова време дори бяха опитали да построят свой космически кораб, но не за да пътуват, а за да могат да обявят война на съседите си и да ги нападат. На Армору хората правеха абсолютно същите опити със същата цел. Тяхното състезание се състоеше в това да видят кой ще може да се организира по-бързо и пръв да нападне съседа си. Състезание, в което Съндър вече доста изоставаше заради годините, в които управляваха жените.

— Знаеш ли кой ги е взел?

— Да, не ни посещават често чужденци, тъй като нямаме почти нищо за търгуване. Но тези хора дойдоха тук с намерението да закупят няколко от Променящите палки. Това беше доста странно, тъй като много малко от нашите хора знаят за палките, а какво да говорим за останалите планети.

— Да не би някой от Антури да е знаел за съществуването на палките?

— Възможно е, но се съмнявам, освен ако не са имали силата да четат мислите ни. Палките не бяха нещо, с което се гордеехме, за да го показваме на чужденците. Казахме на Шанел, защото тя имаше нужда от помощ, а друг начин да ѝ помогнем срещу такива гигантски воители просто нямаше.

Палките бяха използвани срещу всички воители в стаята и дори бе подействала на няколко от тях, карайки ги да забравят, че бяха дошли на тази планета, за да търсят Шанел. При Фалон силата им не бе подействала, тъй като той бе отказал да научи езика на Съндъранците, преди да слезе на планетата им, а за да проработи палката, бе нужно мишената да разбира какво ѝ се казва.

Останалите воители, които бяха дошли заедно с Фалон, нямаха неговото недоверие към всичко извън Ша-Ка'ан, и след като почти всеки компютър можеше да анализира езика и да създаде версия за Сюблим, която може да се научи за броени часове, воилите бяха научили старият език на Съндъранците много преди да слезат на планетата.

Сюблим можеше да комбинира новооткритите думи с лекота. Разбира се, имаше и някои недостатъци, тъй като дадени думи бяха специфични за езика и тогава бе нужно и визуално изображение, за да бъде разбрана какво точно значи думата. Но като цяло Сюблим работеше невероятно добре и имаше голяма полза от него по време на световните изследователски мисии.

— И какво стана?

— Посетителите бяха уважени, отнасяхме се с тях като с кралски особи, те се представяха за такива. Темата за палките е много болна за Феръл и той отказа да им продаде дори една, каза им само, че са заключени в трезора и никога повече няма да бъдат изнесени от там.

— Защо не са ги унищожили, след като сте спрели да ги използвате?

— Защото мъжете смятаха, че един ден може да им потрябват.

— Когато Армору потропа на вратата ви с оръжие в ръка? — предположи Тедра.

— Именно — съгласи се Донила. — Освен това, само няколко жени тук знаят как да бъдат направени, и след като палките не действат върху жените, тези жени няма как да забравят как се правят. Затова мъжете сметнаха, че ще е най-безопасно да заключат палките в

трезора. Все пак, нашето най-голямо преимущество бе, че имаме силна защитна армия, която да пази денонощно, така че беше невъзможно който и да е от този свят да премине през тях.

— Но онези, които са откраднали палките, очевидно не са били от този свят.

— Именно. Използвали са някакъв вид газ, който е приспал всички и тъй като за нас е непознат, много лесно е пробил защитата ни. След това веднага напуснаха планетата и бяха много далеч, когато открихме кражбата.

— Кога се случи това?

— Вчера.

Тедра въздъхна и натисна един бутон на компютърната си свръзка.

— Марта, знам, че си чула абсолютно всичко. Кой е най-лошият сценарий за тези откраднати палки?

— Ако са откраднати с конкретна цел, може да станат причина за размирици из цялата галактика. Политици с голяма власт изведнъж могат да започнат да променят решенията си без разумна причина. Може да се унищожи цялата икономика на световите, което ще доведе до започване на войни, а Лигата на Обединените Планети вероятно ще се разпадне.

Тедра изръмжа тихо и попита.

— Много ли е голяма вероятността това да се случи?

— Не особено — отвърна Марта с отегчен тон. — Като имаме предвид кой е откраднал палките, по-вероятно е само тяхната планета да бъде управлявана и вероятно ще се получи нещо като предишната ситуация тук. Тихо, ефективно, без кръвопролития, и вероятно голяма част от населението дори няма да заподозре какво се е случило.

— Като имаме предвид кой е откраднал палките ли? — намръщи се Тедра. — И от къде знаеш кой ги е откраднал, след като все още не ни е казано? Не може да локализираш от къде са крадците само по простия израз „уважихме ги като кралски особи“.

В резултат на думите от конзолата прозвуча кикот, Марта беше много добра в имитацията на този звук.

— Можем да поспорим по този въпрос, но е факт, че има само един кораб, който е на разстояние ден от тук, и това доста улеснява нещата.

Тедра извъртя очи.

— Надявам се, че познаваме расата, за да знам най-после с какво си имаме работа.

— Много по-добро от това. Познаваш го лично. Джоран от Сентура III, същият високопоставен крал, който се опита да убие нашият Фалон по време на състезанията миналата година.

— Проклет Ад.

Шанел забеляза, че Донила се изчерви, чувайки проклятието на майка ѝ, и прошепна:

— Това е кистранският израз за „по дяволите“ и е доста смекчен, имайки предвид, че майка ми знае седемдесет и осем езика, на които може да проклина.

Донила се ухили, но Марта, която никога не си правеше труда да шепне, заяви:

— В момента моята Тедра е крайно изненадана. Дайте ѝ време и ще измисли нещо много по-цветисто.

Тъй като всички, включително и Тедра чуха думите на Марта, сега Шанел бе тази, която се изчерви.

ГЛАВА 3

Тедра излезе от военния департамент, където се помещаваше офиса на генерал Феръл, и закрачи напред-назад пред сградата. Разсеяно Далден последва майка си, а Шанел тръгна след него в очакване да чуе решението на Тедра.

Ако питаха Шанел, тя просто не виждаше друга възможност, освен да помогнат. И това нямаше нищо общо със Съндър, нито с това, че много харесва Донила Ванд, нямаше нищо общо и с това, че никак не харесва крал Джоран, който, без да се интересува от това какво желае тя, се бе опитал да я направи своя кралица. Не, нейната загриженост бе насочена към жителите на една цяла планета, които щяха да бъдат стъпкани под деспотизма на Джоран. Но Тедра може би не виждаше нещата по този начин, и тъй като бе доста запозната с политиката на Лигата Сентура, прекръстена на Лигата на Обединените Планети, която имаше за задача да поддържа мира в галактиката, може би в тяхната политика имаше важна причина, поради която те да не се намесват в този проблем.

Марта беше необичайно мълчалива, макар свръзката да беше все още включена. Но все пак, Марта се намесваше най-вече, когато Тедра е на път да избухне. Ако ситуацията не бе такава, тя не се намесваше и оставяше Тедра сама да взема решенията си. Много често Марта покриваше всички възможности, изчислявайки най-добрите и най-лошите перспективи, както и всичко между тях.

Тедра най-после спря да кръстосва и се смръщи, което показа, че самата тя не е особено щастлива от решението, което е взела, но въпреки това бе решена да го направи.

— Трябва да се връщаме на кораба и да потегляме.

— Няма ли да помогнете?

— Отказах се от „спасителните мисии“ преди двадесет и една години — каза Тедра. — И колкото по-рано се приберем у дома, толкова по-скоро ще можем да се свържем с властите, които да се заемат с този проблем.

— Ами ако тогава е твърде късно? Щом започне войната, Лигата няма да се замеси.

— Съмнявам се, че Джоран ще започне война — рече Тедра. — Не е ли така, Марта?

— Почти невъзможно е — каза Марта, отново използвайки отегченият си тон, който за нещастие винаги предхождаше бомба, която тя и сега пусна. — Той цели да подчини хората и да доминира над тях.

Тедра изкриви лице. „Подчинение“ бе думата, която тя мразеше най-много, това бе нещото, което Ша-Ка’арците се опитаха да наложат над народа й. Ша-Ка’арците родом бяха от Ша-Ка’ан, но преди триста години били отвлечени и отведени на колония в звездната система Сентура, където били поробени. Но въпреки това, те все още били огромни воители и много скоро съумели да превземат планетата и да започнат да управляват поробителите си, както и останалите народи, които били завладели преди тях. Те бяха загубили доста от предишните си вярвания, дори не знаеха коя е родната им планета, затова се бяха развили много различно от Ша-Ка’анците, жителите на планетата майка.

И все пак те бяха считани за варвари, тъй като носеха мечове и притежаваха роби, точно както са правили изостаналите народи преди стотици години. Но за разлика от Чалън и хората му, на които също бе лепнат етикета „варвари“, и отказваха да се възползват от постиженията на по-напредналите планети, Ша-Ка’арците използваха всичко, което им попадне, стига да е в тяхна изгода, и нямаха нищо против космическото предвижване.

Хората на Джоран от Сентура III бяха много подобни на Ша-Ка’арците. Все още в развитието си бяха на първобитно ниво, и все пак бяха открили и се бяха занимавали с много посетители от другите светове и не се отричаха от преимуществата, които им поднасяха модерните технологии. Те имаха търговски посредници из почти всяка позната планета, а кралете им пътуваха из цялата вселена. Но за жалост, знаеха единствено това, тъй като не бяха членове на Лигата Сентура.

Лигата на Обединените Планети не обхващаше само една соларна система, а и половин дузина звездни системи в съседство, които до момента наброяваха седемдесет и осем планети, обединени от

това, че политиката им е еднаква, регулирана и съблюдавана от един съвет. Звездната система Нива, най-новооткритата, все още не се бе приспособила към новата политика, но и това щеше да се случи рано или късно. Сентура III се намираше в друга соларна система, на известно разстояние и макар да бе позната на Лигата, тя все още не бе поканена да се присъедини към нея.

А и първият контакт на Сентура III с членове на Лигата не бе много приятен. Високопоставеният крал Джоран и неговият антураж бяха пристигнали на Ша-Ка'ан предишната година, когато забраната за посещенията на чужденците бе вдигната, и Чалън бе организиран бойни игри с надеждата, че сред победители ще може да намери другар в живота на дъщеря си Шанел. По онова време Шанел не знаеше каква е причината за състезанията, нито че не е задължително за неин другар да бъде избран точно победителят, но Джоран не виждаше нещата по този начин.

Той не бе участвал в състезанията, смятайки, че е над всички, и не е нужно да го прави. После бе поискал да се бие с победителя, който бе преминал през всички кръгове на състезанието, елиминирайки един по един останалите кандидати. Фалон, който бе победителят, можеше да откаже да се бие с него, трябваше да откаже, но той не го направи. Никой не подозираше, че Джоран възнамерява да го убие, а не просто да го победи.

Състезанията бяха приятелски схватки, с които воините показваха силата и уменията си, а не смъртоносна игра, в каквата я бе превърнал Джоран. Фалон не знаеше за намеренията на противника си, докато по време на боя, вместо с обикновен меч, Джоран излезе срещу него с лазерен. Оръжието бе леко и маневрено, бе почти невъзможно да бъде избегнат удара му, и Фалон не бе успял.

В онзи ден той щеше да умре, ако не бе медитехът, тъй като бе много лошо ранен. Освен това, той щеше да загуби и двубоя, ако не се бе отказал да използва оръжието си и не бе ударил Джоран с юмрук, само миг преди да припадне от загубата на кръв.

Точно тогава бе и момента, в който Шанел, изплашена, че Фалон ще бъде нейният другар в живота, бе избягала от дома си. А Фалон, решен да я има, бе преглътнал собствените си страхове и я бе последвал в космоса. Чалън вече бе дал благословията си за съюза им, и Фалон нямаше намерение да позволи на никой да го държи далече от

нея. Дори Съндъранците не бяха успели да го спрат, използвайки Променящите палки.

— Шани, отговорността за този проблем не е наша — каза Тедра. — Само защото знаем на какво са способни палките и защото сме наясно, че Джоран е първокласен кретен, не означава, че това е наш проблем. Ще дадем на Лигата цялата информация, която притежаваме и те ще сторят това, което смятат за редно. Вече отдавна трябваше да сме си у дома и отказвам да тревожа още повече Чалън, като закъснеем допълнително.

— Аз ще тръгна след Джоран и ще се погрижа палките да бъдат унищожени.

И двете жени се обърнаха учудени към Далден. Тъй като досега бе мълчал, бяха забравили за присъствието му. Шанел бе леко учудена, че брат ѝ предлага да се замеси в нещо, което не касае Ша-Ка'ан. Учудването на Тедра обаче трябва много кратко и тя отвърна, без да се старае да бъде дипломатична.

— Не — заяви тя.

ГЛАВА 4

Далден се усмихна на Тедра. Тя му беше майка, но все пак той бе възрастен Ша-Ка'ански воин, който сам взимаше решенията си и тя го знаеше много добре. Можеше сега да изказва мнението и възраженията си, но последната дума щеше да бъде неговата.

— Нямам никакъв избор — каза ѝ той. — Чудите се откъде Високопоставеният крал Джоран е научил за палките? Е, ще ви кажа. Той знае за тях от мен.

— Как? — поиска да узнае тя. — И кога? Ти не беше у дома. Беше с Фалон да приберете Шани. А веднага след състезанията Ша-Ка'ан отново бе затворена за посетителите.

— Всички, освен Джоран, се върнаха на родните си планети. Когато се върнах, той все още бе в Центъра за посетители. Наложих да отида в центъра, за да говоря с Катратери за случилото се с Фалон. Той все още искаше да преговаряме за златото на планетата му.

— Но как може да общуваш с него след това, което се опита да стори по време на игрите? На твое място аз щях да го игнорирам като нахално насекомо, каквото доказа, че е.

— Така и смятах да направя, но мъж като Джоран, който има много високо мнение за себе си, не може да допусне, че някой може да не го харесва или да не се чувства „поласкан“, че е привлякъл вниманието му. Беше организирана вечеря за новопристигналите посланици. Катратери бе поканен на вечерята и настоя да продължим уговорките си, докато се наслаждаваме на добрата хвана. Джоран се самопокани и, разбира се, управителя на центъра нямаше да позволи да го обиди, като го помоли да напусне.

— Не, мистър Рампон е администратор, точно защото е невероятно дипломатичен. Бих се учудила, ако въобще знае как да обиди някой. Просто не е в природата му.

— Ще ми се да не беше и в моята природа.

Той го каза с такъв тон, че Тедра веднага избухна в смях. Все пак, Чалън никога не си позволяваше да обижда хората, затова Далден

не бе наследил тази неприятна черта от баща си.

— Нека прескочим на важната част — промърмори тя. — Как стана така, че си говорил с Джоран. Трапезарията в центъра е доста обширна. Можеше да изкараш там цялата вечер, без дори да забележиш Сентурианския тъпак.

— Само дето той решил да ме намери, за да ме попита за Фалон. Той не се правеше на равнодушен, нито се опита да скрие гнева си от случилото се.

— Не ми казвай, че е за разбития му нос, след като Фалон го удари. Много жалко, че Медитехът успя да го поправи.

— И аз си помислих така. Бях сигурен, че той е все още в Центъра, за да чака завръщането на Фалон с намерението да му отмъсти по някакъв начин. Фалон не беше наясно с това, иначе можеше да се стигне до страшен сблъсък. Но Фалон си отиде направо у дома на Ба-Хар-ан, когато се върнахме заедно с Шанел, и тъй като никой посетител не би могъл да стигне до държавата на Фалон, кралят трябваше да се откаже от намеренията си и да си отиде у дома, което и стори още на следващата сутрин.

— Значи си споменал за палките, когато те е разпитвал за Фалон?

Далден поклати глава и въздъхна.

— Отказах да говоря с него за Фалон, само му заявих, че няма как да се добере до него. Дори само че му проговорих, донесе лош вкус в устата ми и се наложи да го прогоня с вино от Миета.

— Трябваше просто да си тръгнеш.

— Наясно съм с това.

— Тогава как отворихте тема за палките?

— Беше към края на вечерята. Повече не говорих с Джоран, но се стараех да съм достатъчно близо до него, за да чувам какво говори. Той разговаряше с някакви хора в края на масата, за новия метод за контрол на умовете, който се разработвал в затворите на Сентура III, за да могат след дълги процедури да реабилитират престъпниците си и отново да ги направят пълноценни граждани на планетата им. Споменах, че дори недоразвита технически планета като Съндър вече имат готова и разработена система за контрол на умовете, която действа на ниво приложно изкуство, и че за тази система не са нужни

дълги процедури, защото действа за един миг. Казах го умишлено, като завоалирана обида към Джоран, и се срамувам от стореното.

Далден едва сега осъзна колко пиян е бил, че да използва думи като „недоразвита технически“ и „приложно изкуство“, тъй като един воин дори не бива да знае какво значат те, а той знаеше, тъй като майка му бе „чужденка“ от друг свят. Освен това, онази нощ едва ли го бе осъзнал, но вероятно тази технология щеше да бъде използвана от престъпниците срещу обикновените граждани на планетата на Джоран, тъй като кралят им бе престъпник, който не можеше да бъде докоснат от закона на планетата им. Но всичко това сега бе без значение, нямаше как да върне времето назад, за да поправи стореното.

— Марта, знаеше ли, че Далден е казал това през онази нощ? — поиска да узнае Тедра.

— Разбира се. Ако си спомняш добре, ме държеше на Роувъра през цялото време, за да имаш връзка с Шанел. А след това, което Джоран направи по време на игрите, той бе на първо място в списъка ми „Наблюдавай го внимателно какво върши“.

— Защо не спомена за това по-рано?

— Защото Джоран смяташе да се върне на родната си планета, което и стори. Като изключим факта, че си замина ядосан, но на практика нямаше какво да стори по този въпрос. Признавам, че споменаването на Променящите палки запали в мен малката червена лампичка, обявяваща тревога, но щом той не показа с нищо, че тази новина му е направила впечатление, реших да го задраскам от списъка си със „Застрашени индивиди“.

Тедра извъртя очи. Списъкът на Марта със „Застрашени индивиди“ бе онзи списък, в който компютъра си записваше имената на хората, които има най-голяма вероятност да пострадат физически от Тедра. Марта бе програмирана така, че да не е способна да убива, макар да бе добре обучена за това, и можеше да защитава и напада така, че да причинява толкова вреда, колкото сметне, че е нужно. Тедра от друга страна, не се замисляше два пъти, преди да унищожи всеки, дръзнал да застраши някой от семейството ѝ.

— Но има ли друга причина, освен вината, за да замесим Далден във всичко това? Действията му могат ли да предотвратят нещо, което Лигата да не успее?

— Да спре Джоран навреме, не, няма да може — отвърна Марта, — но да предотврати в цялата тази история да бъдат замесени и други планети, в това може да си сигурна. Разбира се, няма да е от полза на хората, които са принудени да му се подчиняват, тъй като е крал.

Тъй като Тедра не се надяваше да чуе точно това, не бе никак чудно, че тя затисна с длан говорителя на свръзката си и ядосано го изключи, за да не се налага да слуша повече Марта.

— Това няма да помогне — посочи очевидното Шанел.

— Няма, но все пак след почти две седмици на кораба заедно с нея, където е невъзможно да й затворя устата, тъй като контролира целият проклет кораб, сега да й взема думата бе лукс, който с радост си позволих — заяви Тедра.

— Тя все още може да те чува.

— Разбира се, че чува, но не може да ми отговаря.

— Искаш ли да се обзаложим? — Прогърмя глас от небето.

Шанел примигна, виждайки удивеното изражение на лицето на майка си, миг преди да избухне в смях.

— Дрода да ни е на помощ, вероятно половината население на тази планета е помислило, че някой Бог им е проговорил. — Тя падна на тревата, стисна корема си с ръце и се запревива от смях.

Тедра не бе никак развеселена. Тя отново натисна бутона на свръзката си и се разкрещя.

— Ти, некадърен метален кошмар, много добре знаеш, че това, което стори, ще предизвика истинска паника! Изгорели са ти платките, нали? Напълно си откачила!

— Успокой се, кукло — чу се мъркащият глас на Марта от свръзката. — Генерал Феръл вече не поема никакви рискове с посетителите, той разпрати съобщение до всички граждани, че може да се случват странни и необикновени неща за неопределено време. И тъй като бойният ни кораб бе допуснат да премине през глобалния им щит, трябва да ти кажа, че е доста трудно да не ни забележат.

Тедра вдигна поглед нагоре, забелязвайки двата кораба в небето.

— Не става дума за това.

— Точно за това става дума — каза Марта, използвайки преливащият си от веселие тон. — Макар да се блазня от вероятността да бъде помислена за божество, това няма да се случи тук, където Роувъра се вижда ясно от всички от тази страна на планетата. Освен

това имам информацията, която ми поиска, преди да започнем тази дискусия, затова искаш ли да продължим по същество?

Тедра мразеше, когато Марта правеше така. Прииска ѝ се да каже на тенекиената си приятелка да се разкара, но не можеше да го стори точно сега.

— Продължи — промърмори тя.

— Поставих си за цел да науча всичко за Джоран, още когато той предяви претенции към нашата Шанел. Той наистина е Високопоставен крал на Сентура III, но се оказва, че той всъщност е крал без кралство. Очевидно е искал да направи Ша-Ка'ан свое кралство, обвързвайки се с Шанел. Явно напоследък отново си търси кралство.

— Върни се малко назад, голямо момиче — каза Тедра. — Как е изгубил кралството си?

— Никога не е имал такова.

— Тогава как така има титла?

— Това изисква малко странична информация за Сентура III.

— Кратката версия, ако обичаш.

— Имаш я. Сентура III не е само името на планетата им, а и на цялата им звездна система. Има общо дванадесет планети, но само шест от тях са годни за живеене и само най-главната планета се е развила дотолкова достатъчно, че да има достъп до другите звездни системи, и тази планета е управлявана от семейство, което само си е дало титлата Високопоставени крале. В това семейство има седем Високопоставени краля. Цялата планета е разделена на членовете на семейството, но им е било доста трудно, тъй като са били седем човека, а нямало много земи за разделяне. Когато са били открити от Лигата и са научили за междугалактическото пътуване, те решили да си разделят планетите в системата им, точно както преди това са опитали да разделят земите на планетата си.

— Добре, но населените планети са само шест, от което следва, че са с една по-малко.

— Именно. Сега останалата част от семейството е готова да отдели част от това, което притежава, за да го сподели с Джоран, но все пак, не е като да е крал на цяла своя планета. Той е смятал, че е бил ужасно ощетен и сега явно е предприел стъпки за поправянето на тази несправедливост. Първоначалният му план е бил да се ожени за

наследница от управляващо семейство и след време да завземе властта. Все пак, той не притежава голяма армия, и дори да иска, няма как да получи желаното, използвайки сила. Затова, когато е научил за Променящите палки, това е бил последният му шанс.

— Той е научил за тях преди осем месеца. Нима му е отнело толкова много време да намери къде се намира Съндър?

— Не, по-скоро бих заложила на това, че му е трябвало повече време да се сдобие със собствен кораб. Когато дойде на Ша-Ка'ан, той нямаше такъв. Дойде от Сентура III с посланика на Лигата и отново с него се завърна в дома си.

— Трябвало му е време да се сдобие с кораб ли? Нима освен, че няма кралство, няма и собствено богатство?

— Напротив, но имай предвид, че в тяхната звездна система не произвеждат космически кораби, нито имат хора, тренирани да управляват кораби, а не е като да имат компютър Мок II, който да замени целият екипаж. Освен това при тях няма толкова чуждестранни посланици, както в Ша-Ка'ан, тъй като те не притежават нищо, което може дори бегло да съперничи на гаалските камъни. Да не споменаваме, че не се намират на нито един търговски път. Те са просто една миниатюрна туристическа атракция. Честно казано направо съм изненадана, че не му е отнело повече време да се сдобие със собствен кораб и опитен екипаж.

— Какъв е кораба му?

— Най-обикновен търговски кораб, от онези, с които носят съобщенията, с голям склад за товари, с няколко оръжия, и доста по-добра скорост от големите кораби, поради което могат да пътуват на далечни разстояния.

— За каква скорост по-точно говорим?

— Малко по-бърза от тази на Роувъра, точно толкова бърз, колкото мощната военна машина, която ни придружава.

— Не говориш за Брок, нали? — не се сдържа Шанел, с което си заслужи изсумтяване от страна на Марта.

Брок и Марта се разбираха много по-добре от преди, но все пак имаше моменти, когато интересите им бяха противоположни, и точно сега можеше да стане така, ако Тедра реши да тръгнат след Джоран. Брок щеше да настоява Тедра да се придържа към първоначалното си решение да замине за дома на пълна скорост, обратно в обятията на

Чалън, с единственото намерение Чалън да бъде напълно спокоен. Марта, от своя страна, знаеше, че Тедра се разкъсва в момента от желанието да помогне, и ще е прекалено разтревожена, че Чалън ще се тревожи за нея, за да отдаде цялото си внимание на мисията да помогне.

Далден всъщност предлагаше алтернатива, която щеше да бъде одобрена и от двата компютъра. Той можеше да помогне извънредно много. Тедра обаче все още не бе стигнала до това прозрение, и все още се чудеше какво да прави.

— Някаква идея върху коя планета са решили да използват Променящите палки? — попита тя.

— Вероятно са се насочили към неизследваните райони.

Това изненада всички.

— Искаш да кажеш, че те се надяват да открият непознатата планета? — удиви се Тедра — Звучи ми като един много глупав план.

— Не, впрочем, много умен план е. Точно до тях има не само неизследван сектор, а цяла соларна система, и има слухове, че поне една от планетите е обитаема. Но просто не си струва да се създават търговски пътища само за една-единствена планета в цяла соларна система, особено когато се намират толкова далеч, че никой от Откриване на Света, не би си направил труда да отиде, базирайки се само на слухове. Но Джоран би искал мишената му да бъде планета, която е далеч от останалите. Така ще е сигурен, че няма да се появи някой от развитите соларни системи, който да му се меси в работата и да провали плановите му.

— И за колко далечно разстояние говорим? — попита Тедра.

— Не се знае.

Това бе прекалено неясно изказване, особено за Марта, а Тедра знаеше, че нейният компютър базира предположенията си на факти, а слуховете въобще не влизаха в тази категория. Марта мразеше да греши за каквото и да е било, а слуховете можеха да се окажат неверни.

По тази причина Тедра перифразира въпроса си.

— Каква е най-голямата вероятност, базирайки се на слуховете?

— Три месеца за търговски кораб, пет за кораб на Откриване на Света.

— Три месеца дори със скоростта на гаалските камъни? В едната посока? Никой вече не пътува толкова дълго, освен ако няма спирки по пътя. Може да не е нужно гориво, но комуникациите определено са. За три месеца могат да се започнат и спечелят войни. Цели светове могат да се разпаднат за три месеца. На никой няма да му хареса да го няма толкова дълго време у дома и като се върне, всичко, което познава, да бъде изчезнало.

— Откриване на Света биха спечелили доста, Тедра, и ти го знаеш много добре. Лигата Сентура никога нямаше да бъде създадена, ако всеки имаше тези остарели разбирания, тъй като миналите поколения не са имали кораби, които могат да пътуват на толкова големи разстояния с такава скорост. По онова време три месеца е смятано за много къс период. Разбира се, тези три месеца не са били възможни за първите изследователи, които са пътували цели години, но смятам, че не се нуждаеш точно сега от урок по история, след като всичко това ти е пределно ясно.

— Три месеца... шест, заедно с обратния път. — Тедра гледаше към Далден и поклащаше глава. — Осъзнаваш ли, че това е само времето, в което ще пътуваш, без да броим времето, което ще ти е нужно да спреш Джоран и да поправиш всички вреди, които може да е нанесъл? Защото няма да успееш да го спреш, преди да нанесе вреди. Освен това ще трябва да намериш палките и да ги унищожиш. Всичко това може да продължи дори година. Няма да отидеш и това е края на тази дискусия.

ГЛАВА 5

Британи не пазаруваше често в моловете.

Паркирането обикновено не бе проблем, тъй като Сийвю не бе голям град. Едва миналата година тук бяха построили първият Мол в града. Но днес обаче, паркирането се оказа голям проблем, и Британи разбра това, когато влезе вътре. Кметът бе издигнал голяма платформа в средата на мола и изнасяше реч за кампанията си. Тази година щеше да има избори. Кметът Съливан се готвеше за втори мандат.

Градът бе създаден преди четири години, което правеше Съливан единственият им кмет досега.

Според Британи, той бе свършил страхотна работа, и тази година отново щеше да гласува за него. Градът се разрастваше със стабилни темпове, което ѝ гарантираше, че ще запази двете си работи, и така можеше да забрави за миг проблемите и да се наслади на неделния ден — единствения, в който не работеше.

Тя дори поспря малко встрани от трибуната, за да послуша речта му. Тълпата се бе скупчила в центъра около сцената и затова тя остана в периферията, тъй като мразеше да се намира на места, където е обградена от много хора и не може да помръдне, без да се удари в някой.

В обкръжението на толкова много хора тя се чувстваше като наранен палец, който стои вирнат над всички останали, а такива моменти гарантираха, че с доброто ѝ настроение ще е свършено.

Всъщност, тя не бе в особено добро настроение, откакто скъса с Томас Джонсън. Дори бе обмисляла да се премести да живее другаде. Но тъй като се бе установила в Сийвю и имаше съквартирантка, с която се разбираше отлично, въпреки че Джан все още се опитваше да ѝ урежда срещи, тя реши да не го прави. Освен това, тук осъществяваше целите си, което бе едно от нещата в списъка ѝ, и по нейни изчисления щеше да успее да напусне работа и да построи дома, за който мечтаеше, само след две години.

Живееше именно за този ден, спестяваше всяка стотинка, купуваше си чанти от разпродажби и отказваше да си взима шапки, не просто защото бяха доста скъпи, а и защото мразеше да пазарува. Но да пере всяка вечер работните си дънки, тъй като вече горната им повърхност се е похабила до крайност, беше чиста загуба на време, а и тя мразеше да пере много повече, отколкото мразеше да пазарува.

Очакваше, че ще влезе и излезе от мола за по-малко от час. Но не бе предвидила, че заради кампанията на кмета, днес мола ще бъде пълен с хора. Досега не чуваше нищо ново, което не бе съобщено в новините в шест часа, които се стараеше да хваща след работа. Между двете работи имаше само няколко часа на разположение, през които да хапне, да се изкъпе, да се погрижи за домакинските задължения, които двете с Джан си споделяха и да свърши това, което не може да бъде отлагано до неделя. Работата ѝ в спацентъра бе от седем до десет часа вечерта, което не ѝ оставяше време за друго, освен бърз душ преди лягане.

Британи тъкмо се канеше да заобиколи тълпата, за да се насочи към любимия си магазин за джинси, когато го видя и се закова на място. Тъй като освен това се блъсна в един човек пред нея, тя успя да спре напълно, но дори не си направи труда да се извини, толкова удивена бе от височината на мъжа. Как бе успяла да не го види, докато той си проправяше път през тълпата, като обикновено погледа ѝ винаги шареше наоколо в търсене на висок мъж? Точно този нямаше как да не забележи. Той се извисяваше с повече от тридесет сантиметра над всички останали.

Дали не бе седял и едва сега да се бе изправил? Може би в средата на тълпата имаше сложени някакви столове, помисли си тя. За един миг си помисли, че е възможно мъжа да е стъпил върху някой стол, и реши, че ще е наистина голяма загуба, ако е така, но пред себе си виждаше едни невероятно широки рамене и златисти къдрици коса, които ги покриваха. А това не бе никак достатъчно, за да задоволи любопитството си, което бе и причината тя да се насочи към другия край на тълпата, за да може да зърне лицето му.

Британи не бе осъзнала, че е затаила дъх, нито, че бе изпълнена с тревога, докато не видя мъжа от близо и не изпусна дълга, шумна въздишка. Тревогите ѝ бяха естествени, тъй като винаги щом зърнеше висок мъж, външността му я разочароваше. През годините се бе

запознала само с няколко мъже, към които изпитваше известно привличане, и само с един, на който едва не бе отдала сърцето си.

Никога нямаше да забрави Томас Джонсън, който ѝ бе показал точно колко трудно ще ѝ бъде да открие правилният мъж. Наистина бе смятала, че този мъж е той. Инстинктите ѝ го бяха потвърдили. Дори бе решила да стигне до края с него, но сега бе благодарна, че връзката им не се бе развила чак до там, преди да разбере, че дори и той има проблем с високия ѝ ръст. Тя бе с цели петнадесет сантиметра по-ниска от Том, но все пак за него бе прекалено висока. Проклетият кретен сигурно си падаше по джуджета, бе зловната ѝ мисъл миг преди да му покаже вратата.

Но този мъж, обграден от море от много по-ниски от него хора, бе просто великолепен. И въпреки, че тя на момента се почувства привлечена от него, в главата ѝ звънна някаква предупредителна аларма. Всеки, който изглеждаше толкова добре, не можеше да бъде добър. Със сигурност в него имаше нещо нередно. Инстинктите ѝ може и да подсказваха, че няма нищо нередно, но след Том просто не можеше да им се довери напълно.

Той беше прекалено млад за нея, това беше. Всъщност, той не изглеждаше чак толкова млад, и то заради огромните му размери. Но просто не изглеждаше... достатъчно възрастен. Разбира се, в днешни дни възрастта нямаше чак толкова голямо значение, тъй като хората бяха достатъчно умни, за да знаят, че съвместимостта и общите интереси са много по-важни за съществуването на една нормална връзка.

Сега Британи нямаше как да използва за аргумент проблема ѝ с височината, тъй като мъжа бе доста по-висок от нея и по нейна преценка бяха напълно съвместими един с друг. Затова, ако смяташе да използва разликата в годините в негов ущърб, щеше да ѝ се наложи да поседне някъде и да поуспокои сърцето си, тъй като точно в момента то биеше лудо заради невероятно привличане, което изпита към непознатия мъж.

Той не слушаше речта на кмета, а стоеше и се оглеждаше наоколо, сякаш се е изгубил и не знае къде се намира. Британи още се опитваше да му намери недостатък, когато забеляза, че изражението на лицето на мъжа напълно се е променило и той изпаднаше в паника. Явно всеки миг щеше да получи силен клаустрофобичен пристъп.

Тя не се поколеба, нито се замисли над това, което върши, просто се шмугна в тълпата, хвана ръката му и го отведе далече от блъскащото се множество. Нейното добро дело за деня. И нямаше нищо общо с факта, че тя искаше да се запознае с него и спасяването му бе едно добро извинение. Явно е трябвало да прочете по-добре правилника на момичетата скаути, защото на страниците, които бе пропуснала да прочете, пишеше: *Добрите дела могат да променят живота ви завинаги.*

ГЛАВА 6

Спасяванията невинаги се развиваха по план. Понякога тези, които се мислят за спасители, се оказва, че са просто натрапници.

Това бе първата мисъл на Британи, когато се обърна, за да се изправи лице в лице с мъжа, за който смяташе, че спасява от челюстите на личен ад. Тя очакваше малко благодарност, а получи само един любопитен поглед от него. Колко невъзпитано. Но това бе без значение, когато бе заплашена да бъде погълната от собственото си веселие. Толкова близо до нея мъжа накара хормоните ѝ да закипят. Никога не бе вярвала, че ще стои до мъж, който е толкова много по-висок от нея.

Но, господи, двеста и десет сантиметра височина и идеално разпределени пропорции!

Останалото от него, което виждаше сега, от раменете надолу просто бе трудно за описване. Бе свикнала да вижда изваяни мускули след трите години работа в спацентъра, но мускулите на този мъж изглеждаха естествени, не резултат от усилен тренировка. Всичко в него бе огромно, и все пак, в най-добрият размер. Не можеш да създадеш или моделираш подобна физика, ти просто трябва да се родиш с такава.

Освен това бе облечен по много специфичен начин. Всъщност, така вероятно се обличаха рок звездите. Туника без копчета и колан на кръста в син цвят. Черните му кожени панталони не бяха никак безформени, а на пръв поглед тя не виждаше никакви шевове по тях.

Ако не знаеше, че е невъзможно, щеше да реши, че панталоните са излети по него, толкова добре му стояха. Кожените му ботуши, отново черни, с плосък ток... без измами за увеличаване на ръста му... изглеждаха също толкова меки, колкото и панталоните му, и стигаха до коленете му. Плоският медальон, който се виждаше през дълбокото V-образно деколте на туниката му, висящо на тънка златна верижка, имаше някакъв мистичен дизайн. На пръв поглед изглеждаше сякаш е

направен от солидно количество злато, което нямаше как да е така, тъй като бе голям колкото юмрук и също толкова широк.

На колана му бе закачено смешно малко радио с всевъзможни бутони по него. Или поне тя предположи, че е радио, тъй като от него излизаше малка жичка, отиваща към слушалка в ухото му.

Подробният ѝ оглед бе прекъснат, когато мъжа ѝ заговори. Дълбок дрезгав глас. Чужд. Акцентът му бе силен, разсейващ, карайки я да се зачуди от коя страна идва.

— Искаш ли да ми кажеш нещо? — попита той.

Тя се изчерви — нещо, което се стараеше никога да не прави, тъй като розовите бузи въобще не отиваха на бакъреночервената ѝ коса.

— Не — отвърна тя, — и вероятно трябва да се извиня. Помислих, че имаш клаустрофобичен пристъп. — Виждайки празният му поглед, тя обясни: — Нали се сецаш обграден от тълпата, паникьосваш се, че не можеш да намериш път... о, забрави. Помислих, че ти помагам, но очевидно не е било така.

Той спря за миг, заслушан в звука, идващ от слушалката му, преди да отговори.

— О, помогнала си ми. Сега разбирам и поднасям благодарностите си.

И след това ѝ се усмихна. Зачуди се дали е позволено да припадне в мола. *Милостиви боже, веднага намери нещо нередно с него, момиче, преди да си оглупяла от любов.*

Сега, когато той бе спокоен, невероятната му усмивка го караше да изглежда още по-грамаден, а погледа в кехлибарените му очи показваше, че и той харесва това, което вижда. И осъзнаването на този факт я разтрепери от глава до пети. Изключвайки височината ѝ, тя имаше някои много хубави черти. Тях, разбира се, мъжете ги забелязваха едва след като огромният ѝ ръст спреше да им избожда очите.

Гърдите ѝ бяха едри, имаше тъмнозелени очи, които ту ставаха много тъмни, ту кристално ясни, и гъста маса от яркочервени коси, които бе наследила от дядо си и чийто цвят никой фризьор не би могъл да придаде. Добре изваяната костна структура допълваше комплекта на приятните ѝ дадености и ѝ беше нужно съвсем малко, за да може да поразява всеки мъж, щом я зърне, но тя не стигаше чак до там и все пак бе благодарна, че има някои привлекателни черти, които поне

малко да смекчат ефекта от допълнителните сантиметри във височината ѝ.

Те просто си стояха един срещу друг, вместо да разговарят или поне да си обменят най-базовата информация като име, професия, бройката на децата, които смятат да създадат и т.н. И тъй като той не даваше признаци, че смята да започне разговор, на нея се падна честта да играе водещата роля в това запознанство, не че имаше кой знае какъв опит с това, тъй като американските мъже вършеха подобни неща и насън. Но или тя трябваше да се постарее, или да го остави да си отиде и никога повече да не го види, което в този момент бе напълно немислимо.

Тя започна от началото, като попита:

— Аз съм Британи Калъхан, а ти?

— Ша-Ка'анец.

— Извинявай?

Звука от слушалката на радиото му стана доста силен, дори тя успя да го чуе, и след като мъжа се заслуша известно време, най-после каза:

— Сега разбирам, че ме питаш за името ми. Аз съм Далден Ли-Сан-Тер.

Британи се усмихна.

— Нека да позная. Това, което слушаш, не е радио, а някакъв вид преводач, нали?

— Устройството наистина ми помага да разбирам по-добре езика ти, тъй като го уча отскоро.

— Отскоро ли? Говориш доста добре за начинаещ.

— Нямам превод на някои от думите ви и ми е нужно допълнително описание.

— Да, сигурна съм, че имената на стоките и жаргона може доста да те объркат, особено собствени имена, които като моето са имена и на държави. — След това тя отново направи предположение: — Да не би току-що да сте подписали договор с някой баскетболен отбор? — Мъжът я изглежда неразбиращо. — О, ако не можеш да преведеш и това, явно не си професионален играч. Ще останеш ли достатъчно дълго в страната ни, за да може някой от спорта да те открие? Извинявай за въпросите, но не всеки ден виждам двуметрови мъже, ако има такива, те са професионални играчи...

— Не съм висок два метра — поправи я той със сериозно изражение.

— Е, какво са десет-двадесет сантиметра, когато си толкова висок?

— Височината ми проблем ли е?

— Няма начин. Височината ти е напълно перфектна, точно такава каквато търсят баскетболните агенти. — Както и каквато височина търсеше и тя, но не го спомена, а той изглеждаше така, сякаш въобще не разбира какво му говори. — Забрави, още не мога да си набия в главата, че не си американец. Баскетболът дори може да не е познат спорт в страната ви. От къде идваш?

— От много далеч.

Тя се ухили.

— Това е очевидно, но колкото точно далеч? Европа? Средния запад? Не мога да разпозная акцента ти, а смятах, че телевизията е свършила прекрасна работа, показвайки ни целия спектър от непознатите акценти.

— Моята страна е непозната за вас.

Тя въздъхна.

— Вероятно си прав. Ако Шака-там-както-го-нарекче е името на страната ти, никога не съм чувала за нея. Но така или иначе, географията никога не е била силната ми страна. Тогава вероятно само посещаваш Америка като турист?

— Да, престоят ми тук ще е кратък.

Тя въздъхна отново.

— Е, по дяволите, толкова с планове за сватба. — Обърканото му изражение я накара да се изкикоти. — Не се паникьосвай, това беше само шега. Не говориш много, нали?

Още щом го изрече се изчерви силно, тъй като осъзна, че тя не му даде особено много възможности да каже каквото и да е било. Чужденец. Тя и нейният лош късмет. Но ако там, откъдето идваше той, растяха високи мъже като него, нищо чудно скоро да запише в списъка си със задачи едно околосветско пътешествие.

Разочарованието ѝ причиняваше почти физическа болка. Само посетител. Щом визата му изтечеше, той щеше да напусне страната. И тя никога повече нямаше да го види... но това не бе чак толкова сигурно. Неговото посещение можеше да не включва единствено

Сийвю. Много чужденци се местеха в Америка и кандидатстваха за гражданство. Бракът много повече улесняваше получаването на гражданство. Но нямаше да го попита, защото не искаш потвърждение, че той само минава през града ѝ.

— Ще можем да си говорим повече, когато задачата ми тук бъде изпълнена — заяви той.

Тя премигна, забравила какъв въпрос му бе задала. Думите му звучаха толкова обещаващо, че успяха да избутат разочарованието настрани.

— Нямах време за социално общуване? Колко познато ми звучи — отбеляза тя. — Каква е задачата ти?

— Търся един мъж. Името му е Джоран, макар че тук може да се нарича по друг начин.

— Да не би да си чуждестранен полицай или частен детектив?

— Това ли е длъжността, която се изисква тук, за да намериш човек?

— Няма да навреди — ухили се тя. — Детективите трябва да намират изчезнали предмети или хора. Не мисля, че в Сийвю имаме детективи. Но имаме много адвокати и дори заложна къща. В нашия малък и спокоен град няма да има много работа за един частен детектив. Ако човека, който търсиш, е престъпник, винаги можеш да се обърнеш към полицията за помощ.

Остър звук се разнесе от слушалката в ухото му. Този преводач, ако беше това, изглеждаше доста странен. По-скоро би се обзаложила, че някой му говори и този някой сега крещеше в ухото му, казвайки му какво или как да каже.

— Полицията по-скоро ще пречи, отколкото ще помогне, тъй като ще задават въпроси, които ще отведат до нови въпроси, а няма как да разберат отговорите им.

— Доста е сложно, нали? Тогава те съветвам да наемеш детектив от Сан Франсиско, който да не задава много въпроси.

— Нямам време да направя това. Освен това не ми е нужна никаква специализирана помощ. — Кехлибарените му очи светнаха за миг, преди да добави: — И ти можеш да ми помогнеш.

Пулсът на Британи препусна лудо. Тонът му и начинът, по който я гледаше, показваха, че той е намислил и нещо повече от това да ѝ поиска помощ.

— Мога ли?

— Нужен ми е местен човек, който веднага ще забележи, ако човекът с най-голяма власт наоколо започне да се държи странно.

Тя се намръщи. Човекът с най-голяма власт? Дали нямаше предвид кмета? Тя се обърна, за да погледне към платформата, за да види как Съливан привършва с речта си. Използваше заучени политически фрази. Нищо необичайно. Какво имаше предвид с това „да започне да се държи странно“?

Британи се обърна, за да го попита какво има предвид, и осъзна, че е сама. Огледа се навсякъде около себе си. Мъжът не се виждаше никъде. Покрай нея минавах хора. Наблизо имаше магазини. Но него го нямаше. Този прекрасен мускулист чужденец се оказа поредното ѝ разочарование.

Проклинайки, тя изпадна в най-отчаяното състояние, в което някога е била. Този ден тя не си купи нови дънки. Просто се прибра и счупи няколко чинии.

ГЛАВА 7

— Защо ме трансферира, докато говорех с жената?

Веднага поиска да узнае Далден, щом се материализира в контролната зала на бойния кораб Андровия.

Въпросът му бе насочен към Марта. Макар Шанел да бе също в залата, и докато учеше на Кистран как да борави с молекулярния трансфер, който можеше да премести човек от едно на друго място само за миг, Марта бе тази, която контролираш всичко на кораба, което елиминираше всяка грешка, която може да направи човек.

— Само се чуй, воине и може би сам ще се сетиш защо го направих. — От огромната компютърна конзола в центъра на стаята отекна гласа на Марта. — Или всичките тези емоции те изпълват обикновено и когато не си превъзбуден?

— Да не би току-що да се изчерви, Далден? — попита изумена Шанел.

Обикновено едно леко изчервяване не се забелязваше, благодарение на златистата му кожа, затова щом сега й направи впечатление, зачервяването бе наистина сериозно. Ша-Ка'анските воители по начало рядко се изчервяваха, те притежаваха толкова силен контрол над емоциите си, че не позволяваха на нещо дребно като изчервяването да разкрие емоциите, за чието съществуване категорично отричаха. Те можеха да покажат неудобство, срам и смущение, но трябваше много добре да познаваш воина, за да разбереш кога точно изпитва тези емоции. Шанел, която бе сестра-близначка на Далден, го познаваше много добре.

Но Марта имаше цял списък с оплаквания и нямаше намерение да чака Далден да отговори на маловажния въпрос на сестра си.

— Ти беше там, за да ме разведеш из обстановката, а не, за да се разкарваш безцелно — напомни му Марта. — Трябваше да направиш контакт с водача им. Тя не е никакъв водач.

— Не аз започнах разговор с нея.

— Не се опита и да му сложиш край.

— Тя ме желае.

— Иииии... Какво от това! — Тя разтегна думите много повече, отколкото нормално, само за да покаже колко малко я е грижа за това. — Жените винаги те желаят, Далден. От кога започна да ти прави толкова голямо впечатление? И не се опитвай да отричаш, защото веднага ще ти пусна визуално потвърждение на думите си.

— Отново се изчервяваш, Далден — обади се напевно Шанел, опитвайки се да не се усмихва.

Тя беше там през цялото време, докато Марта опяваше на Далден кое не е свършил като хората и когато най-последно изгуби търпение и го трансферира отново на кораба.

Бяха пристигнали миналият ден. След като Далден бе решил, че той е отговорен за случилото се и негов дълг е да върне Променящите палки, Тедра най-последно се бе примирила и бе дала съгласието си. Но бе настояла, че заедно със сина ѝ трябва да отидат и Марта, и воините, които ги ескортираха до Кистран. Брок щеше да успее да се справи и сам, тъй като вече от доста време управляваше Андровия, но след като едно от „бебетата“ ѝ заминаваше в дълбокия космос, Тедра можеше да се довери единствено на Марта.

Затова двата компютъра Мок II размениха корабите си, и бе решено Брок да отведе Тедра обратно на Ша-Ка'ан на борда на Роувъра, а пътуването ѝ нямаше да трае дълго, затова и Чалън нямаше да се оплаква, че се е върнала без ескорта си. Това, което никой не очакваше, бе Фалон да настоява той също да тръгне след Джоран.

Марта обаче го бе предвидила и посочи, че Фалон не е имал възможност да си отмъсти на Джоран, задето се опита да го убие, тъй като по онова време за младия мъж бе по-важно да настигне и да върне избягалата си другарка, вместо да се занимава с Високопоставения крал. По тази причина сега Фалон заслужавал да получи възмездието, което бе отлагал толкова дълго време.

Разбира се, щом Фалон щеше да поеме на това пътуване, Шанел настоя и тя да отиде с тях, и макар Тедра да имаше възражения и да смяташе, че дъщеря ѝ не бива да заминава, Фалон не я подкрепи, и Шанел също замина с тях. Имайки предвид избухливата природа на Ша-Ка'анските воини и фриволното, налагащо се поведение на Марта, Шанел бе станала буфер между Марта и воините на кораба. Воините можеха да се справят много по-добре с Брок, тъй като той бе създаден

спрямо идентичността на техния шодан Чалън и това го правеше един от тях. Това обаче не се отнасяше за Марта, която постоянно провокираше воините, без дори да влага никакви усилия.

Отне им два месеца и двадесет и три дни, за да достигнат до дестинацията си, и вече не бе просто слух, че в неизследваните райони има населена планета. Тъй като хората на планетата имаха достатъчно развити технологии, които можеха да засекаат кораба им, дори той да е маскиран като обикновена космическа отломка, макар и доста голяма такава, те не можеха да останат в орбитата на планетата за повече от няколко секунди.

По тази причина Марта бе насочила кораба на пълна скорост към един голям водоем, където ще могат да се скрият и никой няма да ги засече. Дори някой да ги бе видял, щеше да помисли, че е било просто метеор, който е изгорял в орбитата, преди да достигне до повърхността.

Това бе планетата, която бе избрал Джоран, макар кораба му да не се задържа дълго време в орбита. На пръв поглед, изглеждаше така сякаш планетата не е била подходяща за целите на Джоран, затова той я е напуснал в търсене на друга планета. Но Марта никога не разчиташе на това, което се вижда на пръв поглед и скоро се разбра, че Джоран просто е преместил кораба си в сянката на единствената луна над планетата.

Беше повече от лесно да се проследи и наблюдава кораба на Джоран, а Андровия бе създадена така, че да попречи на който и било да я проследи, тъй че Джоран дори не подозираше, че някой е вървял по петите му. Наличието на кораба в орбитата бе достатъчна индикация, че той е слязъл лично на планетата. След сканиране на кораба се разбра, че на него има малоброен екипаж. След това Марта изпрати андроида Корд II на кораба на Джоран, където да инсталира програма, която да позволи на Марта да локализира къде на планетата се намират хората на Джоран и да получава цялата информация, която краля изпраща към кораба си.

За щастие, капитана на кораба на Джоран бе настоял да го държат в течение за всичко случващо се, и от няколко случайно споменати факти по време на комуникацията Марта бе успяла да научи, че капитана и екипажа са наети за кратко време, повечето от което вече е изтекло, докато стигнат до тази планета. Но Джоран

нямаше намерение да ги разпусне до края, за всеки случай, ако нещата не се развият по план. Капитана обаче го принуди да се съгласи, че ще опита всичко за един месец и ако не се получи, ще се откаже и ще се прибере у дома.

Останалата част от времето, след като вчера бяха пристигнали, бе отделено на събиране на информация за планетата и хората на нея, и създаване на програми за Сьюблим, нужни за научаването на новия език. Тук Корд II бе влязъл в употреба, като изпратиха първо него на планетата, за да открие компютър, към който Марта да се включи. И дори и тя остана изненадана от огромния обем на информация, който получи.

— Те може да не са високо технологични по нашите стандарти, но имат невероятна база данни и глобална компютърна връзка, затова дори само един компютърен терминал ще ми даде достъп до цялата им информационна мрежа. Но все още са на едно доста примитивно ниво и по тази причина отнема толкова много време да се свържа със сървърите, където е складирана всичката информация.

Това бе казала Марта предишният ден. Същата вечер се бе оплакала.

— Казах ли, че са напреднали? Не съм виждала нещо толкова бавно като машините, които те наричат компютри — мрънкаше тя и все още сваляше данни.

— Добре, трябва да започнем най-отгоре — сега обяви Марта. — Направо затъвам в информация. На пръв поглед те са агресивни топлокръвни същества. От самото начало историята им е пълна с насилие и под това разберайте, че е имало не едно и две масови кланета. И макар вероятността за това да открият живот на друга планета да ги очарова, това също и ги ужасява. Някои ще прегърнат идеята, че има и други разумни същества в галактиката, освен тях, но повечето ще се заемат да унищожат тези други същества. Надявам се, всички ме разбрахте много добре?

— Жената нямаше войнствени мисли в главата си — посочи упорито Далден.

— Всички много добре чухме какво й беше на ума, както и много добре разбрахме за какво мислиш ти. Но точно сега слагам точка тук, голямо момче, защото ако не се стегнеш и не свършиш работата, за

която сме тук, няма да те пусна отново да отидеш на повърхността. Далден, слушаш ли ме въобще?

— Възможно ли е човек да не слуша в твоето присъствие? — заядливо попита Далден.

Много добра имитация на въздишка изпълни контролната зала, една дълга и шумна въздишка.

— Нямаме време да ласкаем твоето воинско его, Далден. Задачата ми е да те върна у дома цял и дишащ. Ако успееш да откриеш и унищожиш палките също ще е хубаво и ще те направи щастлив, ще направи щастлива и Тедра, а щом тя е щастлива, значи и аз също съм. Което автоматично означава, че аз ще направя всичко, за да бъде майка ти щастлива. А това значи, че нямаш време за задявки.

Младият мъж се изчерви за трети път, сега много по-ярко от преди. На Далден не му бе никак трудно да разбере „древният език“, от който майка му и Марта обожаваха да използват различни изрази, тъй като бе израсъл с тях. Тедра винаги е била почитател на древната история на хората, макар голяма част от Кистранците да не ги бе грижа за миналото им, тъй като за тях само настоящето бе от значение. „Задяване“ беше една от тези древни думи и на Ша-Ка’ански означаваше „да се забавляваш“ или, просто казано, да споделят сексуално изживяване.

— Нека отново се върнем към по-важните неща, никакво сближаване с местните обитатели — заяви Марта. — Ако дори само един от тези човеци разбере, че не си един от тях, ще се окажеш обграден от стотици от тях, които ще се опитат да те изтрият от спомените си, или, базирайки се на историята им, ще се опитат да те убият. Няма да ги е грижа, че си тук, за да им помогнеш. Няма да им пука за технологиите и знанията, които би могъл да им предадеш. Те ще решат, че застрашаваш тяхното съществуване и поради тази причина ще се опитат да те унищожат.

Шанел се намръщи.

— Но Марта, ти каза, че няма да му е никак трудно да се смеси с тях, ако остави мечата си на кораба.

— Така е, тъй като те всички са различни по височина и телосложение. Имаат мъже, които по ръст могат да се мерят с Ша-Ка’анските воители. Но това ще е само при положение, че не се вгледат по-внимателно в него.

— Защо биха го направили? — попита Шанел. — Не каза ли, че ще е цяло чудо, ако някой ни е видял, след като не причинихме никакви промени в този водоем, в който се скрихме?

— Така е. Населението на тази планета имат устройства за наблюдение на открития космос, там, където едно невъоръжено око не би могло да види, което значи, че ако бяха забелязали бойният ни кораб, досега всички щяха да са вдигнали тревога. Също така значи, че вероятно са видели и кораба на Джоран, когато той се бе задържал за известно време в орбитата им. Тези устройства за наблюдаването на космоса се управляват от хора, а не от компютър, и ако операторът, който е наблюдавал небето през това време, е обърнал достатъчно внимание на това, което е в орбитата на планетата, вероятно го е забелязал.

— Значи, ако търсят някой, той вероятно ще е Джоран, а не Далден.

— Именно. Но това значи, че Далден не бива да прави никакви грешки и да привлича вниманието върху себе си, или те могат да решат, че търсят него. А тези хора са в постоянна готовност за война. Макар голяма част от тях да искат глобален мир, те са прекалено различни в културно отношение, за да го постигнат.

— Ще ми се просто да засечеш Джоран и да го трансферираш тук — промърмори Шанел. — Тогава проблема ще ни е решен.

— Вече пробвах това, момичето ми, без никакъв успех — промърмори недоволно Марта. — Без свързка, закачена за него, няма как да го засека, дори опитвах да прихвана гласа му. Претърсих целият район, в който най-вероятно се намира, но и това не помогна, а тъй като не знаем със сигурност дали е сам или не, задачата ни се усложнява неимоверно. Освен това, кой носи със себе си един от онези старомодни лични въздушни щитове, които го предпазват от зарази, и се използват, когато някой се намира във враждебна или непозната среда.

— Не съм чувала за такова устройство.

— Сигурна съм. Личният въздушен щит е едно много остаряло устройство и след като обикновено хапче може да спре всякаква зараза само за секунда, ако наблизо няма Медитех, който да прочисти организма от заразата. Щитът около него не е видим за невъоръжено око, но определено пречи на Молекулярния трансфер.

— Искаш да кажеш, че не може да бъде трансфериран?

— Точно. За да го трансферирам, ще трябва Джоран да изключи щита, тъй като е достатъчно параноичен, че да носи старомодният щит, вместо да разчита на Медитехът, за да го прочистили и предотврати заразата. Но има шанс техният кораб да не е обзаведен с Медитех. Освен това, може да нямат и от стандартните хапчета, защото в повечето случаи тези кораби пътуват по предварително предначертан маршрут и той минава през планети, които нямат зарази, затова не им е нужен Медитех или хапчета.

— Но защо би изключил щита, ако той върши работата си?

— Защото щита пречи на Молекулярния трансфер. Върши работа, ако ще слизаш на планетата от кацнал кораб, но когато трябва да направиш трансфер, първо трябва този щит да бъде изключен. Но след като щита не е активен по време на трансфера, е голяма вероятността да бъде засечен, преди да успее да го включи отново.

— Това обаче едва ли ще се случи — каза Шанел. — Но няма ли да има моменти, в които на Джоран ще му се наложи да спре щита, като се почиства или докато спи?

— Да, но без свързка, прикачена към него, няма как да го проследя. Мога да го засека единствено, когато изпраща сигнал до кораба си, но в мига щом спре да говори, ще го изгубя в тълпата. Освен това, дори да махне превключвателя от себе си, докато е включен, той ще работи на два метра във всичките посоки, затова едва ли ще имаме голям късмет, дори щита да не е на него.

Шанел въздъхна.

— Значи трансфера отпада и ще се наложи да го хванем с голи ръце.

— Именно, но Далден първо ще трябва да се стегне и да го открие, като спре да се заглежда по местните.

Този път нямаше изчервяване. Истината бе, че от войнствено изражението на Далден бе станало каменно. Обикновено, когато той се държеше така, Марта даваше всичко от себе си, за да го провокира да покаже някаква емоция, една от малките форми на забавление, които си позволяваше, но точно сега тя успя да се въздържи.

— Все още не съм решила дали Джоран си е направил домашното или просто е избрал произволно една от държавите — продължи Марта. — Но в тукашните държави има много различни

форми на управление, а той е избрал държава с йерархическа форма на управление. Има управляващ на града, над него е управляващият на щата, и след това управляващият на цялата държава. Няма управляващ над цялата планета, все още не са достигнали подобен прогрес. Има няколко държави, които се смятат за световни лидери. Тяхното мнение е високо ценено и имат властта да правят каквото си поискат. Предполагаше се, че ще избере някой голям лидер, но се оказва, че ще започне с някой малък и ще си пробива път нагоре. Не подозирах, че е толкова умен.

— Защо това да е умен ход, след като няма да получи онова, което желае наистина? — попита Шанел.

— Защото това, което правят лидерите им, бързо се разпространява в обществото, особено, ако лидера е голям. А това, което прави малкият лидер, примерно този, който управлява един град, си остава достойние само на хората в града. С други думи, колкото по-малко очи са насочени към него, толкова по-добре. Вероятно не е очаквал тази планета да има толкова голяма популация, след като повечето планети с подобна големина изпращат голяма част от хората на други планети, създавайки колонии, преди да изчерпят всичките ресурси, които могат да се добиват на майката планета. Сентура III е все още в началото на растежа си със само петстотин хиляди човека популация. На тази планета хората са милиарди. В отделни градове живеят милиони граждани. Вместо да разширяват градовете си настрани, те ги разширяват нагоре. Тук просто има прекалено много хора. Нищо чудно всеки кораб, който ги доближи и види колко много са, да се обръща и да изчезва надалеч, отказвайки да направи контакт с тях.

— От друга страна обаче, Джоран сигурно е очарован от свръхпопулацията — отбеляза Шанел. — Колкото повече хора паднат в краката му, за да го боготворят, толкова по-добре.

— Истината е, че се съмнявам този негов план да проработи, въпреки че той явно смята, че ще стане както иска, и докато се опитва да го постигне, ще нанесе доста поражения.

— Защо да не стане? На Съндър се беше получило.

— Да, но само защото Съндър споделяше властта между армията и научният департамент, и защото нямаха глобална комуникативна система, каквато имат на тази планета, където всеки просто може да се

прибере у дома и да включи една от електронните кутии, каквато има в почти всеки дом и да слуша какво се случва на другия край на планетата. На Съндър лидера може да се оттегли и на свое място да назначи някой друг, и повечето хора на планетата нито щяха да разберат за това, нито щяха да забележат разликата. На тази планета лидерите или са избрани от народа или са родени, наследявайки тази позиция. Почти цялата популация тук знае какво се случва на планетата и ако това не им допада, никак не си мълчат. Ако Джоран избере някой лидер от управляващите, той не може просто да използва палката, за да го накара да се оттегли и да му предаде властта.

— Но тогава всичко това няма ли да отнеме прекалено много време?

— Иска ли питане — Марта започна да говори със самодоволен глас. — Ще му отнеме години да си пробие път до най-горното стъпало в йерархията. И се обзалагам, че Джоран няма да се сети за това, преди да е изтекло времето му.

— Тогава не можем ли просто да си стоим и да чакаме времето му да изтече и той да се върне у дома с подвита опашка? Ако се върна на Сентура III, можем да му повдигнем обвинения за кражба и да си върнем палките по нормалния дипломатичен начин.

— Можем — отвърна Марта. — Но няма да го сторим, защото той може да реши да остане тук и да рискува всичко, старата максима „действай или умри“. А има и още една възможност, която не бива да пренебрегваме.

— Искаш да кажеш, че все още не си ни казала всичко?

— Всичко е заради тези техни бавни компютри — оплака се Марта. — Концентрирах се върху това да проуча архивите за историята, армията, науката и управлението им, но сега получавайки тази информация, виждам и нови възможности. На Джоран не му е нужно да заеме позицията на лидер, за да е най-могъщият на планетата. Богатството е най-голямата мотивация тук, богатите са най-силните хора, затова той може да изгради цяла империя, базирана на богатството. А точно тук палките могат да му помогнат изключително много.

— Значи просто може да накара хората да му дадат богатството си, без да знаят защо го правят и без да могат да се защитят? — предложи Шанел.

— Именно.

ГЛАВА 8

— Далден, мълчиш, защото си сърдит, или защото не внимаваши в разговора ни? — попита Марта.

Вече бяха сами в контролната зала. Шанел бе информирана, че Фалон започва да показва признаци на нетърпение и възнамерява сам да отиде да потърси Джоран. Да изпратят петдесет двуметрови Ша-Ка'ански воители на повърхността, за да търсят Джоран, щеше да улесни ситуацията, но нямаше как да бъде сторено. На тази планета можеше да има хора с височина, подобна на тяхната, но те се срещаха рядко.

Да изпратят долу дори двама от воителите щеше да привлече ненужно внимание, точно за това Марта настояваше само Далден да търси Джоран. Шанел, която бе съгласна с това, сега имаше проблеми с другаря в живота си.

— Разбирам какво те тревожи, Марта — каза ѝ Далден. — Няма да позволя жената да научи, че аз съм това, което тя би нарекла варварин.

Кикот изпълни залата.

— Тя няма да помисли това. Не, в нейния свят ти ще си извънземен. За нея няма да е от значение това, че в другите светове смятат, че имате варварска природа. Ще разбере само едно, че ти не си от нейния свят, и това ще я ужаси, и ужасът ще вземе превес над всичко, което би могла да изпитва към теб. Тогава ще ми се наложи да я доведа на кораба, да изтрия от паметта ѝ всеки спомен за теб и да се надявам, че нашите методи ще проработят върху тези човеци. Затова, защо не избегнем всичко това...

— Имам нужда от някой, който веднага ще разпознае чужденец като мен — прекъсна я той. — Аз няма да успея да видя разликата, тъй като на мен всички ми звучат странно. Ще мога да разпозная единствено Джоран.

— Не е гарантирано, тъй като той може да промени вида си. Казвали ли сме, че задачата ти ще бъде лесна?

Далден игнорира коментара ѝ и продължи по същество.

— Не познавам останалите хора от екипажа на кораба му. Но тя ще ги разпознае. Веднага ще разбере, ако не са от нейния град. Тя вече мисли, че аз съм от този свят, нарече ме чужденец.

— Бях там, помниш ли? Чух всяка ваша дума.

— Тогава трябва да се съгласиш, че съдействието ѝ ще ни е от голяма полза.

— Разбира се, че съм съгласна, но това не значи, че ще го позволя. Но не бива да забравяме един много важен факт, Далден, и той е, че колкото по-дълго имаш досег с един от тези човеци, толкова по-голяма ще е опасността за теб. Жената Британи дори няма никаква управленческа позиция, и все пак ти зададе същите въпроси, които би ти задал и всеки друг на тази планета. Те са любопитни, смели хора. Да се бъркат в чуждата работа за тях е нещо съвсем естествено. И тя ще продължи да те разпитва, докато ти не се изпуснеш и не ѝ кажеш нещо, което не бива да знае.

— Вече се справих с почти всички от тези въпроси, рискът е минимален.

Марта изсумтя.

— Обожавам, когато воините докажат, че не са само мускули, а имат и малко акъл.

— Това значи ли...

— Не бързай толкова, момчето ми — прекъсна го Марта. — Изпратих сестра ти навън, за да мога да говоря откровено с теб, без да те засрамвам пред нея. Тази жена Британи е идеалната жена за нуждите ти, и ти направи много добре, че я накара да мисли, че си от друга част на планетата ѝ, а не от друг свят. Ще ми се да не бе толкова привлечен от нея, но няма как, затова ме чуй добре. Първо Джоран, после палките и накрая на списъка е момичето. Ако мераците ти започнат да ти пречат, ще трябва да се отървеш от тях. На карта е заложено прекалено много, за да мислиш единствено за слабините си. Затова, ако станат проблем, искам да се насилиш да спреш и да загърбиш първичният си нагон, за да свършиш работата, за която си тук. Можеш ли да го сториш?

— Определено.

— Защо имам неприятното чувство, че ще ми отговориш така, без значение дали е истина, или не? Забрави — каза тя, имитирайки измъчена въздишка. — Знам, че не би ме излъгал умишлено и съм

сигурна, че вярваш в това, че ще сториш нужното. Вече свикнах вие воините да сте убедени, че няма невъзможни неща за вас, и че ще се справите без усилие с всичко. И ти и баща ти сте доказали, че увереността ви надминава всички граници.

— Жената на същото място ли е, където ме изпрати ти? — попита Далден.

— Не, но вече събрах цялата информация за нея, и локализирах мястото, което тя нарича свой дом. Освен това изпратих миниатюрен предавател над градчето ѝ, затова няма да ми е нужно да разчитам само на предавателя от свръзката ти.

На компютърния монитор се появи мрежа, която се уголеми, после се разшири няколко пъти, докато не стана ясно, че това е поглед отгоре над една малка част от планетата, която включваше жилища, зеленина и обекти, които се движеха по протежение на мрежата и изглеждаха като превозните средства на Кистран, с тази разлика, че тези не летяха. В един от участъците се появи голям кръг, до него изникна още един, а малко по-встрани от тях, се появиха три малки окръжности.

Гласът на Марта сега бе напълно делови, когато обясни.

— Британи Калъхан живее тук — каза тя и накара първият кръг да просветне, за да онагледят къде е точно това „тук“. — Лидерът, който се нарича Кмет, живее ето тук. — Сега просветна вторият кръг. — Тези, които имат най-голям депозит в банката, живеят тук — трите кръгчета просветнаха едновременно. — Те всъщност са корпорации, а не отделни хора. Ще следя сметките им за необичайни транзакции, но все още не съм сигурна, че Джоран е на ясно каква роля играят парите на тази планета. Мислите му са изцяло насочени към това да бъде титулуван владетел, отколкото заможен деспот, затова смятам, че ще се опита да стане кмет на този град.

— Може ли да успее?

— Разбира се, ако използва палката върху всеки мъж в този град, за да ги накара да гласуват за него, но той няма да има достатъчно време за това. По-вероятно е да направи нещо глупаво, като да залови кмета и да го накара да го назначи за свой заместник. Ще му се наложи да използва доста пъти палките, за да постигне това, което желае, ще трябва да спечели подкрепата на градския съвет и на всеки друг мъж на водеща позиция. Да не говорим, че ще му се наложи да си измисли

правдоподобно минало, тъй като тези хора няма да приемат толкова лесно някой непознат, ще искат да научат всичко за него. Палките обаче могат да направят така, че хората да мислят, че го познават от цяла вечност, и това ще го направи наистина перфектния кмет за тях.

Далден се намръщи.

— Значи може да успее да стори това, което е решил.

Марта отдели време, за да изимитира най-добрият си кикот.

— Щеше да успее, ако на важни длъжности имаше само мъже, но жените на тази планета, която е избрал, не са мълчаливият щенаправлява-каквото-ми-се-каже тип. Много от тях са на управленчески позиции. Палките бяха проработили идеално на Съндър, тъй като се използваша за конспирация от жените, за да превземат властта, тъй като там управленческите позиции се заемаха само от мъже. Тук точно жените ще провалят плана на Джоран.

— Така ли е навсякъде на тази планета?

— Не, но той е избрал грешната държава за превземане. От теб зависи да го откриеш и заловиш, преди да смени тактиката и започне да се оглежда за друга държава, или преди да тръгне след най-заможните наоколо. Последното нещо, което искаме, е да замине за някой от големите градове тук. Достатъчно трудно е да го открием и в един толкова малък град. Ще е невъзможно да го локализираме в някой мегаполис.

— Тълпата, на която попаднах днес, не може да бъде наречена малка по никакви стандарти.

От интеркома отново прозвуча смях.

— Това не бе някое нормално място, Далден, а такова, в което целият град ходи да пазарува или да се забавлява. Нещо като Ша-Ка'анската версия на пазар. В останалата част от града няма да се сблъскаш с подобна тълпа, макар че в големите градове е точно така. Но локалните новинарски мрежи на града обявиха, че кмета ще бъде там днес и точно затова и аз те изпратих именно на онова място.

— Джоран беше ли там?

— Не се знае. Кметът беше там, и прецених, че Джоран ще следва кмета, докато не направи своя ход, ето защо имаме нужда и ние да наблюдаваме кмета. Но имай предвид, че ако видиш Джоран, не можеш да го хванеш, очаквайки никой да не се намеси, а ние не искаме тези човеци да извикат охранителите си. Освен това, не бива да му

даваш време да използва палката върху теб. Трябва да го зашеметиш, да изключиш щита му и аз ще мога да ви трансферирам отново на кораба, после ще използваме палката му, за да локализираме местонахождението на другите палки. Но преди да го зашеметиш, ще се наложи да го отведеш някъде, където ще сте сами.

— Зашемяването, изключването на щита и трансфера могат да отнемат няколко мига, защо е нужна такава предпазливост?

— Защото не поемам рискове, когато се касае до бебчетата на Тедра. Знаеш това. А на тази планета има прекалено много неизвестни неща, с които не съм запозната, тъй като тези техни компютри са невероятно бавни и не мога да получа нужната информация достатъчно бързо. Изкарах акъла на доста хора, като днес те стоварих наред тълпата. Шокирах още повече, когато те върнах на кораба, тъй като твоята Британи не бе единствената жена, която те изпиваше с очи, хлапе. Голяма част от тях сега губят времето на очните си лекари, което е добре, докато не ни стане навик да ги шокираме по този начин. Ако, докато беше в тълпата, хората започнеха да се държат агресивно, можеше да свършиш в онова, което тук наричат килия.

— Ако носех меча си...

— Не, не, не ми показвай воинският си манталитет, Далден. Знам на какво си способен, ти знаеш на какво си способен, но ще е най-добре хората на тази планета да не го разбират. Тук мечовете са старомодно оръжие, използвано само в постановки, изобразяващи миналото им. Вече не се носят на публични места, защото ще събудят ненужно любопитство. Имаш идеално оръжие на своята свръзка, тя обхваща всички спешни случаи, които могат да възникнат, показва ми какво се случва около теб от шест страни и никой от хората няма да предположи, че е оръжие, тъй като тук нямат нищо подобно. Прилича на устройство, което тук наричат радио, и дори Корд II настрои устройството така, че само ти да ме чуваш и никой друг около теб.

— Жената може ли да ви чуе?

— Не, всичко, което тя може да чуе, е шум, няма да чуе думите му, а и дори да ги чуеше, няма да разбере нищо, тъй като не говори езика ни. Направихме така, че комуникатора да изглежда като устройство, познато на хората на тази планета, за да не им прави впечатление. Нека сега се върнем на темата за жената Британи и за начина, по който ще бъде полезна за мисията ни. Информацията, която

получих за нея е, че работи на две места и това заема голяма част от времето ѝ. Трябва да намериш начин да я изкушиш да напусне тези длъжности и да работи за теб. Обикновено може да се получи и само като я попиташ, но за всеки случай, нека не разчитаме на това. Ще се наложи да я наемеш.

— С какво да я наема? Можеш ли да създадеш тяхната валута?

— Не е нужно — отвърна Марта. — Както на Катратери, тази планета също боготвори метала, наречен злато, а този медальон, който носиш на врата си, ще е повече от добро заплащане за една краткотрайна служба. Сега, готов ли си да се върнем към задачата си?

— Да.

— Тогава дръж си чорапите, хлапе, следва Трансфер.

ГЛАВА 9

— Полудявам, като видя тези боклуци в местния вестник. Имам предвид, очакваш да ги видиш на таблото в супермаркета, но...

— Какви боклуци? — попита Британи със студена сода в ръка, докато затваряше хладилника.

Съквартиратката ѝ седеше на малката им кухненска масичка с чаша кафе и парче кейк пред себе си, макар да бе късният следобед. Разбира се, Джан бе станала едва преди час, тъй като бе спала до късно след лудата нощ, прекарана навън със сегашното ѝ гадже. До нея на масата лежаха няколко вестника, които чакаха да бъдат прочетени, а един бе отворен в ръката ѝ.

— И то на втора страница, представи си — добави Джан, поглеждайки към Британи. — Това е просто смешно.

Тъй като Джан не се засмя, Британи прие, че думите ѝ са по-скоро саркастични.

— Какъв боклук? — попита тя отново.

— Още една снимка на НЛО.

Британи извъртя очи, излизайки от кухнята. Джан извика след нея.

— Не, наистина. Трима човека от Сийвю се кълнат, че са го видели. Чудя се колко ли време ще продължи това.

Британи се върна и седна пред Джан.

— Някои хора всъщност приемат това много сериозно — посочи тя.

— Ние не.

— Не, но разбирам защо от местния вестник са побързали да пишат за това, че някой е видял нещо необичайно. Това е първият път, в който забелязват НЛО в нашия район и няма как да не бъде предмет на интерес, въпреки че е много вероятно това да е още един странно изглеждащ правителствен самолет, който е извършвал тестов полет през деня. Освен това, погледни какво стои зад инициалите на НЛО. „Неидентифициран“, което ще рече, че е нещо, което не може да бъде

определено, и ако зелените човечета решат да ни дойдат на гости, едва ли ще разпознаем корабите им или ще знаем как да ги наречем.

Сега бе ред на Джан да извърти очи.

— Прекалено мекушава си, Брит. И между другото, люспести са, тези въображаеми човечета винаги са люспести.

— Не, всъщност предполагам, че са невидими, и никой няма да повярва за съществуването им, както и никой не би повярвал на думите на някой пияница. Репортерите, пишещи за новинарската колонка, имат за източници добри, уважавани хора, които наистина вярват, че са видели именно НЛО.

— Или просто лъжат, за да се окажат под светлините на прожекторите — контрира я Джан, загледана във вестника.

Британи се предаде със смях. Приятелката ѝ бе от онези твърдоглави индивиди, които ще държат на мнението си до самия край, дори по време на спора да заподозрат, че грешат. Британи, от своя страна, обичаше подобни дискусии и никога не се оставяше те да развалят настроението ѝ. Тя беше от хората, които невинаги държат да са прави през цялото време. Предпочиташе да свие рамене, да се съгласи и да мине на следващата тема, вместо да спори и да се ядосва за нищо.

Все още бе в унило настроение, когато влезе в кухнята, и бе бясна на прекрасния чужденец, който срещна преди няколко часа и който нямаше достойнството да се сбогува с нея, преди да изчезне. Да разкаже на Джан за случилото се щеше да подобри настроението ѝ, макар и за кратко.

С три години разлика в годините, Джан бе по-младата, на двадесет и пет. Двете на мига си бяха паснали, когато Джан отговори на обявата за съквартирантка, която бе пуснала Британи, скоро след като се премести в апартамента с две спални. Британи можеше и сама да си позволи да плаща за апартамента, но деленето на разходите щеше по-бързо да я доближи до мечтаният от нея дом, а и тя не бе самотница и обичаше около нея да има хора, някой, с който да разговаря, когато има нужда, или някой, който да я остави сама, ако реши, че ѝ трябва усамотение.

Но днес знаеше, че няма да е добра компания. Затова бе решила този път, вместо да споделя, да отиде в стаята си, да легне на леглото и да си поблъска главата над това, какво е можела да каже, за да го

накара да се заинтересува от нея достатъчно дълго, че да поиска телефонният ѝ номер.

Но Джан привлече вниманието ѝ, като прошепна.

— Исусе! — И в следващия миг: — О, Исусе, не мога да повярвам!

Британи бързо се върна, заставайки на вратата, която разделяше кухнята и миниатюрната стая за пране с хола.

— Какво пък сега?

— Вчера едва не сме умрели и дори не сме разбрали за това! — изписука Джан.

— Моля?

Джан остави вестника и погледна с разширени очи към Британи. Цялата бе пребледняла.

— Мислех, че когато към земята се зададе метеор, разбираме за това месеци преди да навлезе в атмосферата ни, не е ли така? Чула ли си нещо за този?

Британи се намръщи.

— Над нас е прелетял метеор?

— Не е прелетял, последно е бил засечен над Пасифика, бил е вече в атмосферата ни, когато са го забелязали и след миг е изчезнал.

— Значи не е имало никаква опасност.

— Ти луда ли си? Казват, че по размер бил колкото футболно игрище. Ако това нещо се бе ударило във водата, вместо да се разпадне и да изгори в атмосферата, приливната вълна щеше да е толкова голяма, че да залее съседният щат.

— Но очевидно не се е ударила в повърхността на водата.

— Не, но това е без значение. От значение е факта, че никой не е видял, че се задава.

— Този метеор с размерите на футболно игрище в космоса е голям колкото пращинка, Джан. От обсерваторията няма как да засекат нещо толкова малко.

— И все пак не ми харесва, че чуваме за това ден, след като се е случило — намусено заяви Джан.

На Британи също не ѝ харесваше, но тя бе достатъчно прагматична, че нещо такова да ѝ се отрази.

— Ако се е приближавало толкова бързо, колкото казваш, значи е нямало как да го забележат, докато не дойде тук, а тогава нямаше да

можем да направим каквото и да е било, за да го спрем. Метеори падат постоянно от небето, някои стигат до повърхността, но повечето изгарят. Трябва да се радваме, че не са с размерите на комета и да приемем случилото се като потвърждение, че все още не ни е дошло времето да си отидем от този свят.

— Това фермерска философия ли е?

Британи се ухили.

— Не, просто старовремско приемане на понятието съдба.

Джан изсумтя.

— Предпочитам сама да определям съдбата си, много благодаря, което ми дава опцията, като видя, че към мен се задава метеор, да хукна да бягам към най-близкият хълм.

На езика на Британи ѝ бе да каже на Джан по-добре да се върне в училище и да измисли как да направят телескопите по-добри, но предпочете да се върне към самосъжالياването си, затова тръгна отново назад към спалнята си. Още не бе затворила вратата, когато откъм кухнята отново се чу удивено възклицание. Британи поклати глава. Зачуди се какво ли може да е толкова важно, че да измести новината за метеора, но реши, че може да почака до по-късно, за да разбере.

Но само след минута вече отиваше към кухнята, въпреки първоначалното си решение. Понякога любопитството можеше да накара човек да загърби решенията си, а тя понякога имаше свръхразвито въображение, което само подклаждаше любопитството ѝ. Започна да мисли, че виковете на Джан не са предизвикани от новини или статии във вестника и затова дори притича последните метри до кухнята, за да се увери, че приятелката ѝ е добре.

Тя не беше. Джан беше просната на масичката, кафето ѝ се бе разляло, кейка стоеше натрошен точно до главата ѝ, а вестника се бе разпръснал на пода до стола ѝ. А зад нея стоеше той. Невероятно. Прекрасният чужденец с огромните мускули бе в кухнята ѝ? Той изглеждаше раздразнен и същевременно леко объркан, ако това беше възможно, и гледаше надолу към Джан.

— Какво направи, да не я изплаши до смърт?

Той не бе забелязал, че Британи е на вратата. Сега погледна към нея и сякаш се отпусна, дори тя не бе особено сигурна, но май въздъхна облекчено.

— Не можа да понесе да ме гледа — заяви той.

— Не това имах предвид... о, забрави. Помогни ми да я отнесем в леглото ѝ.

Не бе нужна никаква помощ. Той вдигна Джан с такава лекота, все едно вдига чашата си за кафе и просто зачака Британи да му покаже къде да я отнесе, което и тя направи. След няколко секунди стоеше и гледаше изпадналата в безсъзнание Джан да лежи на леглото си, и нямаше никаква идея какво да направи, за да я свести. Нямаше никакъв опит в подобни неща.

Тя въздъхна.

— Не съм сигурна, че в шкафчето с лекарства имаме нещо, което може да свести припаднал човек.

— Казаха ми, че тя ще се оправи.

— Казаха ти? — попита тя. — Или това е твоят начин да си кажеш мнението? О, няма значение — добави тя, осъзнавайки, че и първият път, когато се запознаха, пак бе говорила небивалици.

Тя му махна с ръка да излезе от стаята на Джан и го последва в дневната, която обединяваше двете спални, и му посочи да седне на дивана. Той стори това, което му бе наредено, макар да бе много внимателен, докато сядаше, сякаш се боеше да не го счупи. Като се замисли, осъзна, че някоя пружина от канапето може да подскочи изпод масивното му двуметрово мъжко тегло. Той наистина беше грамаден. И макар дневната им да бе доста обширна като компенсация към останалите малки стаи в апартамента, когато той беше вътре, стаята изглеждаше много по-малка.

Британи все още бе леко шокирана, че го вижда в дома си, след като бе сигурна, че никога вече няма да го види. Фактът, че Джан все още седеше на масата, която отиде в кухнята, показваше, че не тя го е пуснала да влезе, така че нищо чудно, че е припаднала, щом го е видяла. Изведнъж се почувства леко раздразнена, че той бе нахълтал просто така в дома им.

— Във вашата държава нормално ли е да влизате в нечий дом, без да почукате? — попита тя. — Има закон срещу това, което стори току-що, но май никой не си е направил труда да ти го каже.

Той не ѝ отговори веднага. Тя се бе преоблякла в шорти и тениска, когато се прибра у дома, но той все още бе облечен така, както и в мола, и все още носеше това радио, този преводач, или там каквото

беше, закачено на колана му, и миниатюрната слушалка все още бе в ухото му.

— Почуках — каза той. — Но никой не ми отвори.

Трудно ѝ беше да го повярва. С големи ръце като неговите, дори да почукаше леко, вероятно щяха да го чуят пред две преки.

Затова тя погледна към него, повдигайки едната си вежда.

— А не се ли замисли, че може би не сме у дома?

Още една пауза, преди да отговори.

— Знаех, че си у дома.

Добре, вероятно ги бе чул да говорят през вратата, но тогава, как за бога, не бяха чули почукването му? Може би не го е чула, защото затвори вратата на стаята си, но Джан би трябвало да го чуе. И какво стоеше и мислеше за глупости, след като той бе тук? Все още не можеше да повярва. Бе успял да я проследи, но нямаше представа как го е направил.

Тя веднага реши да го попита.

— Как ме намери, като номера ми не е в телефонния указател?

Отново последва тишина, преди да отговори.

— Имам си източници.

— Без майтап — съгласи се тя. — Толкова за това, че мислех, че имаш нужда от частен детектив, щом имаш достъп до подобна информация, до която имат достъп само полицията, властите или посланиците... о, това е, нали? Ти си посланик на някоя чуждестранна държава и използваш техните информационни средства, за да пресечеш червената линия?

— Защо трябва да пресичам червена линия? — попита недоумяващо той.

От слушалката на ухото му прозвучаха някакви звуци. Той бе отговорил на мига, и то инстинктивно, без да получи наставления от съветника си. На Британи ѝ се прииска да се засмее, но след като го видя как потръпва, заслушан в гласа излизащ от слушалката, реши да се въздържи. Горкото сладурче. За него бе доста трудно да привикне с новия, непознат за него език, а преводача му явно не бе от най-търпеливите.

— Какво ще кажеш да си поговорим без помощта на твоя хиперактивен приятел? — предложи тя, сочейки към радиоприемника, закачен до бедрото му.

Той я дари с блестяща усмивка, махна слушалката от ухото си и небрежно я пусна да падне, карайки я да увисне на кабела си до бедрото му. Явно за него това бе достатъчно да не чува какво говори преводача му. Британи бегло забеляза какво бе направил, защото се чувстваше като зашеметена от сияйната му усмивка.

— Така е по-лесно — каза той. — Ще се оправя и сам.

— Това за мен ли беше или за приятеля ти? — успя да го попита тя.

— За приятеля ми. Тя се тревожи прекалено много за мен.

Думите му напълно я отрезвиха.

— Тя ли?

— Тя е компютър.

Британи примигна.

— Шегуваш ли се?

— Защо мислиш така?

Тя се засмя. Наистина ѝ стана забавно.

— Може би, защото компютрите нямат емоции и по тази причина няма как да се тревожат. И така, какво те води тук?

— Имам нужда от теб.

Думите му едва не я разтопиха. Прииска ѝ се да прескочи масичката за кафе между тях и да се намърда в скута му. Пеперудите, пърхащи в стомаха ѝ, току-що напълно полудяха.

Никой не ѝ се бе случвало да се възбуди толкова бързо и толкова силно, и то само от четири кратки думи.

ГЛАВА 10

На Британи ѝ отне цяла минута да осъзнае, че Далден дефинираше думата „нужда“ по доста по-различен начин, отколкото я разбираше тя. Фактът, че не бе помръднал от мястото си на дивана и не се бе опитал да я повали по гръб, бе достатъчен да я наведе на заключението, че мислят за две различни неща, и все пак тялото ѝ още не искаше да приеме истината. Замисли се, че ще е хубаво да си купи климатик, една леденостудена струя въздух сега щеше да ѝ се отрази невероятно добре.

Тя се отпусна назад в големия фотьойл до дивана и напълно се разтопи на него. Реши, че ако чуе неговата дефиниция за „нуждата“, ще се почувства по-добре, затова попита:

— С какво мога да ти бъда полезна и вашето посолство не може ли да помогне за него?

— Много бързо трябва да намеря един мъж на име Джоран — каза ѝ той. — Обаче няма да мога да го позная, дори да го видя, защото има голяма вероятност да е променил лика си след последната ни среща. Но ти ще успееш да го разпознаеш, точно както разпозна мен, защото не е от вашата държава.

— Е, това е малко вероятно — отвърна му тя. — Просто забелязах акцента ти.

— Той ще говори различно, също като мен.

Тя се изкиска.

— Надявам се, че не си решил да говоря с всички мъже в града, само и само да чуя акцента им.

— Ако е нужно...

— Поспри за миг — извика тя. — Шегувах се. Вярно, че градчето ни е малко, но и така жителите ни наброяват около двадесет хиляди души. Дори и половината от тях да са мъже, ще ни отнеме неимоверно много време да открием всичките, за да говорим с тях. А аз останах с впечатлението, че нямаш много време.

— Нямам. Но няма и да е нужно много време. Джоран ще иска да се свърже с мъжа, който наричате Кмет, затова подозирам, че ще го намерим в обкръжението на този ваш водач.

— Какво ще иска от кмета Съливан?

— Позицията му.

— Каква позиция?

Той изглеждаше объркан. Британи също бе объркана. Далден се опита да ѝ обясни.

— Той ще се опита да стане кмет. Трябва да го спра, преди да успее.

— Решил е да се кандидатира за кмет и да се бори със Съливан? Но аз си мислех, че е чужденец като теб?

— Такъв е.

— Тогава не разбирам. Трябва да си американски гражданин, за да заемеш политическа длъжност в страната ни. Нима той не го знае?

Далден се ухили, показвайки признаци на облекчение.

— Защото той е толкова невеж относно традициите ви, колкото съм и аз.

Британи отвърна на усмивката му.

— Ами ето, проблема ти е решен.

Сега младият мъж въздъхна.

— Всъщност, не е. Аз все още трябва да го намеря и да го изведа от страната ви, преди да е причинил неприятности.

— Международни неприятности от значимо естество, а? — Щом мъжа хвърли поглед към висящата слушалка, на Британи ѝ стана пределно ясно, че той има нужда от превод на думите ѝ, затова опита да му обясни. — Голяма врява, която ще накара чиновниците и на двете държави да се счупят да пишат обяснения? — Той продължи да я гледа неразбиращо, затова тя добави. — О, давай, вдигни слушалката. Сигурна съм, че тя може да ти помогне да разбереш.

Той кимна, постави слушалката в ухото си и се заслуша за един дълъг момент, преди отново да погледне към Британи.

— Предположението ти е вярно. Ще ми помогнеш ли?

— С удоволствие бих ти помогнала, наистина, но не виждам какво мога да сторя. Имаш нужда от някой, който има повече свободно време. Аз съм вързана с две работи, които поглъщат цялото ми време, и бих могла да ти помагам единствено в неделя, а това няма да е никак

достатъчно, тъй като ти се изрази пределно ясно, че нямаш време за губене.

— Не си ме разбрала, Британи Калъхан. Аз имам намерение да ти платя, за да ми отделиш време и да работиш само с мен, докато не завърша задачата си.

Той повдигна масивният златен медальон, висящ на шията му, и ѝ го подаде. Тя едва не го изпусна, преди да се усети и да вложи сила, за да го задържи в ръката си. Медальонът бе изключително тежък, а като се добавеше и тежестта на веригата, която приличаше като такава на велосипед, а не на бижу, сигурно тежеше повече от четири килограма.

Тя го изгледа въпросително, затова той реши да обясни.

— Там, откъдето идвам, този метал е много евтин, обаче разбрах, че тук имал голяма стойност. Мислиш ли, че ще стигне, за да те наема?

Тя погледна надолу към тежкия златен диск и веригата му.

— Каква част от покритието му е златна?

— Покритие ли?

— Да, покрие, с колко злато е покрит диска?

— Няма покритие. Само един метал е. Нима не сме разбрали правилно и тук не цените чистото злато?

— Сигурно се шегуваш?

Тя не бе сигурна каква бе цената на златото, но знаеше, че дори една десета от това би струвала минимум шест хиляди долара, и това, при положение, че златото не е чисто. Тя направи няколко бързи сметки наум, и осъзна, че говорят за наистина много пари... разбира се, ако не я бързикаше, че златото е чисто. А и как въобще обмисляше всичко това? Той искаше да ѝ даде прекалено много за помощта, която би му оказала.

— Виж, вероятно няма да отнеме повече от седмица да намерим този мъж, дори и по-малко, ако наистина се мотае около кмета. Мога да си взема една седмица отпуск от работите, а ти ще можеш да ми платиш толкова, колкото във вашата страна е еквивалент на няколкостотин американски долара. Това — добави тя и му подаде обратно медальона — струва малко състояние, прекалено голямо заплащане е за една седмица работа.

Той отново ѝ върна медальона.

— Може да отнеме повече от седмица, и е всичко, с което мога да ти платя. Не разполагам с тази валута, за която ми говориш.

— Нямах никакви пари и все пак се опитваш да ми изсипеш пет килограма злато? — Тя извъртя очи. — Не се обиждай, но имаш нужда от бавачка, здравеняко.

След миг той ѝ се ухили.

— Току-що спечели Марта на своя страна.

— Коя е Марта?

— Гласът, който чувам тук — каза той и посочи слушалката. — Тя предложи длъжността „детегледачка“ да бъде добавена към работата, която ще вършиш за мен. Какво значи детегледачка?

Британи се изчерви.

— Не знаеш ли? Имам предвид, тя не ти ли обясни...? Както и да е. Просто се шегувах, наистина. Но какво е станало с парите ти? Да не би да си ги изхарчил, или са те ограбили?

— Нито едно от двете. Нямах нужда от вашата валута, докато не ми се наложи да поискам помощта ти.

Тя се загледа дълго в него, опитвайки се да го разбере, и скоро се усети.

— О, разбира се, кредитни карти. И по тази причина, ти не ги свързваш с реалните пари. Добре, няма проблем. В хотела си нямах пари, но без проблем можем да вземем утре от банката.

Той я гледаше така, сякаш му говореше на гръцки, но след една пауза, докато слушаше обясненията на Марта, той ѝ каза.

— Току-що ми беше напомнено, че не мога да се върна там, където спя, докато не настъпи новия изгрев.

— Изгрева?

Той въздъхна и отново се заслуша в слушалката.

— Някои го наричат новия ден.

— О, утре — каза Британи и се намръщи. — Защо не?

Той ѝ обясни.

— Защото ми се наложи вече да се върна за някои ненужни консултации и лимита ми е изчерпан, затова ще мога да се върна отново утре.

Думите му нямаха никакъв смисъл. Но това бе без значение, защото тя така или иначе вече беше тотално объркана. Сега разбираше колко раздразнен се чувства, когато има нужда от превод за всяка

нейна дума. Помисли си, че този езиков курс, на който е ходил, сигурно е бил пълна измама, след като не го бяха научили на думи като кредити карти, хотели и банки. За бога, той наричаше хотела „място за сън“. Тя отново извъртя очи.

Единственото друго обяснение, което ѝ дойде на ум, беше, че той идва от държава, в която вместо с автомобили, се предвижват на гърбовете на камили и по-голямата част от населението просто не е чувала тези думи. Надяваше се да греша за това.

И в следващия миг я осени.

— Чакай малко, да не би да ми казваш, че няма къде да пренощуваш тази нощ, и че чак утре ще имаш подслон?

Той кимна. Тя въздъхна.

— Дори няма да се опитвам да разбера как това може да бъде възможно, тъй като, доколкото разбрах, не става дума за объркана хотелска резервация. Е, предполагам, че може да спиш на дивана ми. Съквартирантката ми Джан може да възрази, след като ѝ изкара акъла одеде. И все пак, като те огледа добре, може и да не каже нищо. Вечеряме около шест часа. Банята се намира зад онази врата, зад теб. Междувременно, какво ще кажеш, да ми разкажеш малко за себе си, за да мога по-добре да разбера какво става и какво ще очакваш да правя по време на временната работа, която ми предлагаш? И си сложи обратно това — добави, като му подаде медальона и отстъпи бързо назад, за да не ѝ го върне като последния път. — Макар че парите от това нещо могат да са ми от голяма полза, нямам навика да се възползвам от чужденците. Утре ще намерим купувач и след това ще депозираме парите в банката, откъдето ще ми платиш онези стотинадвеста долара, за които ти говорих, сумата ще е същата, която взимам обикновено от двете си работи за една седмица.

Британи се тръшна на стола си, докато жената от другия край на слушалката обясняваше нещо на Далден. В мига, в който Марта приключи, Далден се ухили и каза:

— Казаха ми, че тук ядете истинска храна. С радост ще споделя вечерята ви.

Британи се засмя весело. Просто не се сдържа, решавайки, че не Далден, а Марта вероятно се нуждае от преводач.

ГЛАВА 11

Въобще не стигнаха до там да говорят за неговия живот, както Британи се беше надявала. По някакъв начин вместо той, тя се бе оказала темата на разговора им, тъй като Далден бе любопитен относно думите на Британи отпреди няколко минути.

— Каква е тази работа, на която те държат вързана? — попита я той.

По начина, по който младия мъж зададе въпроса, Британи веднага осъзна, че той приема думите ѝ буквално и вероятно си представяше как стои с въже, вързано около китките ѝ.

— Ааа, това беше просто израз, означава, че нямам много свободно време, след като се прибера у дома. В действителност след работа имам време само да легна да поспя. Сега по-добре ли ме разбра?

— Да, така е — съгласи се той. — Но все още искам да науча какво работиш.

Тя нямаше никаква представа защо изведнъж се почувства засрамена, тъй като отдавна бе минало времето, когато се интересуваше какво ще си помислят хората за това, което върши. Освен това ѝ бе отнело доста време да спре да се тревожи за нещо толкова дребно.

Тъй като работеше в сфера, която повечето мъже смятаха за запазена мъжка територия, те често я обиждаха или ѝ измисляха гадни имена. Беше чувала абсолютно всички обиди и се бе научила да ги игнорира. Имаше цели екипи, които отказваха да работят с нея. Дори един предприемач отказа да работи с архитекта ѝ, само защото тя бе в неговия екип.

Беше истинско чудо, че не бе изгубила чувството си за хумор. Но понякога само то я спасяваше от това да не се разпадне.

Тогава защо не си намереше работа, където ще се отнасят по-добре с нея?

След като бе научила всичко, което можеше да се научи за строенето на сгради, тя можеше преспокойно да си потърси друга работа. Но не го бе сторила, защото бе страхотна в това, което вършеше и на всичкото отгоре ѝ плащаха много добре за работата ѝ, което се оказа причината да остане там, където е, докато не постигне всичко, което си бе поставила за цел. А най-хубавото в професията ѝ бе, че може да напусне за няколко месеца, дори година, и след това да се завърне, без да има чувството, че е пропуснала нещо важно, защото когато напуснеш работа, щеше да се заеме със строежа на собствения си дом. В строежите не се случваха кой знае какви промени. Излизаха нови инструменти, появяваха се и си отиваха нови материали, но начина на строене си оставаше все един и същ.

Далден забеляза колебанието ѝ.

— Казаха ми, че си настроена отбранително към работата си. Защо така?

Тъй като от слушалката не се бе чул никакъв звук, тя реши, че неговото „казаха ми“, всъщност е начин да изрази собственото си мнение, а не нещо, което му е казала Марта. Освен това зачервените ѝ бузи сигурно са го навели на мисълта, че ѝ е неудобно да говори за работата си. Вероятно Марта щеше да я чуе, но тя нямаше какво да направи по въпроса.

— Преди време наистина бях отбранително настроена, когато става въпрос за работата ми — призна тя. — Няма как да не съм, след като от всички страни постоянно получавах обиди и подигравки. Но аз съм твърдоглава. Поставила съм си за цел сама да си построя дом. Дядо ми е построил дома си и идеята да последвам примера му винаги ме е очаровала. Е, вероятно ще има повече работа, когато започна сама да взимам решенията, но все пак го чакам с нетърпение. Затова всичко, което правя, е свързано с тази моя цел, включително и избора на кариерата ми, за да науча всичко за строенето на къщи. Принципно съм дърводелец, макар че мога да правя покриви, да зидам и боядисвам също толкова добре, колкото и дърводелството.

— Тук трудно ли е сам да си строиш дом? — попита той.

— Ами, не... особено, ако имаш добре платена работа и можеш да си го позволиш, или както при мен, ако сам знаеш как да построиш къщата. Може би аз го правя по най-трудният начин, като искам първо да събера парите. Мислех да взема ипотечен заем, но наистина мразя

дори самата идея да дължа пари на някой. Знам, че всички го правят, но аз не желая. И освен това ще спестя много пари, като сама върша всичко, което значи, че няма да плащам на строители, които в противен случаи щяха да струват повече пари, отколкото ако си купя готова къща.

— В този град ли смяташ да построиш къщата си?

— Да, вече дори съм купила земята. Мога да започна строежа веднага, но ще се налага да строя в свободното си време и тъй като, както вече ти казах, то е доста ограничено, ще има да строя къщата си с години. Предпочитам да имам достатъчно пари за всичките материали, както и за една-две допълнителни ръце, и тези пари да ми стигнат да напусна двете си работи и да се издържам, докато завърша къщата. Ще я направя сама и ще съм сигурна, че е направена като хората.

— Смятам, че е достойно за възхищение това, че можеш да съградиш дом, започвайки от нулата.

Тя се изчерви силно. За пръв път ѝ се случваше някой мъж да не се оплаче от кариерата, която е избрала.

След миг той провали всичко с думите.

— И дори не го смяташ за наказание.

— Мисля си, че трябва да поспрем — каза тя. — Или във вашата страна сте много сбъркани, или имаш грешна представа какво значи наказание. Единственото нещо в нашата страна, което може да бъде оприличено на наказание, е лежането в затвора. Вярно е, че има хора, които не харесват работата си, някои дори я мразят, но въпреки това не е наказание, по-скоро е нещо крайно нужно, с което трябва да се примирят. Наказанието от друга страна, е най-вече дисциплинарна мярка. Никой тук няма да накаже някой, като го принуди да си построи къща. Виждаш ли разликата?

Той ѝ се усмихна сладко, но добави:

— Виждам, че много добре разбираш какво трябва да бъде сторено, когато някой наруши правилата. Но ми казаха, че „скупна“ е по-точната дума, с която може да изразиш виждането за работата си.

Тя се засмя.

— Не, не мисля, че е скупна, всъщност обичам да строя неща, без значение дали са шкафове, маси или цели къщи. Тук работя най-вече за „Арбър Конструкшънс“. Харесва ми начина им на работа,

разбирам се наистина добре с екипите им, и най-важното, те знаят как работя, затова не ми се налага постоянно да доказвам уменията си, както трябваше да правя, докато живеях в Сан Франсиско.

— Да докажеш уменията си ли? Имаш предвид в предизвикателство?

Тя примигна неразбиращо, преди да се ухили.

— Отново май не ме разбра, а? Не, обикновено, когато нямаш работа, трябва да отидеш в центровете за безработни, за да си намериш работа, и от там обикновено ме причисляват към малки екипи, в които не познавам никой. Те не знаят как работя и се налага всеки път да показвам на какво съм способна, докато най-после ме приемат за една от тях. Затова, когато „Арбър“ се преместиха тук и ми предложиха да се преместя в този град, за да работя за тях, аз веднага приех. Предпочитам да работя за постоянно с един екип, вместо от бюрото по труда да ме изпращат все на нови места. Обичам това място. Родена съм в малко градче и предпочитам да живея в малък град, където познаваш съседите си и се интегрираш в една наистина сплотена общност.

Нещо в думите му сякаш го изненада и той побърза да попита:

— Значи си живяла другаде? Да не би да си се преместила тук, след като си се омъжила?

— Милостиви боже, не, не съм се омъжвала досега — отвърна тя и се изуми колко лесно Далден изтръгва информация от нея, без дори да я е питал омъжена ли е. Въпросите му обаче я наведоха на едно прозрение.

— Да разбирам ли, че твоите сънародници предпочитат да живеят там, където са родени?

— Така е, само след брак жената напуска дома, в който е намирала закрила. — След това въздъхна. — Напомнят ми, че културите ни са много различни и че тук жените дори живеят сами.

След думите и въздишката му, тя си направи някои заключения.

— Чак толкова старомодна ли е държавата, в която живееш?

Той се ухили.

— Вероятно би я нарекла варварска.

Заради усмивката му, тя помисли, че се шегува с нея. Надяваше се да се шегува. Реши да се задоволи с това и да не се рови по-надълбоко. За нещастие, представата за мъже, яздеци камили и

заклучващи жените си в палатки, я накара да потръпне. Тя реши отново да се насочи към по-безопасната тема за работата.

— Опитвах да работя и други неща, но нищо не ми доставя толкова голямо удовлетворение.

— Какво друго си пробвала? — попита той с интерес.

Тя се нареди да му ги изброи, но в следващия миг се усети, че и предишните работи са били като сегашната „само за мъже“, което не бе така, но просто много хора имаха ограничени разбирания. Затова реши, че е нужно да направи някои уточнения, иначе отново ще започне да се изчервява.

— Имам трима по-големи братя. Нямам сестри и затова от малка вървя по стъпките на братята си и винаги съм се забавлявала да върша същото, което и те, докато растях, нали се сецаш, лов, риболов, спорт. Може да се каже, че второто ми име е мъжкарана.

— Така ли е?

Тя се изкиска, защото въпроса бе зададен толкова сериозно, не ѝ се искаше да му обяснява какво точно значи мъжкарана, затова каза само:

— Не! — И продължи: — Живеех във ферма. Най-големият ми брат Йорк е механикът на трактори в семейството, затова не е учудващо, че в родния ни край притежава собствена бензиностанция и е най-добрият механик. И тъй като, докато му помагах през уикендите в бензиностанцията, научих много за колите, не е чудно, че няколко години работих като помощник-механик. Можех да стана истински механик, но просто знаех, че това не е работа за мен, най-вече защото постоянно имах грес под ноктите.

Това го каза, за да го разсмее, но изражението му не се промени, дори изглеждаше доста внимателно заслушан в разказа ѝ. Прекалено внимателно заслушан. Беше ѝ трудно да каже дали той наистина се интересува от това, което му разказва, или просто иска тя да говори за нещо. Може би той просто учеше думите, които тя изговаря, за да разбере по-добре езика им. Или пък интереса му е само на базисно ниво, защото може би е привлечен от нея, или поне на нея така ѝ се искаше да мисли.

Британи отново се върна към обяснението.

— Средният ми брат, Кент, се премести в този щат преди няколко години. Винаги е искал да разгледа страната ни и му хрумна, че дори

може да му плащат за това. По тази причина се хвана за шофьор на камион. Когато едно лято ни посети, той ме убеди да се преместя в този щат и след като няколко пъти пътувах на дълги разстояния с него, реших, че няма да е зле и аз да се хвана на същата работа. Но това продължи по-малко от година, беше прекалено скучно за моя вкус, а скучаещ шофьор на пътя може да е нещо много опасно.

— Какво общо има опасността със скуката?

— Като например да заспиш на волана.

Поредният му празен поглед ѝ подсказа, че отново има нужда от обяснение. Британи реши, че „треньор“ Марта трябва да се погрижи за това, и вероятно Марта го бе сторила, защото след малко той кимна, разбирайки думите ѝ.

— Никога ли не си искала да правиш нещо различно от братята си?

Тя се ухили.

— Защо да пропилявам ценните познания, които така или иначе бях натрупала?

Тя дори си бе мислела да влезе в армията, но реши да не споменава за това. Височината ѝ бе много подходяща за службата, но бързо се бе отказала, защото предпочиташе сама да си създава стриктна програма, а не някой да ѝ я налага. А и тя обичаше да строи, обичаше да оставя отпечатък след себе си.

— Най-после тръгнах по своя път. Най-малкият ми брат, Девън, е, така да се каже, роден, за да бъде фермер. Наистина обича да отглежда разни култури. А аз не. Всъщност мечтаех да разперя криле и да се отдалеча колкото се може по-далеч от фермата. Но Девън все още си е там, помага на татко и вероятно ще поеме всичко, след като родителите ни си отидат.

— Един отглежда, един строи, един поправя и един транспортира. Семейството ти е много подходя за търговия.

— По-скоро разнообразни.

Той сви рамене, оставяйки я сама да си прави изводи. Раздразнена за момент, че той няма да си направи труда да ѝ обясни думите си, тя за малко не му поиска назаем „треньорката“ Марта.

— А коя е другата работа, която те завързва? — попита той.

— Тя е по-лесната, работя в местния спацентър, вечер през седмицата и цялата събота. И сам човек може да се справи, но ние сме

две, затова няма много за вършене, седим зад бюрото, предлагаме и насочваме клиентите към определени оферти, а на новите членове съставяме режим. С моя колега Лени се разбираме много добре и се спогаждаме в работата. Ако той не се опита да ме сваля, аз не изпускам тежести върху краката му при всеки удобен случай.

Отново това, което бе казала, само за да го разсмее, не постигна целта си. Всъщност, той дори се намръщи и я попита със заплашителен тон:

— Мъжът, с който работиш, те удря?

Британи извъртя очи, преди да отговори.

— Сваля има различно значение от това, което ти разбираш. Не, Лени никога не ме е удрял. Просто няколко пъти се опита да ме накара да изляза с него.

— Къде да идеш?

— На среща? — Той не бе единственият, който не разбираше. От слушалката му не се чуваше никакъв звук. — О, хайде де, трябва да знаеш какво е среща. Сещаш се, момиче и момче, които се събират, за да се поопознаят по-добре.

— Искаш да кажеш забава? — попита той с огромна усмивка.

Тази огромна усмивка разпали любопитството ѝ.

— Е, ами, да, или поне, когато излизаш на среща, се надяваш да е забавно, но невинаги е така, понякога срещите се превръщат в голям трън в...

Тя успя да се спре на време. Той изглеждаше разтревожен. След миг се чу далечен звук от смях, идващ от слушалката му. Затова тя просто се предаде. Или тя не обясняваше като хората или преводачката му никаква я нямаше.

Затова му каза.

— Вероятно ще е добре да минем сутринта през библиотеката и да ти вземем истински английски речник. Може да ти отнеме няколко месеца, да го научиш, но ще се наложи, защото определено не си научил онова, което е важно, първият път, като си учил езика ни.

— Наясно съм с факта, че имам трудности в общуването, но няма да мога да прочета някоя от вашите книги. Учих езика с аудио запис, а не визуално.

Тя въздъхна.

— Нима учителят ти е пълен идиот? Или езика ви е някой от онези изчанчените...?

Думите, които се чува от слушалките, този път бяха изречени на толкова висок глас, че принудиха Далден да си свали слушалката, за да не оглушее.

Британи повдигна едната си вежда.

— Нека да позная. Крясъците от другата страна на линията идват от учителя ти?

Той ѝ намигна и кимна. Действията му я накараха да се изкикоти повторно.

— Добре, предполагам, че след като все още си вързан за госпожа учителката, още не си завършил езиковия курс, и всъщност, засега се справяш доста добре за начинаещ. Не е никакъв огромен проблем, просто губим повече време, докато обясняваме всичко. Не се тревожи.

Докато тя говореше, от слушалката не се чуваше нито звук, затова Далден рискува и я набува отново в ухото си. Чу се кратък шум, но този път с нормална сила на звука. Очевидно тази жена Марта бе доста темпераментна, но умееше да се стегне и да се захване отново за работа.

Сега той я погледна и каза:

— Казаха ми, че езика ви е много по-познат за нас, отколкото осъзнавахме в началото. Това, което взехме от компютрите, е било само базисното учение за езика ви. Докато те слушаме да говориш, приликите са все по-очевидни.

— Прилика с кое? С твоя език ли?

— Не, но е подобен на акцента, използван от народа на майка ми, който аз владее много добре. Ритъмът на речта е същият, и някои от вашите думи имат същото значение, затова веднага ще направя корекции в превода. Така няма да имаме никакви проблеми в общуването.

— А?

Той вдигна ръка, мълчаливо нареждайки ѝ да изчака и да не говори за момент. Звукът, идващ от слушалката му, сега бе като силно жужене, един неспиращ нисък тон, като звука от превъртаща се касета в записващо устройство, и то прекалено бързо, за да може човек да го разбере. Сигурно устройството бе счупено. Добре. Всъщност наистина

нямаше нищо против да му обяснява различни неща. Но имаше против третото колело Марта постоянно да им се меси. Все пак, как щяха да могат да намерят малко свободно време, за да се усамотят някъде и да се поопознаят, като някаква непозната жена постоянно крещи в ухото му?

ГЛАВА 12

— Не може ли да изключиш това нещо?

Британи се изчерви в мига, в който зададе въпроса. Не биваш да пита. Така се издаде, че иска да остане насаме с Далден.

Той обаче сякаш не забеляза мотивите, скрити зад въпроса ѝ, и просто отвърна.

— Мога само частично да заглуша Марта. Устройството може да бъде включено на режим, в който тя да не може да говори, но няма начин да ѝ забраня да чува.

Британи предположи, че нещо се бе объркало по време на превода, защото звучеше така, сякаш Марта имаше контрол над малкото му устройство и го подслушваше, когато ѝ бе удобно, а тази мисъл наведе на друга — че малкото устройство е някакъв вид шпионски подслушвател, което, разбира се, бе абсурдно. С тази параноя скоро щеше да започне да наднича под масите за подслушвателни устройства.

Така или иначе не можаха да говорят повече по тази тема, защото зад тях от стаята на Джан се чува звуци, и след миг вратата се отвори и през нея премина замаяната Джан, която потъркваше очите си с ръка. Първо забеляза само Британи, затова ѝ каза:

— Имах най-странният сън... — И в следващия миг видя и Далден, седнал на дивана. — Добре, не е било сън. Кой...

Тя не успя да продължи, стоеше и поглъщаше Далден с поглед, който с всеки изминал миг ставаше все по-горещ. Джан сякаш го изпиваше с поглед. Това бе така, докато Далден не стана от дивана и не се обърна към нея лице в лице, вместо да я гледа през рамо.

Този път бе ред на Джан да си изкриви врата. Джан бе дребничка и ако стоеше близо до Британи, ѝ се налагаше да вдигне глава нагоре, за да я погледне в очите, но това бе нищо в сравнение с това да се изправи пред двуметровия Далден. Тя бе изумена от красивата му външност, но размерите му направя я вцепениха и тя заотстъпва назад, като едва не влезе отново в стаята си.

Тя се подпря на рамката на вратата и каза:

— Милостиви боже! — След това изрече предположението, което ѝ бе хрумнало първо: — Това е някой от братята ти, нали? Можеше да ме предупредиш, че ще идва.

Джан никога не бе срещала някой от братята на Британи, но по някаква причина бе предположила, че те ще са по-високи от сестра си. Но това всъщност не бе така. Най-високият беше Йорк, малко над метър и осемдесет, но Кен и Девън бяха доста по-ниски.

Британи отвърна.

— Радвам се да кажа, че не ми е роднина.

— А? — Джан погледна към Британи и виждайки, че приятелката ѝ се е изчервила, добави: — Ооо! — което накара Британи да се изчерви още повече.

Британи ги запозна и набързо обясни защо Далден е в дома им. След това избяга в кухнята с извинението, че трябва да направи вечерята, и остана там, докато зачервените ѝ бузи се охладиха. Осъзна, че за този един ден се бе изчервявала повече пъти, отколкото през последните няколко години.

Поне не трябваше да се тревожи, че оставя Джан насаме с Далден. Дългото „Оооо“ на приятелката ѝ показва, че Джан напълно съзнава какво изпитва Британи към Далден. Джан дори си измисли извинение да изчезне нанякъде и да я няма през по-голямата част от вечерта. Призиванието ѝ бе да се прави на сватовница, все пак през трите години, откакто дележа един апартамент, тя се бе опитала да уреди Британи с един или друг мъж и нямаше намерение точно тази нощ да бъде трето колело, след като бе осъзнала, че Британи е привлечена от госта им.

Британи приготви най-изисканите ястия, които бе правила някога. Дори отвори готварската книга, за да е сигурна, че не е объркала нещо. Едва след време, когато осъзна, че влага повече старание, само и само да впечатли Далден, тя се отврати от себе си. Ако той не можеше да я хареса такава, каквато е, тогава нямаше шанс дори да обмисля да има връзка с него, макар и краткотрайна. Нямаше намерение да се променя за никой, бе напълно доволна от живота и целите си.

Той бе впечатлен от вечерята, или поне така смяташе, след като на два пъти изпразни чинията си. Тя знаеше, че мъж с неговите

размери има нужда от доста храна, братята ѝ бяха пример за това, и все пак бе изумена от количеството храна, което погълна Далден. За щастие бе приготвила достатъчно, че да не го остави гладен. Не бе останала и трохичка от яденето, което бе приготвила, а освен него, имаха и половин шоколадова торта за десерт, тъй като Джан си падаше по сладкото. След нейната вечеря и половината торта, придружени с цяла бутилка прясно мляко, тя бе сигурна, че госта ѝ е напълно заситен.

И тогава започна да се тревожи.

Реши, че е напълно нормално да мисли за секс, след като имаше няколко часа на разположение, преди да дойде време за лягане. Макар че трябваше да бъде честна поне пред себе си, мисълта да прави секс с Далден се въртеше в ума ѝ през целия ден, тъй като досега не бе срещала мъж, към който да изпитва толкова силно привличане. И тъй като това привличане бе взаимно, тя очакваше по някое време вечерта Далден да направи своя ход.

За да се поразсее, тя се обърна към телевизора. Не за пръв път използваше тази тактика, за да снеемe напрежението при ново запознанство. Но Далден изглежда въобще не бе заинтересован от телевизията, вместо това, той се бе вторачил в нея, което засилваше нервността ѝ.

— Какво искаш да гледаш? — попита тя.

Той се засмя.

— Не е ли очевидно?

Бузите ѝ на мига се оцветиха в розово.

— Имах предвид телевизията — обясни тя.

Той най-после проследи накъде му кимна тя и за момент заоглежда машината, която стоеше пред тях, а не това, което имаше на екрана.

— Този компютър изглежда доста странно.

— Това не е компютър. — Тя млъкна, осенена от невероятна мисъл. — О, хайде, не ми казвай, че знаеш всичко за компютрите, но досега не си виждал телевизор, след като телевизорите са измислени много преди да измислят компютъра.

— Казвали са ми, че се използва за представления.

— Но ти не го знаеше, докато Марта не ти го каза току-що, нали? Как е възможно? — попита тя и след миг сама си отговори: — Добре,

вероятно живееш на някое затънтено място и сигурно в селото ви няма дори електричество. Но как е възможно да знаеш за едното, но не и за другото, след като в най-обикновеното домакинство има един, два, дори три телевизора и ги е имало още преди да се изобрети компютъра?

Той не ѝ отговори. Изправи се на крака, застана пред нея и я вдигна, тя също да се изправи. Постави едната си ръка на бузата ѝ, така че да повдигне главата ѝ назад и погледа му да срещне нейният. Само това бе достатъчно да накара всяка мисъл да се изпари от съзнанието ѝ. По-късно сигурно щеше да се зачуди дали го е направил умишлено, за да избегне да ѝ даде отговор, но точно сега тя бе цялата в очакване на следващия му ход и просто не я бе грижа.

— Харесва ми това, на което казваш среща, вече разбрах какво имаше предвид — каза ѝ той. — Но смятам, че ще харесаш повече моето разбиране за забавление. Всеки от нас знае какво иска другият, затова предлагам да оставим твоята среща за момента, след като се забавляваме за пръв път.

Тя едва можеше да се съсредоточи над дешифрирането на думите му, но успя да каже:

— Мисля си, че имаш много странна дефиниция за думата забавление.

— Въобще не е странна — отвърна ѝ той. — Май вие го наричате правене на любов, но трябва да се съгласиш, че каквато и дума да се използва, то си е забавно.

— Аз... аз съм съгласна, че може би си прав, но все пак да попитам, да не би да ми предлагаш да прескочим частта, в която се опознаваме, и направо да стигнем до края?

Той ѝ се усмихна пленително.

— Ако това значи да ме заведееш на мястото, където спиш, значи да, точно това предлагам.

ГЛАВА 13

Британи почувства как в стомаха ѝ запърхаха пеперуди.

Сърцето ѝ заблъска лудо в гърдите. Инстинктът ѝ казваше да завлече Далден направо в спалнята си, и все пак двадесет и осемте години стриктно възпитание сякаш вкопаваха краката ѝ в пода на всекидневната, както корените на вековните дървета са вкопани дълбоко в земята.

Та той дори още не я бе целунал. Бяха се срещнали едва преди шест часа. Как бе възможно да се поддава на тази примитивна нужда, която я бе завладяла? И как да не го направи, след като бе чакала толкова дълго да се появи правилният мъж?

Не беше като че тя се пазеше за брака. Много малко жени го правеха в днешно време, а малкото, които го правеха, все още не бяха достигнали нейната възраст. А и бе възнамерявала да спи с Том, преди той да направи нетактичните си забележки, с които бе убил всичките ѝ чувства към него. Но точно тук се криеше разковничето. Тя имаше чувства към него, чувства, които се бяха породили след месеци на срещи, след като бе решила, че го познава много добре. В края се бе оказало, че въобще не го познава, но когато реши да му се отдаде, не мислеше така. Тя въобще не познаваше Далден, а реагираше на присъствието му по напълно физически начин, който не можеше да се сравни с нито една емоция, която някога бе изпитвала.

После заподозря, че може би е доста по-старомодна, отколкото бе смятала, защото се чу да казва:

— Не съм сигурна, че бих могла да подтисна морала си чак до там, Далден, тъй като едва те познавам.

Той не изглеждаше разочарован, но и до сега не ѝ бе показал емоциите си.

— Предпочиташ първо да излезем на среща?

— Обикновено се процедира точно така.

— Това, че се открихме, *керима*, не може да бъде определено като *нещо обикновено*. В цялата вселена ние успяхме да се открием

един друг. Това, което чувстваме, връзката между нас, е по-силно от нашето възпитание, от културите или идеалите ни.

Нима наистина бе така? Тя със сигурност не бе изпитвала нещо подобно преди. Нима той ѝ казваше, че също не се е чувствал така? Тази идея така я развълнува, че коленете ѝ буквално омекнаха. Но една малка, рационална част от мозъка ѝ нашепваше, че този мъж ще каже всичко, което смята, че тя иска да чуе, ако разбере колко близко е до това да я спечели.

Прииска ѝ се тази рационална част да си държи устата затворена. Не искаше дори да си помисля, че Далден може да бъде един от *онези* мъже. Но още веднъж ѝ се наложи да си припомни, че тя не знае абсолютно нищо за него. Тя практически му бе разказала целият си живот. Той ѝ каза само, че е тук, за да изпълни една сложна задача и се нуждае от помощта ѝ.

— Несигурността ти е осезаема — отбеляза той, но в гласа му не се долови разочарование, както тя смяташе, че трябва да бъде. — Много добре, тази вечер, ще се посветим на срещите, а утре ще се посветим на забавлението.

Тя започна да се смее. Просто не се сдържа. Той все още не разбираше защо тя се смее, а тя не можеше да спре за миг, за да му обясни. Не че той ѝ даде шанс. В единия миг бе пред нея, а в следващия вече я целуваше. За него това бе напълно позволено, смяташе, че е част от срещите. Не че тя би възразила точно в този момент да го вкуси за пръв път.

Ръката му се отпусна на лявата ѝ буза. Лицето ѝ буквално се загоря между грамадните му длани, докато се наслаждаваше на меките му устни. Той не я докосваше по никакъв друг начин, просто държеше лицето ѝ, докато я целуваше изключително нежно, и все пак, тя се почувства така, сякаш докосва цялото ѝ тяло. А ако наистина я докоснеше навсякъде, вероятно щеше да бъде прекалено много за изострените ѝ сетива, които се държаха на една тънка нишка контрол.

Откри, че е била права, когато след няколко минути той седна на стола, на който тя беше преди малко и я придърпа в скута си. Тъй като бе обути с шорти, почти целите ѝ крака бяха напълно голи, и цялата тази голота сега се докосваше до меките му като масло кожени панталони. Това бе едно от най-чувствените усещания, които някога бе изпитвала, и дори не наподобяваха усещането, когато се докоснеше до

кожената тапицерия на някоя мебел. Също така не можеше да има и сравнение между усещането да го чувства до себе си и това да седи в скута му.

Под бедрата си тя усещаше мощта и силата на желанието му, което бе невъзможно да игнорира. Едната ѝ ръка се притискаше силно към него, а другата докосваше гърдите му, докато тя се опитваше да обвие ръка около тила му. Той плъзна длан по бедрото ѝ, където я притисна силно, за да я задържи на място, не че би могла толкова лесно да му се изплъзне. Другата му ръка плътно обгръщаше гърба ѝ, и я притискаше колкото се може по-близо до него, докато устата му се накланяше към нея за нова, много по-различна целувка, по-дълбока, спокойна, подклаждаща нейната.

Това бе много повече, отколкото би могла да понесе, целувката, комбинирана с докосването му, я караше да си изгуби ума. Страстта, която ги обливаше, беше невероятна. В предишния си оскъден опит тя нямаше нищо, с което би могла да я съпостави. Целувката бе отвъд всичко, което бе очаквала да изпита и пожелае.

Тя се притисна към него, отвърщайки му с цялото си същество. Целуваше го в отговор толкова жадно, сякаш искаше да го погълне. Затова не се и учуди, че го накара да си направи погрешно заключение.

— Промени ли си мнението? — попита той. — Ще ми покажеш ли мястото, на което спиш?

Тя се задъхваше, докато неговият тон бе повече от спокоен.

— Не, не съм, аз просто... малко се отнесох.

— Не възнамерявах да те наказвам, но дали тези ваши срещи нямат нещо общо именно с това?

— Какво? — Добре, вярно бе, че ума ѝ не е напълно избистрен, но нима той намекваше, че някой може да наказва с целувки? — Мисля, че разбирането ти за „наказание“ нещо се е объркало. Искаш ли да ти домъкна речника си?

— Наказанието може да има много форми.

Ума ѝ се избистри достатъчно, и тя осъзна, че той вероятно говори за сексуално наказание, онова, което се практикува, когато един от съпрузите е недоволен от другия и иска да го накаже, поставяйки го в принудително въздържание.

— Искаш да кажеш, все едно да ти кажа, че имам главоболие? — попита тя.

Той се намръщи напълно объркан.

— Главата ли те боли?

Тя въздъхна.

— Не, това е просто израз... няма значение. И не е нужно да ме галиш. Вече съм под контрол.

В мига, в който бе споменал за наказанието, той бе започнал да я гали по един много несексуален начин, сякаш успокоява разстроено дете. Не, че имаше особен ефект, самият му допир бе цялата стимулация, от която тя имаше нужда. А той, от своя страна, нямаше никаква нужда да се успокоява. Ако все още не чувстваше твърдата издутината под бедрото си, тя щеше да се закълне, че целувката им не му бе подействала по никакъв начин. Умението му да се въздържа бе необикновено, едва ли имаше много мъже, способни на подобен контрол.

След това обаче погледна в очите му, и разбра, че тя не е единствената, която се бе разгорещила след целувките им. Целувката имаше ефект и над него. Очите му с цвят на кехлибар сега изглеждаха като разтопено злато, пълни с толкова страст, която би се събрала в трима мъже. Контролът му бе направо свръхестествен. Дишането му бе нормално. Не се бе изпотил. Интонацията на гласа му бе овладяна, вероятно и пулса му не се бе забързал.

И все пак под повърхността се усещаше палещата му страст, която тлееше, чакаща повод да се разгори, реши, че е по-добре да отвлече вниманието и на двама им. Затова го попита:

— Какво беше това галено име, с което се обърна към мен? — Въпросителният му поглед я накара да доуточни: — Кара нещо си?

— *Керима*? Означава *малката ми*.

Британи се разсмя.

— Знам, че си доста голям, но и аз съм такава. Трябва да призная, че е музика за ушите ми, но все пак е нелепо да ме наричаш „малка“.

— За вашите мъже може би. За мен ти си с идеален размер. Ако беше малко по-дребна, щеше да ме е страх да не те счупя.

Тя се ухили.

— Нека позная. Имал си същия проблем, какъвто имам и аз, трудно намираш партньор с точната височина.

Той я изненада, поклащайки глава.

— Размерът не е от значение. Слабостите на тялото са по-голям проблем. Но ти не си никак хилава, нали?

— Да размахваш чук по цял ден изгражда здрава мускулатура.

— Говориш за строенето на къща като упражнение за здраво тяло.

Тя примигна.

— Разбра ме, без да са нужни обяснения?

— Сега след въпдейта на преводача, успявам да те разбирам много по-добре.

— Не разбирам. Нима изведнъж всичко ти се изясни? Само преди няколко часа не можеше да разбереш най-прости думи, а сега нямаш проблем с тях, как е възможно?

— Просто така.

— Тогава най-добре се постарай да ми докажеш, че не си ме пързалиял досега, защото това, което намекваш, е напълно невъзможно.

Тя вече не седеше в скута му, бе се изправила на крака, едната ѝ ръка беше опряна на хълбока ѝ и гледаше намръщено надолу към него, затова следващите му думи не бяха въпрос, а просто констатация на факт.

— Ядосана си.

— Дяволски прав си — извика тя. — Не ми допада да ме правят на глупачка.

— Не съм те правил на глупачка. За тази грешка е виновна бавната скорост на компютрите ви. Но сега всичко е наред. Получих точният преводач преди няколко часа.

— Курсовете за усвояване на нов език не действат толкова бързо!

— Казаха ми, че няма да разбереш точно тази „нова технология“ — отвърна той. — Тази технология все още не е налична във вашата вселена.

— Свят — промърмори тя, някак по-спокойно, макар все още да не можеше да осъзнае как е възможно да се създаде технология, която да помогне на някой да научи толкова бързо чужд език. Но, очевидно, тази технология все още не работеше изрядно, тъй като той все още използваше грешни думи.

— Обясни?

— Продължаваш да използваш думата „вселена“, когато очевидно имаш предвид думата „свят“. Вселената обхваща

пространството извън тази планета, но в дълбокия космос няма нищо, или поне няма други форми на живот, затова „свят“ е думата, която по-добре изразява това, което искаш да кажеш.

Той се усмихна.

— Сигурна ли си?

— Че тази дума е по-добра?

— Че извън тази планета няма други форми на живот?

Тя изсумтя меко, и тъкмо смяташе да му обясни в какво точно вярва, когато отново се разсея. Не бе застанала много далеч от стола му. Той се бе изпънал удобно и между тях нямаше много голямо разстояние, затова му се наложи само да протегне ръце, за да обгърне бедрата ѝ, и да я издърпа към себе си.

— О... какво... правиш? — попита тя, останала без дъх.

Той обгърна с една ръка бедрата ѝ, поставяйки я в позицията, в която искаше да бъде. Другата му ръка се плъзна от ръба на шортите ѝ, надолу по голото ѝ бедро с нежна ласка, чак до глезена. Главата му се намираще точно между гърдите ѝ.

Той повдигна глава към нея и на устните му изгря порочна усмивка.

— Срещам се с теб.

Тя щеше да се засмее, ако действията му не бяха разпалили отново сетивата ѝ. Дъхът му пареше гърдите ѝ. Тръпки лазеха по разголената кожа на краката ѝ. Устните му бяха извити в прелестна момчешка усмивка, показваща задоволството му от отговора, който бе измислил, и бе толкова убеден в правотата на това, което правеше, че не ѝ даде сърце да го поправи. Но трябваше да го направи, защото се страхуваше, че ще забрави до къде бяха стигнали с разговора им, и че ако не го спре, той ще се опита да я накара да промени решението си и да се „забавлява“ с него.

— Не, не, това не е среща, а онова, което се случва след срещата. Може би ще имаш нужда от по-добра дефиниция на думата среща. Под среща имаме предвид социална сбирка, на която двама души от различен пол се срещат, обикновено с определена цел, като да отидат на кино, на вечеря, на пикник, или нещо подобно. И обикновено, когато са заедно навън, те разговарят, което им помага да се поопознаят по-добре. Досега аз говорих доста, но ти не си ми казал почти нищо.

Това най-после го накара да разбере.

— Това пречка ли е, че не умея да говоря добре?

Тя отметна косата, паднала на челото му.

— Говориш си много добре, Далден, просто не казваш достатъчно за себе си. Можеш ли да разбереш нуждата ми да вляза в главата ти, да почувствам така, сякаш знам всичко за теб, преди да направим нещо толкова интимно като правенето на любов?

Той я пусна много бавно.

— Напомнят ми, че съм тук със специална задача, и това, че искам да съм с теб, не бива да бъде смесвано със задачата ми. Когато изпълня мисията си, ще мога да говоря за себе си. Дотогава съм предупреден да не разкривам самоличността си, за да не стане достояние на хората тук.

— Значи има причина да не говориш за себе си? Не можеш да го правиш?

Той кимна и въздъхна. Облегна се назад и погледна нагоре към нея, а в погледа тя прочете толкова силно желание, че едва успя да си поеме дъх.

Не знаеше каква е причината да пази самоличността си в тайна, освен, за да не предупреди Джоран, че Далден е по петите му. Но причината не бе от значение. Ръцете му бяха завързани и не можеше да говори. Тя нямаше какво друго да направи, освен да се примири. А и той ѝ каза, че ще може да говори за себе си, когато завършеше мисията си. Това бе нещо.

И все пак, когато проговори, в гласа ѝ се долавяше разочарование, което не можеше да скрие.

— Тогава мисля, че трябва да се концентрираме върху задачата да изпълним мисията ти. Един добър сън и ранно ставане сутринта ще е добро начало.

— Ще спиш ли тук, с мен?

Беше невероятно как едни толкова прости думи можеха да ѝ се отразят толкова силно. Нуждата да скочи отново в скута му и да започне да го целува, да прати по дяволите причините си за това, че не го познава добре, бе толкова силна, че ѝ се наложи да направи крачка назад, за да му устои. Толкова силно изкушение бе повече, отколкото бе изпитвала някога, повече, отколкото би могла да издържи. Как можеше да каже „не“, когато тялото ѝ крещеше от желание да му каже

„да“? Но как би могла да отхвърли цялата си предпазливост и да се съгласи?

— Истината е — започна тя, — че не мисля, че ще успея да заспя, ако те докосвам.

— Ще заспиш — обеща той, протягайки ръка към нея. — Ще се чувстваш спокойна и закриляна в прегръдките ми. Единственото нещо, което те държи далеч от мен, е този „морал“, за който говориш. Разбирам това. Но също така ти трябва да разбереш, че сега, след като те открих, не мога да ти позволя да стоиш далеч от мен. Ще спя по-леко, ако си в прегръдките ми. А ти ще знаеш, че няма защо да се боиш от мен.

Сега тя нямаше как да му откаже, не и след като я молеше само за близост. Знаеше, че няма да е способна да заспи, между тях имаше прекалено голямо сексуално привличане, и да бъде близо до него, само щеше да засили всички чувства. И все пак, тя му подаде ръката си и му позволи да я издърпа отново в скута си, където той я настани така, че да ѝ бъде най-удобно.

За миг тя се почувства така, сякаш отново е дете, свита в скута на някой от родителите си. Лампите бяха включени, а от телевизора се носеше тих звук. Беше нелепо да се опитва да заспи на стол, когато наблизко имаше прекрасно легло, тя едва не го спомена, но успя да се сдържи и си замълча.

И той не каза нищо повече. Ръката му обаче притисна главата ѝ към гърдите си, където туниката му се бе разтворила. И тя самата не разбра как се случи, но скоро заспа, заслушана в ударите на сърцето му.

ГЛАВА 14

Британи се събуди на зазоряване, когато птиците, накацали по двете дървета пред апартамента ѝ, започнаха да се поздравяват с весели песни. Тя не стана веднага, а просто отвори очи, и се опита да осмисли факта, че лежи върху едно много голямо тяло, и факта, че е напълно доволна, че се намира там.

По някое време през нощта Далден се бе свлякъл от стола, и вече не седеше, а по-скоро се бе излегнал, което бе причината и тя да не седи. Всъщност тя направо се бе излегнала върху него, единия ѝ крак бе праметнат през бедрото му, а другият се губеше заедно с неговите крака някъде под масичката пред стола.

Зачуди се какво ли си е помислила Джан, като се е прибрала и ги е заварила в тази поза. Сега лампите и телевизора бяха изключени, което показваше, че Джан тихо е преминала през стаята, без да ги събуди. Британи и Далден вероятно щяха да са готови за излизане много преди Джан да стане от леглото, тъй като тя започваше работа много по-късно, отколкото Британи, което ѝ напомни, че трябва да се обади в „Арбър“ и в спацентъра, за да ги предупреди, че ще си вземе кратка ваканция.

— Добре ли спа, *керима*?

Тя вдигна глава, за да открие тези прелестни кехлибарени очи, насочени към нея.

— И теб ли те събудиха птиците?

— Не, мъркането ти ме събуди.

Тя хлъцна, изчерви се и се изкиска едновременно.

— Аз не съм... не съм правила такова нещо.

Той ѝ се усмихна сияйно.

— Тогава сигурно съм бил аз. Не бих искал нищо друго, освен да се събудам и да те откривам в прегръдките си всяка сутрин, докато съм жив.

Британи бе малко шокирана, всъщност, много шокирана. Той говореше за нещо дълготрайно, за вечност, за това, че иска да са заедно

завинаги. Това са неща, които една жена би казала или мислила, но мъж? На мъжете им бе нужно дяволски много време, преди дори да си помислят нещо подобно, какво остава да го кажат гласно. И все пак, ето той каза думичката „искам“, което караше думите му да звучат искрено. Но той не казваше „хайде да се венчаем“. Той просто бе непостоянен.

Тази констатация ядоса Британи, и то достатъчно, че да се дръпне от него.

— Внимавай, здравеняко, или ще получиш точно това, което искаш.

Тя не успя да стигне далече. Ръцете му се обвиха около нея, и тя много бързо разбра, че е безсмислено да се бори с него. Затова му хвърли поглед, който казваше „пусни ме или ще...“. Е, в неговия случай не можеше да измисли какво ще направи, ако не я пусне, но бе сигурна, че той схвана посланието. Не че имаше някакъв успех. Той не ѝ позволи да мръдне на милиметър от него.

— Кое те подразни? — попита я той.

— Не съм раздразнена — изръмжа тя.

— Кое те подразни? — повтори той, без да приеме думите ѝ за истина.

— Добре, сам си го търсиш. Наистина мразя, когато мъжете казват неща, които не мислят.

— А жените не го ли правят?

— Не толкова често, освен това...

— Преди миг не каза ли нещо, което не мислеше — за това, че не си раздразнена?

— Не, това беше плоска лъжа. И не е същото. Говоря за онези неща между мъжете и жените, които могат да наранят нечий чувства, говоря за лъжите, върху които се градят надежди и мечти, когато някой смята, че гради връзка, а се оказва, че е нищо повече от лъжа.

— Цялото това негодувание е заради онова, което искам да ти дам? — Изведнъж от слушалката в ухото му се чуха силни викове, напомняйки на Британи, че не са сами. — Казаха ми, че ти искаш нещо, което аз не мога да реша сам, без твоето позволение.

— За какво говориш? — попита тя.

— Различия в културите ни, и то такива, с които не съм склонен да се съглася. Трябва да бъде зададен точно определен въпрос, но ако

отговора не е правилен, ще направя всичко, както изискват Ша-Ка'анските традиции.

Чак сега тя осъзна, че вероятно не говори на нея, а на Марта. Раздразнението му бе осезаемо, не се долавяше в тона или изражението му, и все пак, тя осъзнаваше съвсем ясно, че е раздразнен. На него явно също не му допадаше намесата на Марта.

Тя се зачуди защо досега той никога не бе говорил директно на госпожа учителката. Ако жената можеше да чуе всяка тяхна дума, и може да му говори директно в слушалката, нямаше ли да е по-лесно да поиска от Марта да му обясни нещата, които не му бяха ясни миналата вечер, вместо да я кара да гадае какво иска да ѝ каже?

Британи усети мига, в който пълното му внимание отново се насочи към нея. Очите му сякаш я поглъщаха. Както очевидно и тялото му, о, Господи, подутината отново се появи. Той дори я нагласи така, че тялото ѝ да се опира в тази част от анатомията му, която изискваше внимание.

Тръпки на желание се разстлаха в корема ѝ, затова все едно я поля със студена вода, когато го чу да пита:

— Какво е значението на пчелите?

Този път тя успя да се откъсне от него, забивайки лакът в стомаха му, докато се изправяше.

— Знам, че ме чуваш, Марта. Защо не хванеш да му обясниш — изръмжа Британи, преди да се запъти към кухнята, за да направи кафе и да се обади на „Арбър“. Обаждането до спацентъра щеше да изчака още няколко часа, докато отвори.

Когато се насочи обратно към дневната с две чаши кафе в ръцете си, вече бе успяла да обуздае страстта, пулсираща в тялото ѝ. Не успя да стигне далеч. Далден блокираше вратата. Беше праметнал обикновена кърпа за баня около врата, която на мъж с неговия размер приличаше на малка кърпа за ръце. Беше свалил туниката си. Не беше минало достатъчно време, че да се бе изкъпал, и все пак, той изглеждаше много добре, адски добре, толкова добре, че да ѝ се прииска да се отърка в прелестното му тяло.

Вече бе видяла голяма част от гърдите му през отворената част на туниката, но не бе като да види целият му гръден кош. Мъжът беше дяволски грамаден. Никога не бе виждала някой, дори приблизително толкова голям, колкото него, дори и на снимка. Ако не гледаше ръста

му, той изглеждаше доста странно, но като се добави и той, мъжът беше направо огромен. Фантастичен гигант, дойде й наум. И щеше да се усмихне на тази своя мисъл, ако не бе прекалено запленена от цялата тази гола златиста плът.

Никакви опънати мускули или разтегната кожа, свидетелстващи за прекомерно ползване на фитнес уредите, само естествени издутини, съразмерни контури и спокойна поза с извънгабаритна големина. И тези огромни ръце, по-големи от всичко, което някога бе виждала и неприкрити от ръкавите на туниката. Силата, скрита в тях, бе направо изумителна. Тя се зачуди дали са регистрирани като смъртоносни оръжия. И точно тези ръце я бяха държали толкова нежно през цялата нощ. Нейният нежен гигант.

Този път тя се усмихна, но мислите ѝ се изпариха, когато Далден каза:

— Марта каза, че докато се обръщаш директно към нея, ще ти позволи да чуваш гласа ѝ.

— Уау, късметлийката аз — саркастично каза Британи и бутна чаша с кафе в ръцете му.

— Може да потиснеш тази ревност, кукло — чу се чист глас от устройството, закачено на кръста на Далден, и Британи така се стресна, че едва не изпусна чашата с кафето си. — Аз не съм такава, за каквато ме мислиш. Нека ти кажа нещо. Аз бях до майка му в деня, в който той се роди, дори помагах. Това успокоява ли те? Да, виждам, че е така.

Лицето на Британи пламна в яркочервено. Господи, бе ревнувала от едно име, от глас, жена без лице, без дори да се замисли, че дамата може да е достатъчно възрастна, че да бъде баба на Далден.

Тя прикри неудобството си, като попита:

— Как може да ме виждаш?

— Има шест визьора на свръзката на колана на Далден, по една за всеки ъгъл, затова без значение накъде е обърнат той, мога да виждам всичко, което става около него.

— Това нещо като камера ли е?

— Може и така да го наречеш. Всъщност, защо да не кажем, че това е нов модел на това, което наричате клетъчен телефон, но експериментална версия, която очевидно се проваля. Сега разбирам, че трябваше да го снабдя с някой по-стар модел, тъй като забелязах, че

бизнесмените се разхождат наоколо с малки устройства, закачени за ухото им. Ако бях снабдила Далден с такова устройство, нямаше да привлича толкова голямо внимание към себе си.

— Без да привлича внимание ли? — попита Британи. — Сигурно се шегуващ?

От свръзката му се чу тихо кикотене.

— Разбира се, като оставим настрана външността му. Той не бива да привлича голямо внимание върху себе си. Не искаме Джоран да разбере, че сме наоколо и да има време да избяга.

— Тогава може да минем през мола и да му купим по-нормални дрехи. Рокерският му вид може добре да се котира в Лос Анжелис, където се очаква знаменитостите да носят странни дрехи, но тук в Сийвю нямаме много известни личности.

Никоя от камерите не можеше да запише обърканото изражение на Далден и все пак Марта знаеше, че трябва да му обясни.

— Тя говори за развлекателната им индустрия, Далден, казано накратко, ще ти купи дрехи като тези, които носят мъжете от местното население.

Британи премигна.

— Ще му купя ли? Добре, явно ще го направя, но докато си на телефона, защо не ми кажеш как така той няма никакви истински пари в себе си, нима сте го изпратили в страната без никаква валута?

— Това е нещо, което е трудно за обяснение, хлапе. За този негов пропуск имаме добро обяснение, но сега не е времето да го обсъждаме.

До тук беше с обясненията. Британи се зачуди дали Марта чака тя да зададе други въпроси. Но точно сега тя не се сещаше за друго, което да попита, след като вече бе задала въпроса си, за който й сервираха, че било прекалено сложно за обяснение. Е... имаше и още нещо...

— Забелязах, че нямаш неговият акцент, не сте ли от една държава?

— Не, моите предци са много далеч от неговите. Но гласа, който използвам, може да симулира всеки акцент или език, който съществува. Това, което чуваш, се използва само за твое улеснение.

Британи бе впечатлена.

— Майстор лингвист, значи, или просто импресионист?

Явно Далден се беше почувствал пренебрегнат, защото привлече пълното внимание на Британи с думите:

— Ще приготвиш ли пак храна, която да ни даде сили за през деня?

Британи му се усмихна.

— Защо си мисля, че купа зърнен микс и мляко няма да са ти достатъчни? Няма значение, ще изпържа яйца и други неща, подходящи за закуска, докато се изкъпеш.

— Първо ще трябва да ми покажеш как се пуска водата.

Тя повдигна едната си вежда, въпреки че не биваше да се изненадва. Село без електричество вероятно нямаше и читава водопроводна система.

И все пак не искаше да гадае, а да чуе верен отговор, затова попита.

— Няма ли душеве там, от където идваш?

— Ние се къпем в големи басейни.

Тя си представи голям басейн, ограден само от няколко палми и две-три растения, оазис, камили. Скоро наистина щеше да разбере къде се намира тази страна, за която никога не бе чувала. Представата за палатки в пустинята не ѝ помагаше да си представи, че биха могли да имат нещо общо. Тя и палатките не се разбираха много добре.

Заведе го до малката баня и застана до душа, за да му покаже как да си нагласи водата с единствената дръжка, която имаше душа. Хазяинът бе подменил душа едва миналата година и сега той разполагаше с едно от онези ултрамодерни устройства, които караха водата да се включва, когато застанеш под душа. Ако не знаеш къде е поставено това устройство, никога не би могъл да го намериш, затова тя много добре разбираше защо този път Марта не бе могла да му помогне.

— Майка ми използва друг метод за къпане. Соларна баня — каза той, докато стоеше до душа и чакаше горещата вода да се покачи по тръбите.

— Соларна баня? Е, това е нещо доста модерно, и спестява много пари. Решила съм да сложа соларни панели на къщата, която ще построя, най-вече заради топлата вода. Освен това съм запланувала една наистина огромна баня, вероятно ще е голяма, колкото сегашната

ми спалня. Мечтая за това от мига, в който влязох в тази миниатюрна баня.

— Аз съм свикнал банята да е в стаята, в която спя — отвърна той.

Басейн в спалнята? Сега тя си представи мястото като огромно имение.

Тя се обърна, за да го попита отново от коя държава е, но го намери плътно до нея, дяляха ги едва няколко сантиметра. Това не бе изненадващо, след като банята бе наистина малка. Тя не можеше да се обърне в нея, без да си удари някой лакът. А след като и той бе вътре, просто нямаше никакво място и бе невъзможно да не се докоснат.

Беше ѝ трудно да се съсредоточи, докато той бе толкова близо до нея, но някак успя да излезе.

— Поне можеш да ми кажеш на кой континент се намира държавата ти, не мислиш ли? За да не гледам като малоумна, като ми съобщаваш факти като този, че имате басейни вместо вани и...

Успя да каже само това. Да бъде вдигната във въздуха и нацелувана, вършеше идеална работа, за да я накара да забрави всичките си тревоги. Тя бе обгърната от тялото му, от уханието и вкуса му.

Сетивата ѝ започнаха да се борят с морала, на който толкова държеше, и бяха на път да вземат надмощие. Тогава той я пусна и я избута назад.

— Махни се веднага от погледа ми, *керима*, освен ако не искаш да споделиш и водата и тялото си с мен.

Той бе кристално ясен, току-що бе достигнал границите на сексуалното си търпение. Тя избяга от банята колкото можа по-бързо.

ГЛАВА 15

— Не може да ме целуваш, за да ми отвлечеш вниманието всеки път, щом те попитам нещо, на което не желаяш да ми отговориш. Ако е тайна, просто ми го кажи. Ако не бива да го научавам, добре. Ясна ли съм?

Двамата бяха в колата на Британи на път към центъра на града. Беше доста по-късно, отколкото бяха планирали да отидат там. Преди да тръгнат, бе нахранила Далден и сега трябваше да мине през някой супермаркет за провизии, защото сякаш у дома имаше мамут, който трябва да изхранва.

Когато излязоха от дома ѝ, имаше един забавен момент, в който тя се извини, че колата ѝ е стара ръждясала кофа, но обясни, че я поддържа много добре и че тя направо мърка. Той, разбира се, не я разбра и започна да се оглежда наоколо за котки и *фембеъри*, за които тя по-късно научи, че всъщност са вид котки.

Вече бе почти обед. Отбиването им през мола се бе превърнало в обикаляне на всички магазини за мъжки дрехи, след като се бе разбрало още в първия магазин, че ще им е трудно да намерят дрехи за Далден. Истината бе, че те така и не намериха. Попаднаха на няколко много грамадни тениски, които му бяха станали, но те просто не му отиваха, тъй като оставяха силните му ръце разголени и така по-скоро привличаха вниманието на хората около тях, отколкото ако носеше туниката си.

Все пак имаха надежда, макар и за утрешния ден. Една шивачка в голям магазин за дрехи, се почувства предизвикана, виждайки тялото на Далден, и след като му взе набързо мерки, бе обещала, че до края на деня ще му ушие джинси и прилична памучна тениска.

Британи очакваше Далден да предизвика някакво внимание, базирайки се на впечатлението, което ѝ бе направил първият път, щом го видя вчера в мола, но действителността надмина всичките ѝ очаквания. Последният път не бе обърнала внимание, дали другите го гледат, защото бе запленена и не можеше да откъсна погледа си от

него. Но сега ефекта от появяването му бе невероятен. Без значение къде бяха, накъдето и да погледнеш, всички гледаха към него с отворени усти и опулени очи. Той предизвикваше задръствания по пешеходните пътеки. Едно детенце дори му поиска автограф и не можеше да повярва, че той не е някоя знаменитост. Да не бие на очи? Да бе, да.

Нямаше много време за разговори, докато пътуваха от апартамента ѝ към мола, а и освен това бе заета да наблюдава как Далден изучава обстойно колата ѝ, сякаш досега не се бе возил на автомобил. Обаче успя да дочака да го попита за това, след като се качат в колата, за да не му остави време да ѝ отвлече вниманието с целувки.

Тя не очакваше отговор от него. Предположението ѝ бе толкова разумно, че не оставяше място за спорове. Но той все пак ѝ предложи своята гледна точка.

— Много по-приятно е и за двама ни да те целувам, за да те разсея — каза ѝ той.

Вярно бе, но не това бе темата на разговора им.

— Спомняш ли си? Да се поопознаем? Част от опознаването е да отговаряме на въпросите, не да ги избягваме.

— Когато те направя моя, Британи Калъхан, ще може да получиш всички отговори, които искаш. Обаче ми казва, че отговорите ми съвсем няма да ти харесат.

Слава на бога, че светофара светеше червено, защото за миг Британи забрави как се шофира. Когато я направи негова ли? Това отново бе декларация от негова страна, че иска да са заедно за дълго. Не каза „когато правят любов“. Нито „когато свършат работата“. Той каза „когато я направя своя“. Тези думи имаха бърз и примитивен ефект върху нея.

Точно сега, докато шофираше по булеварда, не бе времето да говорят по този въпрос. Тя се опита да прогони думите му от ума си, но просто не се получаваше, след това си спомни, какво ѝ каза по-рано днес: „Отговорите няма да ти харесат“. Добре, това проработи.

Тя му хвърли бърз поглед, след това и един по-дълъг към кутията до бедрото му, вярвайки, че камерите на Марта със сигурност са включени.

— Марта, това „казаха ми“ неговото мнение ли е, или изразява това, което си му казала ти?

— Ти не искаш наистина да чуеш неговото мнение, кукло — отвърна ѝ Марта.

В тона на възрастната жена ясно се долавяха весели нотки, което раздразни Британи.

— Всъщност искам — заяви тя твърдо.

— Наистина не искаш — възрази Марта, след което заяви: — От информацията, която събрах до момента, твоята култура и неговата се намират на противоположни места една от друга, направо на светлинни години една от друга, бих казала.

— Да бе, много добре знам, че преувеличаваш — отвърна Британи.

От приемника се дочу кикот, преди Марта да заяви:

— Ако това може да е някакво успокоение, и културите на родителите на Далден са на светлинни години една от друга, и все пак успяха да се справят с това, или по-скоро майка му успя да се приспособи. Мъжете от Ша-Ка'ан не се променят особено много.

— Да приемам ли думите ти като предупреждение?

— О, да.

Британи изсумтя. Започваше да мисли, че Марта си играе с нея, и ако продължаваше така, щеше да я срита. Но я разтревожи това, че Далден дори не направи опит да опровергае думите на Марта. Всъщност, той не ѝ изглеждаше добре, май леко бе поззеленял.

— Добре ли си? — попита го тя.

— Запознат съм с останалите превозни средства, в които човек не използва краката си, за да се предвижва, но не ми допада постоянното тръгване и спиране, което прави твоята ръждива кофа.

Тя игнорира името, с което той нарече колата ѝ, и попита развеселена:

— Да не ти се повдига? Попаднахме в малко по-голямо задръстване от обикновено, предполагам, че сега е час пик. Но почти стигнахме. Само още една-две минути. Ще издържиш ли?

— Какво да издържа?

— Да не ми оповръщаш цялата кола — обясни тя.

На лицето му се изписа възмутено изражение след думите ѝ, което бе цяло геройство, след като му се повдигаше.

— Един воин има голям контрол над тялото си и може да задържи прекрасната храна в стомаха си.

— Забрави за това — чу се от свързката гласа на Марта. — Това, което иска да каже, е...

— Схванах идеята, Марта, но нека още да не забравяме частта с воина. Той да не е от армията?

— Може и така да го кажеш.

— Аз мога, но какво ще кажеш ти? Как се нарича във вашата страна?

— Мъжете на Ша-Ка'ан са винаги в готовност, нещо като вашата национална гвардия, като полицията ви или...

— Схванах — прекъсна я Британи. — Не е от армията, но е на разположение, ако се наложи.

— Именно!

— И къде е тази държава?

Марта не просто се засмя, цели тридесет секунди от свързката се чуваха различни звуци за смях, преди жената да отговори.

— Доста си упорита, а? Искат ти се да чуеш малко секретна информация, нали? Да, точно това искаш да чуеш.

— О, хайде, нали вече ми каза името ѝ. Мога да отида да разгледам някоя карта и сама да намеря къде се намирате.

— Можеш, но само ще си изгубиш времето. Няма да ни намериш на никоя карта.

— Нима държавата ви е толкова нова, че я няма на картите? — попита изумена Британи.

— Не е нова — възрази Марта. — Но все пак „нова“ е много субективно казано. Каквото е нова за теб, няма да е нова за него и обратното.

Британи можеше да допусне, че по света има места, които все още не са били открити и изследвани. Но да има цяла държава, за чието съществуване не подозират? Добре, беше възможно. Всъщност Далден и хората от народа му бяха живото доказателство, че е възможно.

— Как са успели да скрият съществуването си? — попита Британи.

— Може да се каже, че границите им са затворени за посетители. Никой не може да влезе без изрично позволение, а то се дава много

рядко.

— Въобще за държава ли говорим? Може би бъркате понятията град и държава?

— Всъщност ти обърка понятията — каза ѝ Марта. — Ти нарече Ша-Ка'ан държава. Далден просто нито го потвърди, нито го отрече. Понякога, макар и много рядко, той слуша съветите и препоръките ми.

Последното бе предназначено за Далден, но той не реагира по никакъв начин. Той изглеждаше така, сякаш въобще не слуша разговора им. Очите му бяха затворени, лицето му все още бе с пепеляв цвят и по челото му бяха избили ситни капчици пот. Британи не се и съмняваше, че той напълно се е концентрирал над задачата да задържи закуската си там, където беше.

Но тя знаеше, че така или иначе, няма да получи отговор от него. Докато Марта ѝ подхвърляше по едно-две зрънца истина, тя смяташе да се придържа към опитите да изкопчи информация от нея.

Сега реши да опита нова тактика.

— Не искам да ми казваш някоя голяма тайна. Просто искам да знам на кой помагам. В нашия свят има някои радикални секти и организации и не ми се иска по-късно да разбере, че съм помагала на някоя от тях.

— Добре, слушай ме внимателно, защото смятам да наруша собствените си правила, но ще го направя само веднъж. Ша-Ка'ан не е държава. Нека я наречем просто едно място, от което хората на Далден са получили името си. Държавата се казва Кан-ис-Тра, и не, нея също няма да я намериш на картите ви. Градът, в който живее Далден, се казва Ша-Ка-Ра. Никой от хората, живеещи там, нямат политически разпри с вашето правителство, затова може да си спокойна. Информация за местонахождението няма да получиш, затова ще трябва да се задоволиш с това, което ти казах. Просто остави нещата такива...

— По дяволите! — раздражено каза Британи. — Поне ме ориентирай в кой регион се намирате. В някоя пустиня, на Антарктика, в Тропика? Иглута, палатки, или нещо друго?

— О, значи затова не спираш да разпитваш за страната ни. Много добре, архитектурата ни е много впечатляваща, някои от сградите биха могли да бъдат сравнение със султански палати, и не, няма да намериш Ша-Ка'ан в онази част от света — добави, кискайки

се. — Сега се предай, кукло. Ако той реши да те просвети, когато всичко това свърши, така или иначе няма да можем да ти позволим да запомниш цялата тази информация и тя ще ти е безполезна. Каквото и да ти каже, ще трябва да ти изтрия паметта, преди да тръгнем за дома.

— Да ми изтриете паметта? — изпищя Британи. — Да не искаш да кажеш, че някак ще ме накарате да забравя?

— Да, така трябва.

Британи бе възмутена.

— Така ли сте останали незабелязани? Нима триете паметта на всеки, който ви открие?

— Нима ще обсъждаме начините ни за самосъхранение?

Британи се поколеба.

— Да се бърникаш в нечий мозък е опасно...

— Никак даже — прекъсна я Марта. — Нашите начини са ефективни и безвредни. Премахват се само тези спомени, които трябва да се премахнат. Всичко останало остава непокътнато.

— Да не ми говориш за хипноза? — попита Британи вече по-спокойна.

— Нещо подобно. Това успокоява ли те?

От една страна да, а от друга не.

— Нямах намерение да изтриеш и него от паметта ми, нали? — попита тя тихо.

— За щастие не притежавам никакви сантиментални разбирания. По-добре ще си, ако не си го спомняш, хлапе, повярвай ми.

— Не бива да се страхуваш, че ще те накарат да ме забравиш, *керима* — обади се Далден.

— Нито дума повече, воине, докато не обсъдим отново Ша-Ка'ански начин на живот — предупреди го Марта със сериозно раздразнен тон.

— Марта, ще бъде изслушано това, което имаш да кажеш, но все пак ще е без значение, след като взема решение — отвърна Далден.

— Не можеш да го направиш.

— Прекалено късно е.

— Кълна се, с всеки изминал ден заприличваш все повече на баща си.

Отвращението в думите ѝ бе повече от очевидно и все пак, когато Далден отговори, в гласа му ясно се долавяше гордост от този факт.

— Радвам се да го чуя.

— Къде изчезна всичко, което си наследил от майка си? Няма значение — додаде с въздишка. — Ще говорим за това по-късно. Ръждивата ѝ кофа спря да се движи. Завършете задачата си и после ще обсъдим темата за онова, което, по дяволите, няма как да стане.

ГЛАВА 16

— Наведи се малко. Още малко. — Въздишка. — Добре, предполагам, че и това ще свърши работа. Сега стой мирен и ме остави да свърша работата, за която ми плащаш.

Далден гледаше как Британи се отдалечава от него и се усмихна наум. Той знаеше, че тя е напълно убедена, че ще ѝ се подчини и ще остане на пейката, както му бе наредила. Това, което не разбираше, бе, че да се подчини на една жена е в разрез с природата на един воин. Но жената очакваше той да зачете думите ѝ. Далден знаеше, че жените на другите планети не са като Ша-Ка'анките и с тях трябва да се отнася по друг начин. Разбираше това, никак не му допадаше, но го разбираше.

Той продължи да я наблюдава, докато тя се отдалечаваше от преддверието на мястото, наречено Кметство. Тя спираше от време на време да размени някоя дума с всеки мъж, който се появеше пред нея. Оказа се, че когато тя е около него, му бе невъзможно да гледа нещо друго, освен нея.

Зачуди се дали влиянието от Кистранската кръв на майка му го кара да се държи по-малко като воин около нея, или Британи по някои неща му напомняше на майка му. А може би просто инстинктите му го карат да разбере, че е намерил другарката си в живота.

Каквото и да бе, то бе извън неговия контрол. Малко сок от Дхая щеше да му помогне да превъзмогне нуждата да я отнесе на някое тихо местенце, където да я направи своя. Но точно запасите от този сок се бяха изчерпали още миналият месец, защото не бе предвидено достатъчно количество за извънредните месеци път. Макар да се чудеше дали сока щеше да му помогне, тъй като желанието, което го разяждаше, беше по-силно от всичко, което бе изпитвал някога.

Тя го очароваше по хиляди начини. Когато говореше, в речта ѝ се долавяше Кистрански акцент. Приличаше доста на майка му по това, че искаше ли нещо, сама се залавяше да го свърши. Тя бе смела, упорита и умна. Гордееше се, че върши нещо, което Ша-Ка'анците

смятаха за робски труд. Беше независима. Смяташе, че няма нужда от никаква друга защита, освен от тази, която ѝ осигуряваха законите на страната ѝ. Тя готвеше и работеше като прислужник Дараш и смяташе, че това е напълно нормално. Изпълняваше както женските, така и мъжките задължения, и бе щастлива да го прави. Културите им бяха толкова различни, че нямаха нито една допирна точка.

Подозираше, че Марта ще посочи именно това в разговора им. Но той бе подготвил за това един прост отговор, който дори Марта нямаше да успее да обори.

— На Тедра ще ѝ се иска да бе дошла на това пътуване — дочу се гласа на Марта от свръзката. Тя говореше на Ша-Ка'ански, за да не може някой около тях да разбере какво казва.

— Защо? — попита Далден.

— Защото тези хора много напомнят на Древните, предшествениците на Кистранците. Не бих се учудила, ако част от преселниците са се заселили на тази планета.

— Ако беше така, нямаше ли да са по-напреднали? — попита Далден.

— Не и ако са изгубили всичката си информация и се е наложило да започват от начало. Макар да е доста невероятно. Но също така е възможно две планети да еволюират по един и същ начин, откъдето идват и приликите.

— Ти харесваш Британи — отбеляза Далден. — Забелязах го.

Чу се кискане.

— Това, което искаш да кажеш, е, че и Тедра ще я хареса. Дори това е меко казано. Майка ти ще се влюби в нея. Все едно да има жив неизчерпаем запис на древните. Вероятно ще станат най-добри приятелки.

— След като в същността ти е заложено да искаш най-доброто за майка ми, и знаеш, че тя ще е щастлива да се запознае с Британи, защо тогава отказваш да я вземем у дома с нас?

— Защото, за разлика от теб, аз мога да предвидя какво ще се случи, и знам, че Тедра няма да е щастлива, виждайки двама души, които обича, да се правят взаимно нещастни.

— Това няма да се случи.

Чу се една дълга въздишка и после Марта заговори с поучителен тон.

— Какво ще кажеш да отделим минутка, за да ти отворим очите? Ти и тази женска сте привлечени един от друг. Това е добре, дори е здравословно. Никой няма да те обвини, че си намерил малко удоволствие, докато си тук. Но трябва да започнеш да гледаш по-реалистично на нещата, Далден.

— Защо мислиш, че не го правя?

— Фактът, че провеждаме този разговор, ме наведе на мисълта, че не го правиш — заяви подигравателно тя. — Мъжете често биват заслепени от сексуалните си нужди, и да, в това число и воините. Премахни тази движеща сила, и ще видиш, че перспективата е съвсем различна. Ако по-късно мъжа чувства същото, добре, става. Но през половината от времето, и аз имам предвид последната половина, няма нищо друго, освен примитивна нужда, и щом веднъж тя бъде задоволена, не остава нищо друго, нищо, освен перманентното двойно съжителство.

Двойното съжителство на Кистрански значеше двама души, които искат да споделят живота си. Тук го наричаха брак. Ша-Ка'анците нямаха точна дума за това, тъй като във всяка държава наричаха партньорите с различна дума. В Кан-ис-Тра мъжа просто избираше жена, която да бъде майка на децата му, и това бе всичко. Обикновено го наричаха другарка в живота.

— През всичките тези години, откакто живееш на Ша-Ка'ан, Марта, не се ли научи, че воините притежават специален инстинкт, който им показва коя е истинската им другарка в живота? Много воители стават нетърпеливи, и не дочакват да се появи този инстинкт, обичайки се с другарка, която не е единствената за тях.

От свръзката се чу сумтене.

— Внимавай, хлапе, иначе ще си помисля, че говориш за любов, знаеш, онази глупава емоция, която никой воин не си би позволил да изпитва.

Далден изръмжа.

— Няма нищо общо между инстинкта и тази женска емоция.

— Сега показвам картина на въртящи се очи. Очи се въртят на всеки монитор в контролната ми зала. Трябва да видиш всички тези въртящи се очи...

— Не можеш да промениш същността на война.

— Изглеждам ли ти достатъчно глупава, че да се опитам? Но ти току-що сам се удари по носа, хлапе. Точно затова ти и жената дърводелец никога няма да сте на едно мнение по който и да е въпрос. И без това привличане помежду ви вие нямате нищо общо и няма да можете да живеете заедно.

— Ще можем.

— С инат също няма да стане. Но виждам, че ще е нужно нещо повече от това, да ти кажа, че няма да се получи. Добре, нека пробваме няколко вероятности, на които се базира теорията ми. Тази жена няма да се съгласи някой „да се грижи за нея“. Но не това е проблема, тук преди векове жените са зависили изцяло от мъжете, и макар да се счита за старомодно, тя много добре знае за какво става въпрос. Вероятно ще се отегчи да си седи у дома и да не върши нищо, но може би, подобно на Тедра, ще намери отдушник, където да хаби енергията си.

— Доволен съм да го чуя.

— Няма да си доволен, след като приключа, защото тя никога няма да свикне с воинския маниер да контролирате всичко в Ша-Ка'анският начин на живот, където жената трябва да изпълнява ролята на мълчалив слуга. Тук преди са били така, но жените са успели да се измъкнат от тази дупка, и след като веднъж са излезли навън, не бих са върнали назад. Разбираш ли какво искам да кажа? Срещу природата ѝ е да остави един мъж да решава всичко вместо нея. Както е срещу природата ѝ да приеме нещо, без да се опита да го промени. А тя никога няма да приеме това, което не може да бъде променено. Правилата, които воините са създали за защита на своите жени, са в такова противоречие с всичко, с което е израснала, че когато се опиташ да ѝ ги наложиш, тя ще ти се изсмее в лицето. Ще трябва да се изправяш срещу нея в битка след битка, хлапе, и това никога няма да свърши. Ето колко несъвместими сте двамата.

— Очакваше ли се да не разбира, че описваш живота на родителите ми?

Марта се изкиска.

— Там при теб въздуха е по-различен.

Далден не пропусна факта, че тя си премълча.

— Не съм глупав, Марта.

— Знам, че не си, хлапе, но воините понякога предпочитат да не мислят с главата си, заради което ви наричат все още варвари. Но нека не се отклоняваме. Описах ти как стоят нещата при родителите ти, но ти ме познаваш много добре и знаеш, че се задава уловка.

— И каква е тя?

— Голяма е, и имам предвид наистина голяма, и това е разликата между случая на родителите ти и твоят. Тедра знае как да прави компромиси. Също така, тя е израснала с пълното знание за вселената, различните раси и култури. Обучението ѝ в Откриване на света я е подготвило да се сблъсква с многообразието на различните планети в Конфедерацията. Научила е, че всяка планета е уникална, със своя собствена култура, която трябва да се уважава и която не бива да се променя. Новооткритите планети и хората на тях не бива да бъдат поправяни, не бива да им се казва какъв е „правилният начин“, трябва да бъдат оставяни сами да се развиват и еволюират с техните темпове и по техния начин. Затова колкото и да искаше да промени някои неща, които наистина не харесва в Ша-Ка'ан, и ти много добре знаеш за какво говоря, тя дори не би помислила да го направи, макар и да е много изкушена.

— Тя помага на много от жените.

— Разбира се, че го прави. Но не се опитва да промени правилата, просто помага на някои жени да се откъснат от нормите.

— Като ги изпраца извън планетата.

В тона на Марта се прокрадна пренебрежение.

— Щом това върши работа, хлапе, Тедра е доволна. Освен това, тя обикновено взима това, което желае. Може да ѝ отнеме едно или две загубени предизвикателства, но в крайна сметка баща ти ѝ дава това, което тя иска. Тедра просто знае, че ако се постарее, невъзможното ще стане възможно, като да превърне една варварска държава в цивилизована или да промени мисленето на един воин. И точно тук стигнахме до различния сценарий с твоята Британи.

— Но тя е същата като майка ми.

— Мразя да те разочаровам, воине, но това, по което си приличат, е само начина им на мислене. Те са отгледани по различен начин с напълно различни култури и вярвания. Вероятно имат някои допирни точки за ролята на жените в живота, тъй като и двете са расли

в общество, където има равнопоставеност на половете. Но приликите свършват тук. А това е само половината проблем.

— Нищо от това, което каза досега, не е проблем — настоя Далден.

— Но сега идва другата половина. Мислиш, че би могъл да потушиш всичките ѝ възражения, но се базираш единствено на отношенията на баща ти с Тедра. Точно тук подценяваш един много прост факт. Заради кръвта на майка ти, която в много случаи ти изиграва лоша шега, ти се стараеш да бъдеш идеалният воин. Това включва и факта, че приемаш и следваш всички закони и правила на народа ти, дори и да не си съгласен с тях. Всячески се стараеш да не бъдеш различен. Да покажеш, че кръвта на Тедра, която тече във вените ти, не ти влияе. Ти си различен, но отказваш да го приемеш. И тук говорим за много години борба, Далден. Мислиш ли, че можеш да загърбиш това и да приемеш най-после, че си различен?

— Няма причина да се променям или да бъда нещо различно от това, което съм.

— Ето, доказах тезата си. Точно за това няма да се получи. Ти няма да правиш компромиси, нито пък тя.

ГЛАВА 17

Британи трябваше по-рано да се сети, че да остави Далден на пейката под висящото дърво няма да има никакъв ефект и хората ще го забелязват заради височината му. Изживяването по-рано в мола трябваше да ѝ служи за урок, и сега всеки път, щом погледнеше към него, забелязваше как поне трима души го наблюдаваха с неприкрит интерес.

Не стига, че бе толкова висок, но бе и дяволски красив. Освен това, в стойката му имаше някаква увереност, която минаваше всички норми, а уникалното му присъствие сякаш има нареждаше да го удостоят с вниманието си. Хора, които знаеха собствената си цена или знаеха, че са способни да вършат всичко, което пожелаеха, имаха подобна увереност. Политици, известни личност и милионери, както и вероятно специално тренирани воители на армията бяха единствените хора, които според нея, се държаха като Далден.

Разбира се, това бяха само нейни предположения. Можеше да почувства увереността, силната същност под лустрото на воин, която бе над нормалната за обикновените хора. Вероятно тези, които го виждаха за пръв път, бяха заплени единствено от външността му.

Краят на времето за обяд явно не бе най-доброто време за търсенето на Джоран, тъй като наоколо бе пълно с хора, които бързаха да се върнат по работните си места след обедната почивка. Кое то значеше, че наоколо има прекалено много хора и тя нямаше как да говори с всичките едновременно, и по тази причина, щеше да изпусне повечето от тях.

Най-лесния начин да ги заговори, е като спираше хората и ги питаше за посоката. Обикновено ѝ бяха нужни само няколко секунди, докато се прехвърли на нов човек, разбира се, ако не попадне на някой, който има свободно време и желание да си побъбрят и така да изгуби цели пет минути, но това се случи само веднъж.

Кметът беше в сградата. Първо научи това, и чак тогава започна да говори с всички в приемната му, които бяха само трима спрехави

човека, които бяха изпуснали обяда си, за да могат да се видят с кмета, и очевидно си бяха изгубили времето. След това тя се върна в преддверието, като не изпускаше от око вратата на кабинета на кмета за някой, който може да се приближи до нея.

След час тя най-после имаше причина да се върне при Далден. Тя седна до него, и му прошепна.

— Не поглеждай веднага натам, но онзи мъж вляво, с къдравата кафява коса и прозрачнобялата кожа е много странен.

Далден, разбира се, не я послуша и моментално погледна в посоката, която му бе казала.

— По какъв начин странен?

— Той не просто говори като теб, ами ми каза, че не го виждам, сякаш си мисли, че е невидим, или нещо такова. А и тази странна палка, която носи, сякаш...

Британи не успя да продължи. Далден скочи от пейката с такава невероятна бързина, че я остави с отворена уста. Не бе подозирала, че някой би могъл да се движи толкова бързо, че само след секунда беше на другия край на залата и обвиваше ръка около раменете на мъжа, сякаш бяха стари приятели. Но те, разбира се, не бяха и в този момент тя сериозно се разтревожи, тъй като всички в залата щяха да ги видят. Но всичко свърши много бързо, и след като размениха няколко думи, странния пич тръгна след Далден, докато той се връщаше обратно на пейката.

Тревогата на Британи изчезна. Сега всичко изглеждаше така, сякаш двама приятели просто се бяха поздравили и бяха решили да излязат да се разходят. Тя просто не можеше да повярва, докато ги гледаше как се приближават към нея. Какво се бе случило току-що?

— Не помисли ли за тази възможност? — каза Далден на Марта, все още говорейки на Ша-Ка'ански. — Джоран да не знае, че палките нямат ефект върху жените?

— Не му казвай — посъветва го Марта. — А и Фаръл не е обсъждал надълго и нашироко всичко за палките, затова той няма как да знае, че действа само на мъжете. Знаех това, но го надцених. Предположих, че ще е достатъчно умен първо да изпробва палките. И вероятно го е направил, но не е достатъчно умен да го тества и на жени. Вероятно защото е смятал, че новият му дом ще е като старият, където жените са със статут на робини. И като говорим за това, много

умно от твоя страна, хлапе, да използваш палката върху него и да го накараш да мисли, че ти е роб. Там, където живее, имат роби, затова той много добре знае как да се държи като такъв.

— Вие двамата знаете ли колко е грубо да си говорите на вашия си език, когато до вас стои някой и ви слуша, без да разбира и думичка? — най-после се обади Британи, нетърпението ѝ се бе превърнало в истински гняв.

— Не си мисли, че сме го направили нарочно, кукло — каза ѝ Марта. — Секретна информация, помниш ли?

Това не бе кой знае колко успокояващо, затова Британи каза:

— Ако си мислите, че ще се изплъзнете, без да ми кажете какво се случи току-що, значи сте побъркани. И защо този мъж изглежда така, сякаш всеки миг ще се свлече на колене и ще зацелува краката на Далден?

— Може би, защото ще го направи — отвърна сухо Марта. — Изпрати го по-далеч от вас, Далден, за да не се обърка от това, което чува.

Британи гледаше изумена как Далден каза на мъжа да отиде до отсрещния ъгъл и да ги чака там, и мъжа стори именно това.

— Все пак ти го познаваш, нали? Той е нещо като твой подчинен, така ли?

Марта почти изкрещя.

— Никога преди не сме го виждали.

— Тогава защо той прави всичко, което му наредите? — попита Британи.

Марта въздъхна и то неведнъж, а цели три пъти, сякаш иска да покаже, че я принуждават да обяснява.

— Добре, тъй като смятаме да го заличим от паметта ти, не виждам причина да не ти кажем. Там, откъдето идваме, са изобретени много невероятни неща. Такива, на които едва ли ще повярваш. Тази палка, която Далден току-що конфискува, е едно от тези невероятни изобретения. Тя бе открадната, или по-точно цяла каса с такива палки бе открадната, и ние бяхме изпратени, за да ги върнем.

— Какво правят тези палки?

— Чудеше се как Джоран може просто да дойде тук и да стане ваш кмет? Е, той е смятал, че палките ще му помогнат за това.

— Все още не си отговорила на въпроса ми — посочи нетърпеливо Британи.

— О, искаш детайли ли? — попита Марта с фалшива невинност.

— Какво ще стане, ако счупя тази твоя кутия? — попита Британи, усмихвайки се.

— Далден ще получи нова — прозвуча надутият отговор.

— Досетих се — промърмори Британи.

Изминаха няколко секунди, преди Марта да продължи.

— Какво би помислила, ако човек може да контролира нечие съзнание само с докосването на една плака? Някой е измислил как точно да направи това. Казват се Променящи палки. Така някой, който знае как да използва тези палки за контрол над съзнанието, може да го използва върху някой мъж и да го накара да прави всичко, което му нареди. За пример, Далден току-що използва палката върху онзи мъж, като му каза, че е роб, така след миг човекът вече вярва, че е роб на Далден. Затова, докато не му каже друго, той ще прави всичко, което му нареди Далден.

Британи изскърца със зъби и дори преброи до десет, преди да каже.

— Наистина ли мислите, че ще повярвам на това?

— Не казах ли, че е изобретение, за което няма да повярваш? А нима ти не изпита на собствен гръб пръчката, когато мъже се опита да те убеди, че не го виждаш?

— Кое то доказва точно, че това, което казваш, не е вярно. Аз все още мога да го видя, и то идеално.

— За твое щастие, кукло, тази палка не действа върху жени — отвърна Марта. — И за наше щастие, Джоран и хората му очевидно не знаят за това.

— Хората му? Искаш да кажеш, че този мъж, който Далден залови, не е Джоран?

— Не, той може да промени външността си, но не и височината. Джоран пътува с цял антураж, а променящите палки са раздадени на много от тях. Трябва да хванем Джоран, за да заловим всички останали.

— Значи за това е всичко? Да върнете откраднатата собственост? Защо не отидохте в полицията?

— Не осъзнаваш ли каква масова параноя щеше да настане, ако новината за палките се разпространи и хората научат, че наоколо се мотаят хора, които могат да си играят с умовете на останалите? Нима не осъзнаваш за какво биха могли да се използват? Някой напълно непознат може да бъде убеден да даде всичко, което притежава, и да го направи с радост, а после спокойно да си отиде, без да осъзнава, че е докаран до просешка тояга. Може да кажат на някой да напусне работа, и той дори няма да подозира защо го е направил. Хората могат да бъдат принудени да правят неща, които са напълно в разрез с тяхната природа. Не разбираш ли, че колкото по-малко хора знаят за това, толкова по-добре?

— Не. Полицията може да ги намери много бързо и...

— Британи, Британи — каза Марта с въздишка. — Изпускаш най-важното. Първо, ще ти се наложи да убедиш полицията, че палките са истински, а после трябва да ги накараш да бъдат дискретни. Сега имаме една от пръчките и можем да ги убедим в съществуването ѝ, но човешката природа е такава, че няма да успеят да го запазят в тайна. Новината ще се разпространи и ще имаме цял град с хора, които се гледат подозрително един друг. Масова истерия, параноя и паника. Това ли предлагаш?

— Ако наистина има повече от един замесен човек, както ме подведохте да вярвам в началото, значи начинанието ни е обречено на провал. Как ще успеем да намерим всичките?

— Няма нужда да намираме всички, а само Джоран. Останалите ще дойдат доброволно при нас, ако го заловим, и ще отведем всичките там, където им е мястото. Можем да пратим още мъже да го търсят, но така има вероятност Джоран да разбере, че сме тук, което не искаме да се случи. Ако той заподозре, че сме наоколо, ще изчезне и тогава няма да имаме никакъв шанс да го открием.

— Няма ли да заподозре, че нещо не е наред, ако този пич не се свържи с него, за да докладва?

— Не се тревожи, кукло. Трябва да знаеш, че аз винаги съм няколко крачки напред във всяка ситуация. Тъй като не искаме да пращаме много хора при очния им лекар, посочи ни някое местенце, където голямото ми момче може да се погрижи насаме за своя „роб“.

— Как да се погрижи за него?

От свързката се чу смях.

— Това е забавно. Нали наистина не смяташ, че ще го убием?

Британи се изчерви притеснено. Беше прозвучала леко ужасено и бе помислила най-лошото. Но какво можеше да помисли, след като изведнъж я попитаха къде могат да останат незабелязани?

— Разпит — заяви Марта, сякаш можеше да прочете мислите на Британи. — И тогава ще го изпратим обратно в лагера на врага, без да си спомня, че ни е срещал, но без палката, разбира се, той ще мисли, че я е изгубил. Освен това, ще му дадем приемник и веднъж на ден устройството ще носи рапорт за действията на Джоран.

— Караш го да звучи толкова лесно.

— Това е лесната част — каза Марта. — Но има и една потрудна. Трябва да спрем Джоран, преди да нанесе прекалено много щети.

— Не мислите ли, че този ваш „роб“ може да ни отведе до Джоран?

— Почти невъзможно е. Джоран вероятно се е обградил само с няколко много близки човека. Останалите му служат, без да задават никакви въпроси. Те ще имат начин да се свържат с базовия им лагер, но няма да имат връзка директно с Джоран. Под достойнството му ще е да говори с обикновените наемници.

— Той да не е какъв престъпен бос?

— По-скоро самозван крал.

— Не е много по-различно.

— Съгласна съм, макар че те вероятно биха възразили само заради принципа. Така, ако сме свършили с шегите, къде да се усамотят?

Британи въздъхна. Предпочиташе да продължат с дискусията си. Новото парче от пъзела все още не пасваше идеално към останалите. Но реши, че е безсмислено да настоява, след като Марта ѝ заяви, че повече няма да говорят по тази тема.

— Тоалетната зад ъгъла може да предостави някакво усамотение, но тъй като е публична, няма да имате много време. Обаче колата ми сигурно ще свърши работа — и тя подаде ключовете на Далден. — Просто включи климатика и дръж прозорците затворени, така никой няма да ви чуе.

— Повече се тревожа дали няма да ги видят — каза Марта. — Но предполагам, че колата ще свърши работа. А какво ще кажеш, докато

ни няма, да си побъбриш с кмета ви? Само за да се убедим, че все още не е докосван с палката.

— Тук не може просто да отидеш да си „побъбриш“ с кмета. Трябва предварително да си уредиш среща и да имаш добър повод за това. Той е зает мъж. Секретарят му няма да ми позволи да вляза, само да си поговоря с него.

— Секретарят жена ли е?

— Не, всъщност е мъж.

— Далден, уреди извънредна среща на Британи с кмета, преди да отидем на паркинга с твоя роб.

Британи остана с отворена уста, когато Далден кимна, влезе в приемната на кмета понесъл Променящата палка и след миг излезе, повика „роба“ си и напусна сградата. Тя погледна към вратата, водеща към офиса на кмета Съливан. Не бе възможно Далден наистина да е успял да й уреди среща с кмета просто така. Щеше да се направи на кръгла глупачка, ако кажеше, че има уредена среща. И все пак, ако беше така, Далден нямаше ли да й каже да не ходи?

ГЛАВА 18

Преди Британи да успее да се разубеди, тя влезе в чакалнята на кмета. Очакваше най-лошото, защото все още не можеше да повярва, че Променящата палка наистина действа така, както ѝ бяха казали. И все пак, най-лошото в този случай бе да ѝ се изсмеят в лицето и да ѝ покажат вратата.

— Аз съм Британи Калъхан и имам среща с кмета.

— Направо влизайте, госпожице — каза секретарят, без почти да я погледне. — Очаква ви.

Разбира се, това не беше така. Далден вероятно не бе казал на секретаря да уведоми кмета, че ще има посетител, което вероятно бе стандартната процедура. Кметът щеше да иска предварително да знае с кой се среща, за да се подготви въз основа на това към коя политическа партия е посетителят. Кметът Съливан се разстрои доста, когато тя нахълта без предупреждение в офиса му и го завари, докато похапваше обяда си между срещите.

Той извика охраната. Британи се паникьоса. Не можеше да каже нито дума. Преди да влезе, си бе измислила няколко правдоподобни оправдания, но точно сега не ѝ дойде нито едно на ум и сега стоеше пред един доста ядосан кмет.

И в следващия миг намери до себе си Далден, който се бе върнал по-рано, отколкото бе очаквала и той ѝ обясни набързо, докато я водеше към кмета.

— Не се наложи да ходим до ръждивата ти кофа. Сентурианецът бе изпратен при Марта, тъй като тя изяви тревога, че може би не съм се погрижил за всичко тук.

Кметът се изненада от новия посетител, но Далден успя да стигне при него, преди да успее да попита.

— Кой...?

Палката го докосна и Далден каза спокойно:

— Ти очакваш тази жена — каза му той. — Ще отговориш честно на въпросите ѝ и ще ги забравиш, след като си отидем. Мен ме

игнорирай.

След това той се стовари на един от столовете на кмета и стола се счупи. Далден изръмжа раздразнено и, хилейки се, седна на другия, като този път бе по-внимателен. Кметът повече не погледна към него, дори когато стола се счупи, и Британи имаше достатъчно време да затвори устата си, преди Съливан да заобиколи бюрото си и да я поздрави с добре дошла. Сега той ѝ се усмихваше и питаше с какво би могъл да ѝ бъде полезен.

Чак сега осъзна колко мощни са тези палки и колко вреда биха могли да нанесат, ако се окажат в грешни ръце. Което вероятно бе причината да бъде малко по-рязка, докато „разпитваше“ кмета. Спокойна след обяснението, че кмета няма да си спомня нито нея, нито разговора им, тя сметна, че не е нужно да се чуди как да подхване деликатно темата, която я интересуваше, а започна направо със съществените въпроси.

Попита го дали е забелязал да има повече чужденци в града им, дали наскоро е правил радикални промени, дали има някаква промяна в рутината му, която не може да си обясни. Тя разпита за всичко, за което се сети, както и още няколко неща, които ѝ подхвърли Далден.

Когато напуснаха офиса, беше повече от ясно, че хората на Джоран са започнали да обработват Съливан, макар да не бяха направили никакви по-сериозни промени. Да, той познаваше Джоран. Двамата били добри приятели. Не, не можел да си спомни къде са се запознали, не, той нямаше идея как изглежда Джоран, и не смяташе, че това е странно. Очевидно го подготвяха скоро да се срещне с Джоран, но все още срещата не се бе състояла.

Далден провали плановете на Джоран, като от своя страна накара Съливан да вярва, че Джоран е негов враг и трябва да го избягва на всяка цена. Това, разбира, се бе само временна мярка, която нямаше да издържи дълго време. Но това щеше да им спечели малко време, което може би бе всичко, от което се нуждаеха.

— Джоран ще се погрижи да неутрализира всички хора в сградата, преди да се появи, за да сведе риска до минимум — обясни Марта, когато излязоха от сградата. — Но вече може и да е сторено.

— И къде ни води това?

— Трябва да се навъртаме наоколо, за да го забележим, преди да се доближи до кмета. И трябва да продължите да залавяте хората му и

да ги изпращате при мен.

Британи предположи, че мъжа, който бяха заловили по-рано, бе изпратен с такси, понеже Далден се бе върнал много бързо, а тъй като мъжа бе под влиянието на палката, той щеше да прави това, което му бъде наредено. Сигурно е отишъл при Марта, което значеше, че тя вероятно е някъде на близо.

— Какво ще кажеш да вечеряш с нас, Марта? — Думите на Британи бяха последвани от весел смях, който я обърка. — Нима казах нещо забавно?

Ако се съдеше по мълчанието, което последва, Марта нямаше да отговори, затова Далден се намеси.

— Тя не се храни.

— Той иска да каже, че нямам много време за социални визити — каза Марта. — Но ти знаеш как е, нали, кукло. Никога няма достатъчно време, за да се погрижиш за нуждите си и така нататък, и така нататък.

Британи въздъхна.

— Да, така е. Може би, когато всичко това свърши?

— Не — заяви Марта.

— Да — поправи я Далден, и повдигна лицето на Британи така, че да я погледне в очите. — Когато всичко това свърши, *керима*, ще те взема у дома с мен. Искам от теб да загърбиш всичко, което познаваш. В замяна аз ще ти посветя живота си, да си го пазиш до деня, в който умра.

— Защо си мислех, че щеше да я питаш, а не да ѝ заявяваш? — чу се гласа на Марта.

Далден се усмихна сияйно.

— Всичко бе решено от мига, в който тя заспа в прегръдките ми, без да се бои от мен.

ГЛАВА 19

Всичко беше решено?

— Кое е било решено? — обърна се Британи към Далден, искайки от него да обясни думите си, но Марта го изпревари, като отговори насмешливо:

— Голямото ми момче току-що заяви, че ще се прибиращ у дома с нас. Предполагаше се, че ще трябва да поиска първо съгласието ти, тъй като бе казал, че разбира как се правят нещата наоколо, но той очевидно реши просто да ти заяви какво ще стане, без да поиска мнението ти.

— Какво ще стане? Още не разбирам.

— Трябва ли да разклатя камбанка над главата ти? Топка с верига? Да те закача на кукичката? Не? Какво ще кажеш за брак?

Британи започна да се киска.

— Стига де. Нужно е много повече от няколко думи, за да бъде сключен брак.

— Искаш ли да се обзаложим?

Британи погледна към Далден, но той не се смееше. Той я гледаше така, сякаш току-що я бе купил и е много доволен от платената цена. Тя започна да се дразни.

Опита се да разбере шегата им, защото смяташе думите им за един голям майтап, но на нея не ѝ беше никак забавно, тъй като чувствата ѝ към този мъж бяха все още нови и плашещи. Тя не можеше да отрече, че представата да бъде с него до края на живота си я караше да тръпне възбудено, но бе достатъчно реалистка, за да разбира, че това няма как да се случи. За бога, тя го бе срещнала едва вчера и все още не знаеше нищо за него.

Дори той наистина да го искаше, дори да е мислил за това, да се омъжи за нея на този етап бе повече от абсурдно.

— Добре, времето за шегички приключи — каза тя, давайки им да разберат колко е раздразнена. — Ще се захващаме ли отново с работата си, или първо ще идем на меден месец?

Вместо да отговори, Далден я хвана за ръката и я повлече навън от сградата. Тя чу Марта да говори с разтревожен глас, но се чуваше леко отдалече, защото между двете им опънати ръце имаше голямо разстояние.

— Спри на място, воине. Тя само се шегуваше! Не го мислеше наистина. Няма да ходиш точно сега да се забавляваш с нея, само защото така ти скимна, не и когато Джоран може да влезе при кмета всеки момент.

Далден спря. Изглеждаше доста раздразнен, докато се обръщаше към Британи, но след миг бе крайно възбуден. Тя не можеше да си поеме дъх. Възпламененият Далден бе много възбуждаща гледка. И той вероятно чувстваше същото като нея, защото пресече разстоянието, което ги делеше, обгърна с ръце лицето ѝ и я целуна там, точно в средата на кметството.

Всичко излетя от съзнанието ѝ. Не знаеше нито къде се намират, нито кой е около тях. Можеше дори да са на някой облак, тя бе толкова погълната от него, че не виждаше нищо друго. Но не гласа на Марта я изтръгна от опиянението ѝ, а един глас, който ѝ се искаше да не чуе никога повече.

— Да не би тези дни да си решила да се отдадеш на ексхибиционизъм, Брит?

Това бе възможно най-ужасният сценарий, за който Британи можеше да се сети. Бившето ѝ гадже Томас Джонсън, единствения мъж, за който бе смятала да се омъжи... мъжа, с който смяташе да прави секс, преди да осъзнае, че нищо между тях не бе такова, каквото го бе мислела. Те не бяха изчистили отношенията си, след като последната вечер, в която се бяха видели, тя го изрита от апартамента си, пожелавайки му да пукне по пътя навън. Градът беше малък и тя знаеше, че рано или късно ще се натъкнат отново един на друг, но тя смяташе да направи всичко възможно да избегне тази среща.

— Все още ли дишаш, Том? — попита тя, надявайки се той да схване намека и да си тръгне. — Колко жалко.

— Тези дни май си решила да се държиш като кучка.

Тя се усмихна неискрено.

— Само с теб.

Той се изхили, макар и доста пресилено. И двамата знаеха, че тя не се шегува, и че враждебността ѝ не е никак престорена. Цели три

месеца бе хранила чувства към този мъж. След толкова време да ѝ признае, че има проблеми с височината ѝ, макар тя да бе с петнадесет сантиметра по-ниска от него. Но очевидно не достатъчно ниска за него, че да се чувства като гигант, какъвто искаше да изглежда.

Облечен в добре скроен бизнес костюм, Томас я караше да се чувства раздърпана в джинсите, тениската и гуменките, с които бе облечена, и за които бе решила, че са подходящи за посещение в кметството. Сега като се замисли, той винаги я караше да се чувства по-нисша, когато е около него. Сини очи, вълниста черна коса, секси, много красив, поне за такъв го смяташе, докато не срещна Далден.

— Опитвах се да ти се обадя няколко пъти — информира я Томас, сякаш тя щеше да забрави, че той знае кога точно да я намери у дома, и ще му повярва, че я е търсил. Тя обаче реши да не се хваща за това и вместо това го нападна за мотивите му.

— И защо? Не бях ли достатъчно ясна, като ти завих, че не желая да те виждам никога повече?

— Защото ти не разбра забележката, която направих относно височината ти. Искам да обясня.

— О, няма? Значи всъщност не мислиш, че съм прекалено висока за теб?

— Да, за нещо дълготрайно да, но за нещо...

— Разкарай се — срязва го тя, чувствайки се също толкова засрамена, колкото и при последната им среща. — Кълна се, трябва да си татуираш МИЖИТУРКА на челото, за да предупреждаваш всяка нещастница отрано, преди да е изгубила месеци, докато сама го осъзнае.

— Брит...

— Жена ми ти нареди да я освободиш от присъствието си. Направи го на мига, за да не те накарам да го сториш.

Сега Томас погледна към Далден. Преди това му бе хвърлил само бегъл поглед и бе преценил, че мъжът срещу него е поредния въздухар — голямо тяло и никакъв мозък. Дори сега Далден не му изглеждаше никак заплашително, стоейки зад Британи с ръце на раменете ѝ и със спокойно изражение на лицето.

По тази причина той се обърна неочаквано към Британи.

— От къде го намери този неандерталец?

— Може да се счита за голям късметлия, че вероятно на неговия език няма подобна дума и не може да си я преведе — каза високо Британи. — Той е нов в страната ни, и все още не е усвоил напълно езика. Да му преведа ли думите ти? Мислиш ли, че ще оцени мекотело като теб да му се подиграва?

Томас най-после разбра, че физическото му добруване е изложено на риск. В очите му тя прочете тревога, но мъжа се успокои много бързо. Бяха на публично място, все пак, и по това време наоколо обикновено имаше полицаи. Затова той се чувстваше напълно в безопасност, като предполагаше, че Далден няма да предприеме нищо, докато са тук.

И Британи мислеше така, но се надяваше Том да не се досети и да отстъпи. Затова и двамата бяха доста изненадани, когато Далден дръпна Британи настрана, избутвайки я зад гърба си, така че тя да не може да види това, което се канеше да стори.

Но това, което направи, се оказа безсмислено, тъй като Марта бе решила да се намеси. В единия момент Далден обвиваше с ръце врата на мъжа пред него, а в следващия Томас сякаш се изпари във въздуха.

Тих звук на раздразнение се изтръгна от устните му, докато Марта му говореше на Ша-Ка'ански.

— Значи очните лекари наоколо тези дни ще имат доста работа, но така е по-добре, вместо да разплискаш кръвта му по белия под.

— Къде го изпрати? — ядосан попита Далден на същия език.

— Навън. Ще си мисли, че е бил толкова изплашен от теб, че е избягал наистина бързо. За твое щастие. Да започнеш физическа разпра в сградата, където се помещава кмета, ти гарантира отиването в местния затвор. Помниш ли разговора ни за затворите им? Че те са място, което трябва да избягваш на всяка цена?

Британи се бе наслушала на този разговор, който не разбираше.

— Отново го правите — оплака се тя, като заобиколи Далден, за да застане пред него и забележа, че другия мъж го няма. — Къде изчезна Том?

— Кой го е грижа? — попита Марта. — Прекалено много се разсейвате, вместо да се концентрирате над задачата да откриете Джоран. Моят приятел, Сентурианецът, бе така добър да ми сподели, че наоколо има още две от дружките му, които са изпратени със същата задача като него, а именно да подготвят всички за пристигането на

Джоран, за да може хората тук да го посрещнат с отворени обятия. Намерете другите двама и ми ги пратете за препрограмиране. Покъсно може отново да обсъждаме липсата на въздържание на Далден, докато се разправя с другарката си в живота.

— А?

Британи не получи повече обяснения и това вече се превръщаше в навик за Далден и Марта. Дори предпочиташе да чува безсмислените глупости, които се класифицираха като „секретна информация“, вместо да ѝ се налага да слуша разговорите им на език, който не разбира. А и това обръщение „воине“? Марта веднъж се изпусна и го каза, но сега го използваше много по-често. Обяснението, че той е наемен воин на националната гвардия не ѝ звучеше като истина. Повероятно бе това да му е постоянната кариера.

Все пак имаше тялото на закален войник и определено притежаваше нужните рефлексии. Значи той беше войник и там, откъдето идваше, се наричаха воители. Можеше да се справи с това. Но защо те се опитваха да прикрият факта, че той е военен?

Още една малка чудатост, която той не желаше да обясни. И главния източник на информация си замина, окачен за колана на Далден, когато той реши да обиколи всички офиси с намерението да задава въпроси, без да се тревожи, че могат да го заподозрат, защото носеше палката със себе си. Британи остана отново в тълпата от разкарващи се напред-назад хора и цели два часа говореше с всеки срещнат мъж, докато не дойде време кметството да затвори.

Тя смяташе много скоро да получи някои отговори. Работеше с тях, помагаше им да заловят шайка крадци. Трябваше да даде урок на тези злодеи, че не могат просто ей така да дойдат и да станат на мига политици. И заради това заслужаваше нещо повече от половинчати обяснения, солени шегички, а след това и пълно игнориране.

ГЛАВА 20

Британи не бе и подозирала колко еротично може да изглежда мъж в тесни джинси, докато не видя Далден, облечен в панталони, направени точно за него. Или може би не панталоните, а той бе виновен. Да, вероятно бе само той, защото, когато го видя да излиза от пробната, облечен с бяла памучна блуза с дълъг ръкав, затъкната в тъмносини джинси, тя толкова се възбуди, че едва се въздържа да не го завлече обратно в съблекалнята.

Разбира се, това, че той вече изглеждаше нормално, не ѝ помогна да откъсне погледа си от него. Невероятната му височина и едри пропорции просто не можеха да бъдат игнорирани. Но поне вече не приличаше на рок звезда, помисли си кисело Британи, като се сети как шивачката, която бе направила новите му дрехи, не поиска да ѝ платят с пари, а да ѝ дадат една снимка на Далден. Беше се досетила, че ако сега той не е знаменитост, един ден със сигурност ще стане и искаше да има доказателство, че ешила дрехите му.

Вече се свечеряваше, когато напуснаха мола. Първият ѝ работен ден с Далден се бе оказал доста успешен. Макар и да не бяха открили все още Джоран, бяха спипали трима от хората му и ги бяха изпратили при Марта за разпит. Тъй като вече бе доста късно, работното ѝ време бе свършило. Колкото и да не ѝ харесваше мисълта да се раздели с него, макар и за кратко, тя предположи, че е редно да му предложи да се върне в хотела си.

Затова, докато изкарваше колата от паркинга на мола, тя попита:

— Знам, че каза, че вчера не можеше да се върнеш в хотела си, но днес вече можеш. Да те откарам ли до някъде?

— Сега моето място е до теб.

Тя му хвърли бърз поглед.

— Отново искаш да спиш на дивана ми?

Той ѝ се усмихна.

— Къде да спим ще избереш ти.

Спомените за стола и нощта, в която бе спала в обятията му, се върнаха в съзнанието ѝ, и я накараха да се изчерви, въпреки неприятната мисъл, че той вероятно използва думите „ние“ в единствено число и няма наистина предвид той и тя заедно.

Но ако той отново щеше да прекара нощта при нея, това значеше, че ще ѝ се наложи да го нахрани, а наистина не ѝ се ходеше заедно с него в супермаркета да пазаруват. Направо можеше да си представи, ако го заведе в местния супермаркет, как хората ще го зяпат и ще се блъскат с пазарските си колички между щандовете със стоки или ще изпускат бутилки и кутии в мига, щом го зърнат.

Освен това, имаха няколко часа за убиване, преди да стане време за лягане, и тъй като на сутринта не им се налагаше да стават рано, тя реши да предложи:

— Какво ще кажеш да вечеряме навън? Да гледаме някой филм? Да потанцуваме? — След това му се усмихна: — Нали се сецаш, да отидем на среща?

— Да танцуваме?

Тя извъртя очи.

— Защо ме гледаш така, сякаш това е нова дума за теб?

Марта заговори за пръв път, откакто бяха излезли от кметството.

— На Ша-Ка'ан нямаме нищо подобно. Знам, че е форма на музика, но на Ша-Ка'ан не се слуша музика.

— Нямате телевизия, нямате музика, но сте запознати с компютрите. Не осъзнаваш ли колко е странно това?

— Не осъзнаваш ли колко различни са културите ни? — викна в отговор Марта.

Британи въздъхна.

— Добре, първо вечеря, а после ще го мислим. И тъй като никой от нас не е облечен като за изискана вечеря, какво ще кажеш за пица? Или за две? — Тя се изкиска и го огледа добре. — Или три?

— Какво е...?

— Храна! Просто една стара америк... е, всъщност е италианска храна, но в Америка я ядем много често и оригинала няма същият вкус като пиците тук. Наблизо има една страхотна малка пицария.

Макар да бе рано вечерта, пицарията бе пълна с клиенти, което бе много изненадващо, имайки предвид, че правеха доставки по домовете и повечето хора предпочитаха да си поръчат ядене за в къщи.

Местният юношески отбор по футбол празнуваше победата си и имаше страшно много хора. Кое то спомогна за бавното обслужване и вместо да хапнат набързо им, се наложи да стоят в пицарията няколко часа.

След като се нахрани, Далден заяви, че напълно си е струвало чакането. После Марта настоя да ѝ бъде обяснено как се прави пицата, което доведе до задълбочена дискусия, защото тя не просто искаше да разбере какви продукти се използват, а и всеки малък детайл от приготвянето на пицата. Тъй като бе израснала във ферма, Британи съумя да ѝ отговори на всичките въпроси.

А и постоянно ги прекъсваха, макар Британи вече да свикваше с това.

Различни хора постоянно искаха автографи от Далден, а двама мъже дори се поинтересуваха за кой отбор играе. Британи бе развеселена да научи, че не само тя го мисли за баскетболист. Нямаше идея как се бе случило, но когато излезе от тоалетната, откри, че целият футболен отбор се бе накачорил около Далден и всеки искаше да се снима с гиганта.

Далден, от своя страна, явно се радваше на вниманието и след още три пици, вече бе достатъчно късно, че да отидат в някой от нощните клубове на Сийвю. Обикновено тя не би отишла на танци по средата на седмицата, но след като Далден не можеше да танцува, тя искаше да му покаже нещо ново, което би могло да му хареса.

Уикендът щеше да е по-подходящ, когато нощният клуб се пръска по шевовете, но тя имаше чувството, че до идния уикенд той вече няма да бъде тук. За един ден бяха направили доста голям прогрес, освен това бяха подвели хората на Джоран да вярват, че са подготвили почвата, затова имаше голяма вероятност утре Джоран да пристигне, за да се опита да стане новия кмет. Тогава Далден щеше да го подчини, използвайки палката, и нямаше да има повече причини да се задържа наоколо. Задачата му щеше да приключи и той щеше да си замине, а Британи дори не искаше да си мисли за това, колко много щеше да ѝ липсва той.

Беше достатъчно глупава, за да си позволи да хлътне толкова силно по него за краткото време, през което се познаваха. Тя все още не знаеше нищо за него, но това бе без значение. Когато той си замине, сърцето ѝ щеше да бъде разбито.

Вече бе осъзнала, че няма да може да устои на чара му, и по тази причина не можеше да мисли за нищо друго, освен да бъде с него. Според Марта, коренните им различия не можеха да бъдат пренебрегнати. Но какво общо имаше културата с чувствата им, особено след като всички инстинкти ѝ казваха, че той е идеалният мъж за нея, мъжа на нейните мечти? Дори факта, че той може би е по-млад от нея, не променяше чувствата ѝ. Нищо не можеше да се сравни с емоциите, които сякаш извираха от съществуването ѝ.

Затова тази вечер бе за забавление и за създаване на спомени. Миниатюрната тълпа в клуба обаче бе направо плашеца. Там имаше само още четири двойки, от които само една, изглежда, имаше желание да танцува. И противно на забележката на Том по-рано през деня, Британи не бе екхибиционистка. Затова ѝ се наложи да изпие три и половина питиета, преди да събере кураж да излезе на празния дансинг.

Далден бе очарован от мястото. Светлините бяха като от старомодна дискотека, музиката бе типичните танцови ритми, а единствената двойка, която почти бе излязла извън дансинга, им даваше демонстрация как се прави. Марта продължаваше да нарича това, което правеха, упражнение, което очевидно бе забранено на някои места. Британи щеше да попита какво има предвид под „забранен“, но заради силната музика щеше да ѝ се наложи да го изкрещи, защото тяхното „забранен“ вероятно означава нещо друго, а не непозволено, както в нейния език.

— Готов ли си да опиташ? — попита го закачливо тя.

— Бих пробвал всичко, стига да съм с теб, *керима*.

Тя бе достатъчно подпийнала, че да покаже колко ѝ допада отговора му. Подаде му ръка и го поведе към подиума. Първата песен бе жива и енергична, е, не толкова, че да ги кара да подскачат, но все пак достатъчно ритмична, че да се поразкършат хубаво. Тя танцуваше така, както бе научила да го прави в гимназията, движенията ѝ може би бяха прекалено секси, но тя просто не знаеше друг начин. Далден се люлееше в някакъв собствен стил, движенията му бяха точни и плавни, и след миг Британи осъзна, че той не танцува, а прави това, което Марта бе нарекла физически упражнения. И все пак те се забавляваха, а очите му, които нито за миг не се откъсваха от нея, ѝ казваха, че той се наслаждава истински на това да я гледа как танцува.

Изведнъж музиката бе сменена с бавна балада, първата, която пускаха, откакто бяха дошли. Далден досега не бе виждал бавен танц, затова ѝ се наложи да му покаже как се прави. Той реши да покачи близостта им с една степен, и след миг започна да я целува ненаситно. И така, само за миг, тя отново забрави къде се намират, точно както днес след обед, всичко около нея сякаш се изпари и остана само мъжът и докосването му, които я поглъщаха.

— Марта, моля те!

Британи успя да чуе гласа му някъде в далечината. Не разбираше какво искаше той от Марта, но каквото и да бе, той не спря да я целува нито за секунда. Тя все още бе притисната силно към тялото му, усещайки всеки негов контур и все още бе целувана ненаситно. Чувстваше се замаяна и това нямаше нищо общо с изпитите питиета. След това усети, че лежи върху нещо меко, а един наистина огромен мъж лежеше върху нея, и все още не можеше да осъзнае, че се намират в легло и как точно се бяха озовали там.

ГЛАВА 21

Британи бе започнала вечерта с намерението да си създаде спомени, тъй като бе убедена, че много скоро Далден ще напусне живота ѝ. Не бе мислила да се люби с него, но какъв по-добър спомен от споделянето на най-голямата възможна интимност?

Вече бе без значение, че иска първо да се обвържат по някакъв начин, бе без значение, че не го познава добре. Причините, които преди използваше да го отхвърли, сега ѝ се виждаха далечни и незначителни. Чувствата ѝ от вчера до днес бяха предприели огромен скок и всичко се дължеше на простия факт, че тя го желаше и вече не можеше да измисли логична причина да отхвърли тази нужда.

В ума ѝ се бе загнездело само леко объркване, факта, че бяха в нейното легло в апартамента ѝ, задълбочени в любовната игра. Тя просто не можеше да си спомни как се бяха озовали тук, след като последният ѝ спомен бе, че танцуват на дансинга в клуба.

Предположи, че някой е сипал нещо в питието ѝ, без да разбере и резултата от това е, че ѝ се губи част от преживяното тази вечер. Беше чувала, че някои бармани го правят, онези типове, които са настроени благосклонно да помагат на другите мъже да си уредят по-лесно завоевание. И макар че сега вече изтрезняваше, сигурно е била доста дрогирана, че да не си спомня. Обяснението бе доста невероятно, но не можеше да се сети за нищо друго.

Дрехите ѝ ги нямаше. Явно, без да помни, ги бе свалила и то доста бързо. Неговите също липсваха. Голият Далден бе уникална гледка.

Винаги бе смятала, че е невъзможно някой мъж да притежава всичките качества от списъка ѝ, но Далден бе като изваден от мечтите ѝ. Никога дори не бе подозирала, че е възможно да се чувства дребна и крехка до някой мъж, но точно сега се чувстваше именно така. Той бе невероятно едър, всяка част от него излъчваше невероятна мощ и сила. Жена с нормални пропорции вероятно бе се изплашила от размера му, но Британи бе повече от очарована.

Нуждата, която се долавяше в гласа му по-рано, сега бе някак различна. Все още се долавяше силното му желание, страстта му бе непроменена, но това не я плашеше, тъй като той се контролираше напълно, сега, когато я имаше там, където искаше да бъде — гола, притисната към него, с тяло, подканящо го да я направи своя.

Да я изследва. И той направи именно това. Надвеси се над нея и тази позиция бе идеална за намеренията му, така можеше да изследва всеки милиметър от тялото ѝ с ръце, с устни и със златистия си поглед.

Някой от тях бе оставил лампата в стаята включена. Тя вероятно би трябвало да се чувства леко засрамена, така изложена на показ пред него, но бе прекалено заета да изпива с поглед тялото му. Чувстваше се така, сякаш той доминира над нея, но нямаше проблем, защото дори наистина да бе така, само ако пожелае, можеше да възвърне контрола си. Но тя не го желаше. Все пак, никога не бе правила любов и не бе особено сигурна в действията си. Затова остави на него да диктува и заповядва какво да правят, и действията му бяха добре дошли, защото така можеше да се отпусне и просто да се отдаде на чувствата, които той пораждаше в нея.

Тя трепереше силно и просто не можеше да се спре. Това, което той я караше да чувства, бе неописуемо. Всичко бе толкова ново и вълнуващо. Да бъде с него бе вълнуващо. Сякаш се издигаше по спираловидна стълба и всяко ново усещане я изкачваше с една стъпка нагоре.

И тогава тя се сети за Марта с нейните всечуваци уши и шестте ѝ очи, затова се паникьоса, решавайки, че не са сами.

— Къде е? Кутията на Марта, къде е? — Нямаше никакъв отговор, поне не от Марта. — Няма ли я?

— Тя не би посмяла да се намеси тук.

Това не значеше, че я няма, но бе достатъчно за нея. Паниката изчезна, и много скоро бе сменена с друго чувства. Той се повдигна над нея, готов да я обладае. Тя стисна очи и се стегна, преди да го увери, или да убеди себе си.

— Аз съм в добра форма, готова съм за това, давай.

Той се вгледа в здраво стиснатите ѝ очи. От гърлото му се изтръгна дрезгав смях.

— В никакъв случай не си готова, *керима*. Не си го правила преди, нали?

Тя отвори очи, само за да го погледне накриво.

— Ако го бях правила, наистина ли мислиш, че щях да те отблъсна вчера?

Той изглеждаше много доволен от думите ѝ и тя се зарадва, че е имала сили да му ги каже. Бе чакала много време да срещне правилния мъж и той беше правилният. Инстинктите ѝ го казваха, въпреки обстоятелствата около запознанството им и въпреки че Марта смяташе културите им за несъвместими. Всичко от това бе без значение. Смяташе да направи това за себе си. Само ако имаше някаква надежда, че това няма да бъде еднократно, щеше да бъде просто идеално.

Този миг на самосъжаление я накара да обвие ръка около тила му и да го прегърне силно.

— Накарай ме да повярвам в щастливия край, Далден, дори и за нас да няма такъв. Кажи ми, че това няма да е единственият път, в който ще се обичаме.

Той се отдръпна назад, за да може да я погледне в очите.

— Не мога да разбере колебанието ти. Ти си моята другарка в живота. И докато не те отведа на място, което познавам, там, където ще съм сигурен, че няма да те загубя, ти няма да се отделиш от мен нито за миг. Това достатъчно ли е?

Тя въздъхна облекчена и се усмихна, сияеща от щастие.

— Да.

Той също ѝ се усмихна, целуна нежно бузата ѝ, зарови лице в шията ѝ. Сега той се въздържаше, защото възбудата ѝ бе спаднала, когато бе започнала да се тревожи. Той възнамеряваше да започне всичко от самото начало и това я изпълни с нежност и топлина, карайки възбудата ѝ отново да нарасне.

Неговата възбуда обаче не бе спаднала нито за миг. Той съумя да я възпламени отново с невероятна бързина. Не че я насилваше да побърза, но тя желаше да се слоят толкова отчаяно, че тялото ѝ напълно сътрудничеше на усилията му. И дори почти не я заболя. Той проникна в нея бавно, много внимателно, разсейвайки я с горещите си целувки, тя едва успя да почувства неприятният натиск, когато той достигна до девствеността ѝ, и след миг вече бе потънал дълбоко в нея, карайки я единствено да възкликне тихо от изненада.

Въпреки това, той не продължи. Застина неподвижен, отново поставяйки на изпитание уникалния си самоконтрол. Начинът, по

който контролираше емоциите и тялото си, бяха уникални. Не бяха нормални. Но вече не бе и нужно да се сдържа, защото собственото ѝ тяло крещеше от желание той да изгуби своя контрол.

Без думи тя се опита да му го каже, хващайки бедрата му с две ръце и опитвайки се да го придърпа по-навътре в тялото си. Това, разбира се, не се получи. Британи нямаше как да го накара да се раздвижи, ако той самият не го пожелаеше. За миг тя възнегодува заради начина, по който Далден можеше да прави с тялото ѝ каквото си пожелае, а тя не притежава същата власт над него. Но това не продължи дълго, защото той погледна надолу към нея и се усмихна, очарован от усилията ѝ.

Той я целуна нежно и след това улови въздишката, която се откъсна от устните ѝ, когато се плъзна докрай в нея. Усещането да го почувства в себе си бе невероятно, по-прекрасно от всичко, което бе мечтала. А самоконтрола му все още бе пълен и той можеше бавно и внимателно отново да се заеме с ритуала си.

Далден ѝ позволяваше да усети всеки аспект от обладаването ѝ. Британи не можеше да се оплаче, дори когато удоволствието продължи да нараства, докато стана толкова силно, че нямаше да може да го понесе, ако тялото ѝ не се наслаждаваше толкова много на случващото се.

Не след дълго настъпи кулминацията ѝ, заля я като мощна вълна, изпращайки я на върха на екстаза. Преживяването бе толкова интензивно, че тя едва не припадна от удоволствие. А след миг неговата собствена кулминация се присъедини към нейната и увеличи удоволствието до толкова голям екстаз, какъвто не бе подозирала, че може да съществува.

Тя се събуди по някое време през нощта. Беше се обвила около Далден, покривайки го като одеяло. Опита да се размърда, за да загаси лампата, която все още светеше, но ръцете му, които я обгръщаха, бяха като железни обръчи около тялото ѝ и той отказваше да я пусне дори и в съня си. Тя се усмихна и отново положи буза на гърдите му. Полегнала върху него, сякаш спеше на неравен матрак и твърда възглавница, но това ѝ харесваше. Комфортът не бе толкова важен сега, когато се чувстваше предоволна.

ГЛАВА 22

— Британи, будна ли си вече? — чу се гласа на Джан откъм всекидневната. — Имаш гост.

Британи знаеше, че има гост. Тя отвори очи и видя, че гостът ѝ все още спи, единият му крак леко висеше от края на леглото ѝ. Моделът на матрака бе един от най-големите и на нея ѝ пасваше идеално, но за неговия размер не се правеха обикновени легла.

— Брит? — Този път Джан изкрещя.

Добре, тя не беше напълно будна, иначе по-рано щеше да осъзнае, че Джан не говори за Далден, тъй като приятелката ѝ очевидно не знаеше, че той е прекарал нощта при нея.

— Идвам! — извика тя.

Тя стана от леглото и се прозя, докато вадеше хавлиен халат от гардероба си, облече го и излезе във всекидневната. Чу, че зад нея Далден се разбужда, но не посмя да погледне назад към него, защото, ако го стореше, без съмнение щеше най-грубо да заяви на човека, който я чакаше, да се разкара. Тя все още си мислеше да направи именно това, докато не видя мъжа, който стоеше пред входната врата.

Джан го гледаше така, сякаш той бе двуметрова шоколадова торта. Британи не можеше да я вини за това. Мъжът бе невероятно красив, всъщност много, много, много повече от невероятно красив. Досега не бе виждала никой, който да изглежда толкова перфектен, сякаш той бе изваян от нечии много претенциозни ръце. Той дори покриваше нейните собствени характеристики, най-вече тази да е висок колкото нея, ако не и по-висок. Нямаше особено желание да се доближава до него, за да разбере дали е висок колкото нея, или няколко сантиметра по-висок. Той бе дори по-красив от Далден, ако това бе възможно, по един не толкова мускулест начин.

Мъжът носеше някакъв костюм от една част, който приличаше на униформа. Очите му бяха толкова зелени, че чак от другата стая цвета им се виждаше идеално. Косата му бе чисто черна и къса. В

ръцете си носеше огромна пластмасова кутия, която от по-внимателен поглед се оказа, че е пълна с хранителни стоки.

Тя най-после го попита.

— Сигурен ли сте, че не сте объркали апартамента?

Той се усмихна.

— Марта не прави грешки. Тя ме изпрати с някои неща, нужни за здравеняка.

— Ооо, ти си приятел на Далден?

Той не отговори нищо. Вместо това чу зад себе си гласа на Далден.

— Корд II ли, Марта? Мислиш ли, че е добра идея?

— Просто пестя време, хлапе, след като вчера омете шкафовете на твоето момиче — успокой го Марта.

Горката Джан гледаше опулено голите гърди на Далден. Той бе навлякъл само дънките си, преди да излезе от спалнята, и просто бе закачил върху синия деним приемника на Марта. Да чуе женски глас, без да вижда жената, сигурно бе адски объркващо за нея. Освен това бе крайно шокирана да види Далден да излиза полугол от спалнята на Британи.

За щастие Джан каза само:

— Имам нужда от чаша кафе. — И изчезна в кухнята.

Британи също искаше кафе, но реши, че е по-добре първо да се облече.

— Аз ще се облека, докато говориш с приятеля си.

Тя все още зяпаше госта им, затова не се учуди, когато долови раздражение в гласа на Далден.

— Корд II няма да остане.

— Очевидно няма да остана много — каза Корд II и се усмихна чаровно. — Беше ми приятно да се запознаем, Британи Калъхан, макар и за кратко.

— Може би...

— Изчезвай! — изкрещя Далден.

Мъжът изглеждаше доста развеселен, докато си отиваше. Марта също се кискаше.

— Виж ти, това беше интересно — чу се насмешливо гласа й. — Да не би да изгуби част от твоя прословут Ша-Ка'ански контрол,

воине? По дяволите, не бива да се учудвам, след като миналата нощ го изгуби напълно.

Британи се намръщи към устройството, закрепено на хълбока му.
— Защо се заяждаш с него, Марта?

Ако свиването на рамене имаше някакъв звук, значи точно сега Марта го издаде.

— Просто подготвям почвата за обяснението, кукло, преди Далден да започне да отрича, че не притежава дадена черта на характера си. Той е доста избухлив по природа, а точно сега нямаме нужда от избухвания.

— Марта, каза достатъчно — изръмжа Далден.

— Марта още не е казала почти нищо — възрази му Марта. — Но ти може да успокоиш някои от тези твои наклонности, воине. Миналата нощ достатъчно предизвика съдбата. Това, на което стана свидетел снощи, бе сексуална примамка, която се използва от векове. Много е лесно да се подкладе страстта. Някои култури са успели да изкоренят този вид провокация, защото са смятали, че хората им са прекалено стресирани, и са вярвали, че сексуалният стрес просто ще усложни повече ситуацията.

— Мили боже — каза невярващо Британи. — Нима говориш за танците миналата вечер?

— Да те гледа как танцуваш го избута до самия ръб, кукло, ако не си забелязала. Гледай това да не се повтаря, докато не приключим със задачата си.

— Някои хора смятат, че е забавно да се танцува — отбеляза Британи.

— Някои хора са свикнали — контрира я Марта. — Далден не е един от тях.

Британи погледна Далден и след се изчерви силно.

— Надявам се, не мислиш, че съм възнамерявала да... да...

Той бързо пресече разстоянието, което ги делеше и хвана с ръце лицето ѝ.

— Не бих променил нито миг от миналата нощ, *керима*.

Тя също не би, дори нещо повече — искаше отново и отново да изживява случилото се миналата нощ. Черните петна в паметта ѝ, обаче, бяха малко плашещи, защото нямаше идея какво е правила през

времето, което не помнеше. Но знаеше, че ако бе сторила нещо глупаво, Далден щеше да ѝ го спомене досега.

Всичко останало тя си спомняше кристално ясно, включително и думите му, че тя е неговата другарка в живота, и че няма да се отдели нито за миг от нея, докато не я отведе на място, което познава. Щеше ѝ се да дефинира какво значи „място, което познава“. Да мисли, че това място е дефиниция за дома му, бе неправилно, защото можеше просто да ѝ каже, като я заведе у дома, а не на място, което познава. Другарка в живота бе другата дума, за която ѝ бе нужна дефиниция. Тя знаеше какво ѝ се иска да означава тази дума, но в някои култури другарка означаваше просто приятелка, затова тя нямаше да се хваща за думата, докато той не ѝ я разясни.

Точно сега обаче не ѝ се искаше да го разпитва, защото имаше вероятност отговорите му само да я разочароват. Искаше ѝ се да запази магията от снощи за по-дълго време.

Затова тя обви ръце около него, прегърна го силно и каза:

— Ще се постарая да те държа далеч от всички клубове, но съм сигурна, че двамата можем да се забавляваме и без частта с танцуването.

Марта се изкиска. Далден ѝ се усмихна по-лъчезарно от всякога. Чак тогава Британи се досети, че според него „забавление“ значи да правят любов.

Тя се дръпна назад и изсумтя.

— Не това имах предвид... ох, няма значение. Докато се обличам, защо не разопаковаш продуктите, които приятелят ти бе така мил да донесе.

— Корд II не ми е приятел.

— Добре. Тогава врагът ти.

— Не е и враг — отвърна той. — Майка ми го смята за член от семейството.

— Нима? А ти не мислиш ли така?

— Подобно на баща ми, не толерирам такива като Корд II.

— Доообре — каза тя, разтягайки думата. — Вероятно за теб това има голям смисъл. Може и аз да го схвана, когато ми кажеш какво значи „такива като него“. Но намирам за доста странен факта, че фамилията му е цифра. Това обичайно ли е в страната ви?

— Това не е фамилия. Той просто е втори от рода си, подобрен модел, създаден от Марта по подобие на оригиналния Корд.

— Той е син на Марта? — попита тя изненадана.

— Нещо такова.

— Нещо...? — Тя се намръщи. — Добре, явно съм изпуснала нещо, затова искам по-подробно обяснение. Марта, защо не ме просветиш?

— Няма шанс, кукло. Просто обожавам да гледам как войните копаят дупки, от които после не могат да се измъкнат.

Британи се намуси, но след малко се обърна за обяснение към Далден.

— Добре, защо този Корд не е получил свое име.

— Марта е Мок II. Следователно, всичко, което произлиза от нея, получава същото име, но с цифра.

— Предавам се. Говориш така, сякаш той е машина, андроид или нещо такова, когато това е невъзможно.

— Защо да е невъзможно?

— Защото нашите учени може да създават различни видове роботи, които се движат, но те не приличат по нищо на мъжа, който влезе в тази стая. Той беше човек. Имам очи. Нямахме нищо механично в него.

Той ѝ напомни.

— Изобретения, за които не би могла да повярваш, казахме ти.

Тя примигна срещу него, след което се засмя.

— Радвам се, че имаш чувство за хумор, Далден, наистина е така. Странно е, но поне е доста забавно.

— Жено...

— Може би сега е точно момента да зарежете тази тема, деца — намеси се сухо Марта. — Прахосвате сутринта. Голямото момче трябва да се нахрани. Надявах се да се доберем до кметството, когато отваря, но сега ще се наложи отново да проверите всички хора вътре, за да се убедите, че някой от хората на Джоран не ви е изпреварил. Загуба на време, която можеше да бъде предотвратена, ако някой си беше нагласил алармата.

Британи се изчерви, промърмори нещо за кисели старици и влезе в спалнята, за да се облече.

ГЛАВА 23

— Както и очаквах — каза Марта, докато отиваха към лобито на кметството. — Хората на Джоран са разхвърляни из цялото ви малко градче. Тримата, които заловихте, нощуваха на три различни места, далече един от друг. Но и тримата са пристигнали тук още рано-рано, за разлика от някои хора...

— Понякога може да игнорираш Марта — каза Далден на Британи, обвил ръка около талията ѝ. — Ако беше толкова важно да дойдем тук рано, тя щеше да ни събуди.

От приемника му се чу сумтене.

— Всъщност, ако те бях събудила сама, или ако бях направила нещо, което да те събуди, щеше да ни изгуби много повече време. И двамата ли се изчервихте? Виждате защо не ви събудих, аз изпратих вместо това Корд II.

— Ще има ли време, когато ще може да я изключиш? — попита намусено Британи.

— Да, но не и в следващите няколко месеца.

Британи се намръщи.

— Нима смяташ, че ще ни отнеме месеци да заловим Джоран?

— Не — каза той. — Не мога да се отърва от Марта, преди да се прибера у дома, а тогава тя ще досажда само на майка ми.

— Тедра не мисли, че ѝ досаждам — намеси се обидено Марта.

— Баща ми може ли да каже същото?

— По дяволите, не — дочу се смях, което показа, че Марта не е истински наранена от последните му думи.

Британи спря да чува разговора им, след думите „няколко месеца“.

— Значи няма да си ходиш направо у дома, когато свършиш задачата си тук?

— Напротив.

Очите ѝ се разшириха.

— Нима ще ти отнеме няколко месеца да се прибереш у дома? Уау не мислех, че пътуването по океана още отнема толкова много време. Сигурно кораба, с който пътувате, е някой много стар и бавен.

Сега не само Марта се разсмя и Британи се почувства така, сякаш отново е изпуснала някоя шега.

— Нима греша? Да не би да сте решили да плувате до дома?

Сарказма ѝ бе очевиден, но Далден не го разпозна, затова каза:

— Това би било невъзможно.

Тогава се намеси и Марта.

— Не е нужно да се затормозяваш с мисли за това, кукло. Много скоро ще разбереш за какво става въпрос, и вероятно ще ти се иска да си изживяла живота си, без да научаваш това. Междувременно, какво ще кажете вие двамата да се залавяте за работа? Същият сценарий като вчера. Британи, започни с кмета и продължавай от там надолу по веригата, докато Далден обикаля из останалите офиси.

Въздишайки, Британи кимна, и се запъти към офиса на кмета. След като вчера бяха конфискували три палки, сега тя имаше своя собствена, и охраната на Съливан я пусна при него, без да ѝ създава проблеми.

Все още се изумяваше от тоталния хипнотичен ефект на палките. Тя бе изпратена в офиса на кмета, но този път съобщи за идването ѝ, за да не го стресне отново. Само дето не се сети да попита дали той вече няма уредена среща, какъвто бе и сегашния случай.

Къде ѝ бе акъла? Вероятно все още бе потънала в спомени от миналата нощ и по тази причина не внимаваше особено какво върши. Но това не бе никакво извинение.

Около бюрото на кмета имаше още четирима мъже. Те не разговаряха, просто се бяха отпуснали на столовете пред бюрото и изглеждаха доста отегчени. Щом я видя, Съливан ѝ се усмихна и я поздрави, сякаш не бе прекъснала срещата му.

Дали все още бе под контрола на вчерашното третиране с палката, и дали пак щеше да отговори на въпросите ѝ и после да забрави, че е била тук? Дори да не бе така, не можеше да го зашемети с палката пред погледите на тези мъже. Нито пък можеше да я използва на всички едновременно, затова нямаше как да успее да ги обезвреди, преди някой от тях да се досети, че става нещо нередно и да повика охраната.

Осъзна, че ще се наложи да се оттегли, и преди да е задълбочила кашата, в която се намира, още повече, тя реши да действа.

— Някой явно е объркал графика на срещите, нали? Ако искате, ще изчакам навън, докато свършите работата си с кмета Съливан и...

— Да свърша с кое? — попита объркан кмета. — Аз ви очаквах, нали така?

— Да, но...

— Тогава седнете, моля, седнете — каза той и изви устни в репетирана усмивка. — Какво мога да направя за вас днес?

Тя се изчерви силно. Четиримата мъже сигурно бяха част от асистентите му. И те все още не бяха казали нищо, просто стояха и гледаха отегчено. Това наистина я обърка. Очакваше ли се от нея да обсъжда бизнес проблемите си в тяхно присъствие? Дали това бе нормално, кмета да бъде обграден от хората си по време на срещите му? Все пак последния път го бе прекъснала, докато обядваше. И ако това е стандартна процедура, защо те дори не се бяха представили, за да не се тревожи?

Раздразнена, че те нямат намерение да ѝ помогнат с мисията ѝ, тя реши да отвърне на грубостта им, и сама да попита кои са те.

— Кои сте вие?

— Наблюдатели.

Голяма информация, няма що, помисли си тя и подаде ръка към мъжа, и макар той да я игнорира, тя все пак каза:

— Аз съм Британи Калъхан, а вие?

— Наблюдател — изрепчи се отново той. — Свършвай със срещата си, жено, и да те няма.

Този път тя забеляза акцента му. Беше подобен на акцента на Далден, но не точно същия. В главата ѝ сякаш се включи аларма. Налагаше се веднага да се омете отгук и да предупреди Далден, че вероятно удариха джакпота, и използва последните му думи, за да се направи на обидена.

— Извинете ме, мога добре да разбера кога не съм желана някъде — заяви тя и се обърна към Съливан. — Ще назнача нова среща, кмете, когато няма да имате наблюдатели.

Тя се обърна и се нареди да си тръгне, само за да забележи, че един от мъжете се е преместил и блокира пътя ѝ. Той не бе достатъчно дребен, че да успее да го избута от пътя си. Всъщност бе висок колкото

нея, но телосложението му бе като на бияч от нощен клуб, целият в мускули, които показваше с радост. Етикетът с цената на костюма, висящ на ревера му бе доста разсейващ, но не достатъчно, че да не забележи застрашителното му поведение.

Тогава чу зад себе си.

— Трудно е да се скрие страха под останалите емоции. Повечето хора не могат да го правят. Вие също не сте способна. И тук изниква въпроса какво бе казано в тази стая, че да ви накара да се изплашите?

Тя се обърна. Този, който бе разпознал страха ѝ, бе същият, с който бе говорила преди миг. Наблюдателят. Той изглеждаше много по-важен от останалите трима отегчени мъже, и точно затова тя се обърна към него. Нима това бе Джоран?

Сега се бе изправил на крака и заповедническата му аура сега сякаш бе по-силна и осезаема, сякаш се бе обвила около него като наметало. Висок, слаб, със светлоруса коса и изумруденозелени очи, той се държеше като кралска особа, липсваше само короната му, за да му придаде завършен вид. Но и от неговия ръкав висеше картончето с цената и разваляше цялата визия, която се бе опитал да изгради. Тя го забеляза, когато мъжа скръсти ръце. С кратък, нервен поглед тя огледа и другите двама мъже и забеляза същото издайническо картонче с цената на костюма. Каква беше тази странна мода? Или просто в тяхната страна бяха толкова изостанали, че не знаеха, че когато закупят нова дреха от магазина, трябва да ѝ махнат етикета с цената? Те всички носеха модни костюми и тя се зачуди защо им е било нужно да се преобличат. Да не би да са носили пустинни роби преди това?

Тя отново се задълбочаваше да прави предположения, когато просто трябваше да задоволи с това, което знае и да се справи с проблема. Бедата бе в това, че те бяха толкова елементарни. Подобно невежество относно модерния свят бе достатъчно да я накара да забрави за страха си. Как се очакваше да остане сериозна, при положение, че тези хора не знаеха нищо за държавата ѝ и въпреки това се опитваха да завземат властта?

Той очакваше отговора ѝ. Без да спира да се усмихва, тя каза:

— Нямам идея за какво говорите.

Раздразнена въздишка показа, че не ѝ вярва.

— Разбира се, че знаете. Можете да ми кажете истината, или ще направя така, че да ви арестуват за опит за покушение над мистър

Съливан. Той, разбира се, ще се закълне, че сте опитала да го убие.

Той блъфираше. Трябва да блъфираше. Да я изпрати в затвора и то с това скалъпено обвинение с помощта на палката, само защото не желаше да му отговори?

Паниката се примеси с възмущението, когато попита:

— Чувате ли това, кмете?

Съливан ѝ се намръщи.

— Единственото, което чувам, е, че си говорите сама.

Въздишката на Джоран отново привлече вниманието ѝ към него.

— Много жалко, че той спомена за това. Аз просто бях любопитен от какво се изплашихте. Сега ще се наложи да ви задържа.

Значи наистина е било блъф. Разбира се, той не искаше да причини толкова голям скандал, като така ще привлече вниманието върху себе си. Но това, че смяташе да я задържи, ѝ звучеше доста зле.

— И не питай защо той не може да ни види или чуе, жено — каза той, докато седнаше отново на стола. — Твоето любопитство е без значение.

И просто така, той пренебрегна присъствието ѝ. Именно това успя да я ядоса. Тя бе незначителна, само пращинка под подметката му. За техните планове тя не представляваше никаква заплаха.

— Да питам? Не е нужно да питам — каза тя, имитирайки отегченият му маниер. — Много добре знам защо той не ви вижда, нито ви чува.

ГЛАВА 24

Британи не знаеше кой дявол я накара да каже това, но бе всеизвестен факт, че гнева е най-лошият враг на човека, и тя не правеше изключение от това правило. Трябваше да си държи устата затворена, трябваше просто да се преструва, че е това, за което се представя, просто поредната уговорена среща в препълнения график на кмета. Сега трябваше да признае, че знае повече отколкото са подозирали, но и същевременно да направи така, че да не замесва Далден.

Той може да бе по-едър от тези мъже, но бяха повече и вероятно нямаше да му е лесно да се справи с тях. Може би щеше да успее да ги победи при нормални обстоятелства, но ако и четиримата имаха по една палка, нямаше да има нищо нормално.

Далден можеше да бъде подчинен на волята им за броени секунди и единственият край на историята щеше да бъде, че Джоран ще спечели, а Далден щеше да бъде изгубен завинаги. Затова бе крайно наложително те да не знаят, че са в сградата, за да ги търсят.

Джоран отново се изправи на крака, но вече не бе никак безразличен и спокоен. Едно кимване и един от мъжете застана зад кмета и зашепна нещо в ухото му. Изглежда му бяха наредили да не забелязва и нея, защото кмета започна да я игнорира и се зарови в някакви документи на бюрото си.

— Обясни какво говориш, жено — изръмжа Джоран, карайки я отново да насочи поглед към него.

Тя реши да използва най-правдоподобната лъжа, която бе измислила за своето прикритие.

— Аз съм репортер, назначен към кметството. Моя работа е да следя за всичко по-интересно, което се случва наоколо, а твоите хора, мъкнещи тези палки, се разхождат наоколо от няколко дни, и събудиха интереса ми. Следвах ги и слушах. Дори едно дете може да събере две и две, тъй като тези хора въобще не се опитваха да скрият какво вършат.

Последното не бе вярно, но тя не наблегна на него, а просто го спомена.

— Ние следим вашите градски новини. Нищо от това, което казваш, не е излязло в публичното пространство, което значи, че лъжеш.

— Не, значи, че още не съм завършила статията си.

— Значи не си казала на никой за това, което си открила?

Време за дилема. Да покрие собствения си задник и да им каже, че и други хора знаят, да ги заплаши, че вероятно ще бъдат разкрити, или да не ги стряска и да чака Далден да дойде и да се погрижи за тях? Всъщност нямаше никаква дилема. Както Марта бе отбелязала, ако ги изгубят сега, нямаше да им е никак лесно да ги открият отново. Значи да не ги стряска.

Тя го изгледа нацупено и заяви:

— Шегуваш ли се? Да кажа на някой и да му дам шанс да измъкне тази история от ръцете ми? Имам нужда от повече доказателства, преди да сложа името си под една толкова невероятна история. Имам предвид това, което могат да правят вашите палки. Вероятно бихте се навили да ми обясните как се прави магията?

— Вие какви заключения сте си направила?

— Не ми плащат да си правя заключения, особено ако новината не си струва да се публикува във вестника — каза тя. — Но е повече от очевидно, че ти се иска да станеш кмет.

— Това, което е очевидно, често се оказва нещо по-различно — отвърна той, след което кимна към кмета и каза: — Той не направи много, за да може да ме впечатли. Неговите решения не са от особено значение. Вече не съм много сигурен, че искам тази титла. Смятам да се оттегля за няколко дни, да поразмишлявам и да реша.

Тя едва не се разсмя. Мъжът искаше поста на кмета, а дори нямаше идея какво всъщност представлява той. Или пък се опитваше да я отдалечи от следата, която бе надушила?

— Позицията на кмета не може да бъде разбрана за няколко дни — каза му тя. — Някои проекти отнемат месеци, дори години. За делата на кмета се съди, след като приключи мандата му, и се гледа това, което е свършил и това, което не е. Това не е титла, а длъжност. Кметът работи за благото на народа, за добруването и развитието на града, а не за собствена облага.

Той махна с ръка, отказвайки да приеме думите ѝ.

— Позицията ще бъде това, което кажа аз, а не това, което очакват гражданите. Тяхното мнение е без значение. Този пост на кмет е просто едно от стъпалата, които ще ме отведат до най-голямото ръководство.

— Ръководство ли? Да нямаш предвид водачество? И само от любопитство, как смяташ да прескачаш от една ръководна длъжност на друга, след като дори не си гражданин на нашата страна и не си познат на населението?

— Познат съм. Хората в тази сграда вече смятат, че аз съм техният кмет. Днес той ще направи изявление, и ще каже пред медиите, че просто е бил моя марионетка и че аз съм взимал всичките решения вместо него от самото начало.

На езика ѝ беше да му каже, че подобна реч само ще настрои населението срещу него, а няма да накара хората да го боготворят, както вероятно смяташе той.

Но само в случай, че не успеят да го спрат, защо да го предупреждава, че с подобни действия сам ще си изкопае гроба?

Затова реши да попита.

— А не забравяш ли останалите граждани, тези, които не работят тук?

— Ако реша да се изкачвам по ръководната стълба, аз ще съм единственият кандидат, който ще се кандидатира за това събитие, което наричат избори. Останалите ще се преклонят пред по-добрия.

— Планът ти е да използваш палките, за да ги накараш да се откажат от кандидатурите си в последната минута, нали?

Той се усмихна. Усмивката му бе крайно надута, сякаш казваше мога-да-направя-всичко-което-пожелая. Но не това преобръщаше стомаха ѝ, а осъзнаването на факта, че той би могъл да постигне точно това, към което се стремеше и което бе много повече от това, което ѝ бяха казали.

Президентството? Той беше напълно побъркан, и въпреки това, тези негови палки можеха да го отведат до желаната цел. Можеше да накарат хората да гласуват за него. Можеше да дадат грешна информация на медиите за това какъв е и да го направят национален любимец. Жените, които можеше да заподозрат, че нещо не е наред, и да се опитат да го спрат, нямаше как да не споделят тревогите си с

някой свой шеф, с мъж от семейството, и когато Джоран научеше, най-малкото жените щяха да бъдат арестувани.

Имаше безброй начини, по които той можеше да промени всичко, точно както го желае с едно докосване на палките и няколко прошепнати думи. Съдии, политици, мъже на ръководни позиции, по дяволите, той можеше дори да превземе армията, можеше да направи вярно свое кученце всеки, който реши.

— Защо се занимаваш с дребните чиновници, вместо да се насочиш направо към големите управници? — попита тя, опитвайки се да разбере мотивите му. — Пластичната хирургия може да направи така, че да изглеждаш като президента. — Далден не се ли бе разтревожил вече, че тя не се връща? — Би могъл да постигнеш всичко по-много по-лесен начин...

— И да приема името му? — попита той арогантно. — Никога! Не споделям славата си. Хората трябва да почитат само моето име, така трябва да бъде.

Тя си спомни, че по-рано в разговора той бе споменал думите „ако реши да вземе поста“, мъжа все още не се бе ориентирал какво точно да прави.

Докато не знаеше за Далден и Марта, той смяташе, че е в пълна безопасност. Тогава защо си бе променил решението?

— Преминал си през доста проблеми, за да се добереш дотук. Може би си осъзнал, че тази позиция не те устройва в дългосрочен план?

Любопитният поглед, който ѝ отправи, не можеше да бъде объркан, на него му бе забавно.

— И защо да не?

— Защото постоянно ще те питат кой си и от къде идваш. Всеки, върху който не си използвал палките си, ще те засипва с въпроси и ще настоява за отговори. Може да заблудиш няколко човека, но в тази страна има милиони хора, и всеки един от тях живо се интересува кой го управлява. И всеки път, щом си отвориш устата, ще изникват нови въпроси.

— Как така?

— Защото акцента ти показва, че не си един от нас, и по тази причина нямаш никакво право да ни управляваш. Е, ако си планирал някой друг да говори вместо теб, може и да се справиш за известно

време. Но по мои наблюдения, ти си мъж, който не би застанал доброволно на второ място.

Той се изкиска.

— Твоите размишления се базират на това, което е сега, а не на това, което ще бъде. Нима не разбираш, че управлението ще бъде променено напълно, в зависимост от моите изисквания? Никой не може да задава въпроси на краля. Кралската дума е закон.

— И ти ще си крал? — попита тя скептично.

— Аз вече съм крал. Просто имам нужда от нова страна, която да управлявам. Просто се колебая дали да се спра именно на вашата страна. Вече имам повече информация за вас. Трябва да постигна голяма власт, а дори за по-дребен пост се изискват крайно много усилия и време. За най-голямата власт трябва още повече време и усилия. Заслужавам да съм велик предводител, но нямам намерение да чакам това да се случи.

Той да не се бе родил едва вчера? Как не знае нищо за различните форми на управления, за да избере онзи, който е по-простен и подходящ за намеренията му?

Тя реши да не го пита. Мъжът с палката, който бе хипнотизирал кмета, заяви на Джоран:

— Не бива да губите повече време с тази женска, ваше височество. Ще се погрижа за нея.

Джоран се замисли за миг, преди да каже.

— Не... не, допада ми да говоря с нея, Алрид, и бих искал да продължим и по-късно.

— Тя знае прекалено много...

— Осъзнай се — прекъсна го Британи, разтревожена в коя посока бе поел разговора. — Досега можеше да съм опищяла цялото кметство, ако исках, и вече цялата кавалерия щеше да се е струпала пред офиса на кмета. Но аз съм репортер, забрави ли? Предпочитам да получа ексклузивно интервю, след като кметът каже речта си пред камерите. Всички ще искат да научат какво се е случило след речта на кмета. Работете с мен и ще ви осигуря най-доброто медийно покритие, което бихте могли да пожелаете.

— И защо ще го направиш? — попита Джоран.

— Защото това ще е голям тласък за кариерата ми, което значи, че ще получавам повече пари. Имам да плащам ипотека и да храня

деца. — Боже, само с каква лекота лъжеше. — Вижте, фактите са, че не съм стигнала доникъде със статията, която смятах да напиша, и точно възнамерявах да зарежа тази небивалица и да потърся нещо друго. Факт втори, вие ще имате нужда от добро медийно покритие, за да можете да поемете контрола. Репортерите ще пишат за вас това, което си пожелаят, а не това, което вие искате да пишат.

— А ти ще пишеш това, което искам?

— Да, но на съответната цена.

Джоран отметна глава и се разсмя.

— Алчност. Това мога да разбера много добре. Бях започнал да се чудя дали вашия вид е способен да се поддава на корупция. Вярата ми във вас се възроди. Ти доста напомняш на нас.

Беше се хванал. Беше си изиграла ролята и той се бе вързал. Изумително. Тя едва можеше да повярва, че е успяла да го изработи по този начин. Явно частта с алчността ѝ бе оказала голяма помощ, тъй като явно той се чувстваше комфортно в тази сфера. Не че това имаше значение, защото вероятно това щеше да е най-кратката ѝ работа, тъй като очакваше всеки момент Далден да пристигне и да залови тези мъже, преди отново да използват вълшебната си пръчица върху кмета и да го накарат да говори лъжи.

ГЛАВА 25

— Имаме проблем — чу се гласа на Марта от свръзката, закачена на колана на Далден.

— Какъв, накърненото ти самолюбие ли? — попита подигравателно Далден, влизайки в лобито на кметството.

— Не само това. Има някакво странно раздвижване наоколо, което прави невъзможно осъществяването на Трансфер. Забеляза ли нещо необичайно?

Далден се огледа бързо, преди да попита.

— Нещо друго, освен че Британи не е наоколо?

— Да, нещо друго. Странна екипировка? Електрическа буря?

— Визьорите ти не работят ли?

— Само от време на време, което е неприемливо. Корд II е на път към теб с някои най-необходими неща. След няколко минути ще е при теб, тъй като трябваше да го спусна на известно разстояние от кметството заради електрическите вълни, които заглушават сигнала.

— По-важното, кажи ми къде е Британи — заповяда ѝ Далден.

Чу се въздишка.

— Тя все още е в офиса на кмета.

— Защо?

— Вероятно защото и Джоран е там. Спри на място! Ако сега нахълташ, тя може да пострада. За момента е напълно невредима.

— Няма да я оставя там, Марта.

Той изрече това толкова категорично, че само глупак би спорил. Глупак... или компютър.

— Тя е добре, хлапе, наистина нищо ѝ няма. Не успях да доловя целият разговор с всичките тези смущения, но от това, което чух, разбрах, че тя ги е убедила, че е на тяхна страна и че ще им бъде от полза. Освен това, той няма да я нарани, защото смята, че е интересна.

— Аз намирам дърветата, които растат навън, за интересни. Но това не значи, че не бих ги отсякъл.

— Под интересна имам предвид интересна за креватна забава... Стой на място! Не можеш да скочиш да го убиваш само заради това, което си мисли. Той не е предприел абсолютно нищо. А Британи дори не подозира, че е привлечен от нея. Той не е от типа хора, които споделят емоциите си, защото смята, че това е негова слабост, и че ще го използват срещу него.

— Бавиш ме прекалено дълго, Марта.

— Далден, сладурче — започна тя с подкупващ глас, — почти успяхме. До края на деня ще пътуваме за дома. Не проваляй всичко, тъй като си нетърпелив да го стиснеш за гърлото. Ако чуем, че тя е в пряка опасност, ще ти дам зелена светлина. Но точно сега искаме той да мисли, че контролира положението, за да се махне отгук и да се справиш с него без толкова много хора, които да станат свидетели на схватката ви. Тук повече от четиридесет човека ще скочат да го защитават.

— Той е внедрил толкова много от хората си тук?

— Не, но ти продължаваш да забравяш какво ти казах за хората в тази държава. Те са доста агресивни. Ще се намесят в битката, само защото могат да го направят.

— Не и ако ги зашеметя всичките.

Отново се чу въздишка, този път по-дълга, изпълнена с раздразнение.

— Тедра би могла да го стори, но ти нямаш никакъв опит с нейната свръзка и не би могъл да ги зашеметиш всичките. Ако тълпата е спокойна, би могъл да се справиш, но ако всички бързат към теб, за да те заловят, ще пропуснеш поне няколко и ще рискуваш зашеметяващия лъч да се отрази в някоя повърхност и да поразии теб. Но ако не си го осъзнал досега, не само Трансфера е засегнат от това магнитно поле, а и твоето оръжие.

— Тогава какво предлагаш да направим?

— Нека първо да се отървем от смущението в електрониката. И, моля те, не забравяй, че не бива да убиваш Джоран, колкото и да ти е приятна тази мисъл. Ако го премахнем, ще изгубим следите на останалите палки. Все още на дневен ред е оригиналният ни план да обезвредиш щита му, за да мога да го трансферирам на кораба, но да не го правиш на място, където има много хора, за да не подтикваме местните да се изкушат да се включат във веселбата. Преимущество

все още е на наша страна, защото Джоран не подозира, че сме тук. Това е много добре. — След това се чу дълбока въздишка на облекчение.

— Какво?

— Корд II току-що пристигна и неутрализира магнитното поле, макар че не го направи много изискано — оплака се Марта. — Трябва да си поговоря с него, че не бива да заплашва хората, че ще им счупи крайниците, само защото не искат да му съдействат, и да спре да оставя потрошени тела след себе си. Ще трябва да се справим с това, хлапе. Имаме час, преди тези с палките да се домъкнат и да отприщят ада.

Далден се ухили.

— Трябва да му благодаря, че ме освободи от твоите окови.

— Ако преди това не изпържа платките му — промърмори Марта. — Вече всичките ни системи отново работят на пълна мощност. И този камерен оператор, който влиза в сградата, все още не е осъзнал, че връзката на живота им предаване бе прекъсната. Ако този представител на медията може да бъде считан за предизвестие, то значи Джоран се задава. Време е за шоу.

— За какво е време?

— Време е ти да се заловиш за работа, войне.

Няколко човека излязоха от приемната на кмета. Далден сякаш не виждаше никой от тях, докато оглеждаше Британи, за да се убеди, че тя е добре. Джоран я следваше. Той изглеждаше доста безобиден, облечен в дрехи като местните хора, вместо в някоя от кралските одежди, но Далден знаеше колко може да бъде опасен, особено ако в джоба на костюма си носеше пулсатор. Дали е решил, че оръжието ще му бъде нужно или смяташе, че Променящата палка ще е единственото оръжие, което ще му потрябва?

Следваха ги поне дванадесет души, в това число и кмета.

— Колко са хората на Джоран? — попита Далден.

— Трима — отвърна Марта. — Останалите са хората на кмета, но вероятно всички са били третираны с палките. Главната ти грижа е да се постарает никой да не използва палка върху теб самия.

— Може да направим така, че да не разбирам какво ми казват, както направи Брок, когато бяхме на Съндър и се опитаха да ме накарат да забравя сестра си.

— Това ще подейства, но да премахнем езиците, които знаеш, ще изисква много време и докато се занимаваме с това, може да се докопат до теб. Затова просто стой настрана от тези проклети палки!

— Това може да помогне — каза Корд II, когато застана до него. — Инструментите за спешни случаи, които изпрати Марта, само в случай, че не успеем да изключим магнитното поле. Не че сега имаме нужда от тях, но е добре да имаме точното оборудване под ръка.

Инструментите за спешни случаи бяха меча на Далден и специалният му ръчен щит. Марта мърмореше за това, че на хората наоколо ще им се наложи да носят очила след този ден, но Далден не ѝ обърна внимание. Той свали ризата си и постави ръчния щит, така че стоманата Торено се обви около ръката му от лакътя до китката. Това бе цялата му защита, но нямаше нужда от повече, след като имаше под ръка огромния, дълъг над един метър, двойно заточен меч. Дрода... Беше прекрасно да почувства отново дръжката на меча в ръката си.

— Длъжник съм ти — обърна се Далден към андроида.

— Да, така е — ухили се Корд II. — Просто не го забравяй следващият път, когато флиртувам с другарката ти в живота.

Това го накара да се намръщи, но точно тогава Марта реши да се намеси в разговора.

— Поне можеш да направиш опит да скриеш това огромно смъртоносно оръжие, докато се доближиш достатъчно до Джоран, за да го използваш.

— Марта е много предпазлива, когато случващото се засяга собствените ѝ деца — посочи Корд II, по-скоро напомняйки го на Марта, тъй като Далден вече го знаеше от собствен опит. — Не може да я обвиняваш за това. Срещу настройките ѝ е да не предотврати нещо, което би могло да разстрои Тедра по някакъв начин. Но сега, след като локализирахме мишената си, няма причина да не го заловим веднага. Аз ще се погрижа останалите да не се намесят.

— И никакво зашеметяване на хора, ако не е крайно наложително — Марта предупреди Корд II.

Той просто се ухили и отвърна.

— Конфискувах три палки.

— Тогава защо не ги използва, за да спреш останалите мъже?

— Защото имаме нужда от точно определена времева рамка, която ни бе осигурена от зашеметяването на хората. Ако бях използвал

палките, можеше някой да даде други заповеди на мъжете и те да поправят машината, като включат отново магнитното поле и тогава...

— Добре де, добре, разбрах становището ти. Нека се залавяме за работа, деца.

ГЛАВА 26

Британи бе адски изнервена и се страхуваше, че това бе очевидно за всички около нея. Днес бе облечена с пуловер с дълъг ръкав и дънки, за да може да скрие палката в ръкава си и да я използва по-лесно, когато ѝ се наложи. Беше решила, че след като в кметството имат добра климатична система, няма да ѝ е много топло, облечена с тънкия зимен пуловер, и всичко беше наред, докато не се срещна с Джоран. Оттогава се потеше обилно.

Как се бе забъркала в тази каша? Това вече не бе само помагане на страхотния мъж, по който бе хлътнала, да залови няколко крадеца. Тези хора бяха опасни. Тя не се и съмняваше, че думите на единия бияч „да се погрижа за нея“ означаваха, да се отърве от нея завинаги. Това бе игра на власт, и то много сериозна. След като залога бе толкова висок, те нямаше да се интересуват колко души ще пострадат или дори загинат по време на процеса.

И къде, по дяволите, бе Далден? Един от новинарите бе казал на кмета, че имат проблем с камерите и че някой е прекъснал връзката им, затова щяха да се забавят още няколко минути, преди да каже речта си. Тази реч щеше да преобърне целият град, ако Далден не направи нещо, с което да попречи на Съливан да говори.

Или ако тя не направи нещо.

Какъв бе шанса да използва палката върху Джоран, преди някой от охранителите му да я обезвреди? Тя нямаше да му казва много, просто ще му нареди да спре всичко това, може би ще му каже, че не иска да става кмет или президент, и дори да му предложи да се прибере у дома.

Стоеше достатъчно близо до него, че да го направи. Той се бе преместил пред нея и сега ги делиа само няколко сантиметра. От мястото ѝ идеално можеше да огледа цялата зала. След миг обаче мъжа на име Алрид се оказа до нея на милиметри от гърба ѝ.

Господи, дали да се възползва, или да изчака, за да види дали Далден не е някъде в тълпата зад снимачния екип? Тя надникна иззад

раменете на Джоран, за да огледа по-добре залата, надявайки се да мерне някъде Далден, и затаи дъх, когато го забеляза. Той бе там и си проправяше път към тълпата пред офиса на кмета. Но нима той бе полугол и с меч в ръка? Меч, за бога!

Джоран също го видя. Дори се усмихна, не бе никак изненадан от външния му вид. Двамата се познаваха. Това бе повече от очевидно. Вероятно Джоран обаче още не бе забелязал меча.

Той се обърна и каза на мъжа зад него.

— Ша-Ка'ански воин точно пред нас, колко интересно. Не се намесвай. Смятам да се насладя на това.

— Джоран, щом има един, значи наоколо има и други — разтревожено каза Алрид, мъжът изглеждаше повече от притеснен. — Би трябвало да...

— Да се насладим на това стечение на обстоятелствата — сръза го Джоран. — Те са мъже, подвластни на палките като всички останали, и ще станат идеалните охранители за мен, докато изграждам империята си. Но семейството точно на този мъж вече веднъж провали плановете ми. Този ще умре. Останалите ще ги подчиним на волята си.

Увереността в гласа му бе повече, отколкото тя можеше да понесе. За да бъде толкова убеден в себе си, той със сигурност имаше скрито преимущество. Британи нямаше идея какво може да бъде това преимущество. Джоран не притежаваше височината и мускулите, че да може да се изправи физически в близка битка срещу Далден, който, понесъл меч в ръка, показваше много ясно какво си е наумил. Тогава, щом Джоран мислеше, че може да го победи, вероятно имаше някакво далекообхватно оръжие, с което смята да повали противника си, преди той да се е доближил достатъчно. И едно подобно оръжие...

Той имаше такава. Алрид го измъкна го от джоба на самото си и го подаде на Джоран. Приличаше на нещо като тръба, бе дълга петнадесет сантиметра и бе достатъчно тясна, че мъжът да я обхване спокойно с дясната си ръка. Но той не насочи оръжието към Далден, а просто го стисна и от предната му част излезе метално острие, което бе дълго около деветдесет сантиметра и което бе толкова тънко, че едва успяваше да го види.

— Какво е това? — попита тя на висок глас.

Алрид я чу и отговори.

— Пулсарен меч, който е в състояние да разполови човек само с един лек удар. Всеки момент Ша-Ка'анецът ще разбере как действа.

Британи се олюля и ѝ беше почти невъзможно да предотврати слабостта, която се разпростря в краката ѝ. Джоран го бе казал. Сега Алрид само го потвърди. Плана бе да убият Далден, не просто да го спрат и да използват палката върху него.

Бе направо невероятно това да се случва в главната зала на кметството. Гигант с голи гърди, облечен в тесни дънки и ботуши до коленете, със старомодно изглеждащ преподавател, закачен на колана му, стиснал меч в ръка. И мъж, на външен вид приличащ на обикновен бизнесмен, облечен в костюм с копирена риза и вратовръзка, с някакъв странен, плосък диск, висящ от колана му, с големината на портокал и меч от толкова тънък метал, че не би могъл да се нарече меч, а по-скоро като електронно острие за транжиране.

Нищо чудно, че всички наоколо гледаха с отворени усти, не можейки да повярват на очите си. Хората просто не влизаха в кметството, мъкнейки мечове с явното намерение да ги използват. Но тогава забеляза, че един мъж не обръща внимание на двамата странно изглеждащи мъже в залата. Корд II бе тук и си проправяше път покрай тълпата към охраната на Джоран.

Чак тогава тя успя да се съживи и се досети, че тъмнокосият хубавец ще има нужда от помощ, за да се справи с двамата професионалисти, а тя бе последната, която щяха да заподозрат, че им е враг. Реши да започне с Алрид, защото трябваше да мине покрай него, за да се добере до другите двама, затова докосна ръката му и му каза, че не може да се движи, нито да говори. След това направи същото и с втория охранител, но не успя да се добере до третия преди Корд II.

Охранителят може да изглеждаше доста глупав, но очевидно не бе такъв. Той разпозна опасността и използва палката си върху Корд II. Британи бе достатъчно близо до сина на Марта, за да го чуе да казва:

— Съжалявам, приятел, на мен това не ми действа. — След това хвана ръката на мъжа, която той бе насочил към него, и без никакви усилия просто я счупи.

Тя не спря, за да се зачуди защо Корд II е имунизиран срещу допира на палката, след като очевидно никой друг мъж не беше.

Забърза напред и използва палката си върху охранителя, като му каза същото, каквото и на другите двама, добавяйки:

— Не чувстваш никаква болка.

Чувайки това, Корд II се изкикоти и й каза:

— Прекалено си добра, красавице.

— Не, просто в момента преживявам нервна криза — заяви тя разпалено, — тъй като нищо от това, което се случва в момента, няма смисъл за мен.

Останалите хора в залата очевидно бяха на нейното мнение. Първоначалният шок бе изчезнал, и сега се чуваше шушукане, сумтене и след това истинска паника, когато се чу силен шум на удряне на метал в метал. Британи се обърна, за да види, че Далден и Джоран се бият, а публиката им, която просто не можеше да повярва, че това наистина се случва, реагираше по съвсем нормален начин. Някои отстъпваха назад, смятайки да се махнат оттам възможно най-бързо, други викаха полиция, репортерите попиваха с поглед случващото се, а онези, които имаха камери, не изпуснаха шанса да заснемат битката.

Хората, които се опитваха да напуснат сградата, бяха не по-малко изненадани от самата Британи, когато видяха, че всички изходи са блокирани. Няколко мъже стояха пред вратите, блокирайки пътя на всеки, който искаше да влезе или излезе от сградата. Те бяха високи, мускулести, със златиста кожа и голи гърди точно като Далден, но чертите на лицата им бяха различни и техните мечове висяха на коланите им, а не бяха в ръцете им. Точно тези прилики я наведоха на идеята, че не са реални. Не знаеше как го бяха постигнали, но това вероятно бе някаква илюзия, с която да накарат Джоран и хората му да решат, че са обградени от Ша-Ка'анци. Тя реши да опита да намали паниката, като тръгна през тълпата и започна да им казва:

— Това е местна актьорска труппа, наслаждавайте се на представлението, няма за какво да се тревожите.

Така хората щяха да решат, че кръвта, която виждаха, е фалшива. Щеше й се и тя да бе заблудена по същия начин. Тя умишлено избягваше да гледа към центъра на залата. Все още чуваше сблъсъка на металните остриета, чуваше, че мъжете още се бият, но просто не можеше да се насили да погледне. Тя спря при Корд II и поиска да узнае:

— Защо не му помогнеш да обезоръжи Джоран и да се свърши с това?

— Той ще ме разгlobsи, ако се намеся в личната му схватка — отвърна й Корд II. — Воините са доста чувствителни на тази тема.

— Да те разгlobsи? — извика тя. — Ако той пострада, аз ще те разгlobsя.

Мъжът се усмихна.

— Докато в мен има живот, мога да бъда сглобен наново. — Колко странен начин да каже, че лекарите ще го оправят, ако не е мъртъв. Липсата на притеснение в гласа на Корд II трябваше да я успокои. Но това не се случи. Когато най-после се насили да погледне към центъра на залата, й се искаше да не го бе правила. Сега бе невъзможно да откъсне погледа си от случващото се там.

Белият под бе целият изпръскан с кръв, макар да не бе в много голямо количество, и както изглежда, всичката бе на Джоран. Имаше малка рана в горната част на ръката му, бялата коприна бе скъсана и имаше дълга, кървава следа, стигаща до лакътя му. Повечето кръв обаче бе дошла от носа му и разреза на бузата му, което свидетелстваше, че явно Далден го е ударил с плоската страна на меча през лицето.

Нито една от раните не спираше Джоран да върти меча с другата си ръка. Той не спираше нито за миг опитите си да посече Далден и с тази скорост бе повече от очевидно, че пулсарния меч не тежи никак много. Но все още не бе постигнал никакъв успех, защото ръката на Далден, обвита в някакъв метал и напълно защитена, постоянно посрещаше атаките на Джоран и успешно ги отбиваше до една.

Далден също използваше оръжието си, но не точно така, както се очакваше. Когато Джоран се протягаше в нетърпението си да го нарани, Далден просто хващаше дясната китка на Джоран, за да му попречи да се извърти и го удряше по най-слабото място, но не с острието на меча си, а с плоската му страна. Можеше да го обезоръжи. Можеше да го убие. Вместо това, той счупи носа му.

— Той просто си играе с него — каза високо Британи и в разтревожения й глас се долавяше вече и раздражение.

— Да — съгласи се Корд II.

— Но Джоран не се шегува.

— Не.

— Тогава защо Далден предизвиква късмета си, ами ако на Джоран му провърви? — попита тя ужасена.

— Защото е воин.

— И по тази причина, вместо да свърши работата бързо и чисто, той се прави на някакъв мачо? Това е толкова средновековно.

— Всъщност, „варварско“ е по-подходящата дума — поправи я Корд II.

Той го каза с една толкова палава усмивка, че тя предположи, че това е някаква си тяхна шегга. Британи, обаче, не разбра шегата и ѝ се прииска самата тя да се покаже като варварка и да удари Корд II. Само тя ли можеше да види разликата, че това мачо-перчене нямаше никакъв смисъл, когато човешкия живот бе заложен на карта?

ГЛАВА 27

Те започнаха да обикалят в кръг един от друг. Далден им позволи малка почивка. Джоран дишаше тежко. По челото му бяха избили едри капки пот, под мишниците върху бялата му риза се бяха образували големи мокри петна, както и по средата на гърдите и гърба му. Бе доста изморително да се опитваш да посечеш някой на парчета. Далден, от друга страна, изглеждаше така, сякаш е вложил само минимални усилия.

— Вероятно би искал да обмислиш опцията да се предадеш — каза безразлично Далден.

— Нима предлагаш да се предам? — попита Джоран.

— Не аз губя битката.

— Нито пък аз.

— Нима? Воините се учат от предишните си грешки. Виждал съм на какво е способен пулсарният ти меч и двамата с Фалон се научихме да го неутрализираме.

— Практиката няма да спаси живота ти от режещото острие — самодоволно заяви Джоран.

— Вярно е. Но нищо от твоя опит не те подготвя за мига, в който те нападне Ша-Ка'ански войн.

Джоран не бе подготвен за агресивното нападение, тъй като до момента Далден само се бе защитавал. По тази причина, той не успя да реагира достатъчно бързо и бе вдигнат от пода и захвърлен в другия край на залата.

След това Далден отиде до Джоран и добави:

— Боят ти с Фалон не бе на живот и смърт. Поне не от негова страна. Сега разбра ли каква е разликата?

И този бой нямаше да е на живот и смърт, поне според Далден, но Джоран не биваше да го знае. Сега Далден бе бесен. Начинът, по който изхвърли врага си, го доказваше. Това не бе нещо, което се правеше с високопоставен крал, да го хвърляш така, без никакво

уважение. Да съдържа гнева си бе още една отстъпка от страна на Далден.

Джоран се изтърколи далеч от него, скочи на крака и отново зае позиция за атака. Той отново започна да върти бързо пулсарния меч.

На Далден вече му бе много по-трудно да отбива острието на противника. Много добре. Досега боя бе прекалено лесен. Не му се искаше Фалон, който със сигурност щеше да бъде бесен, че не е бил тук, за да се изправи пред Джоран, да се чувства по-неспособен, тъй като при последния път, когато се би с Джоран, битката не бе никак лека. Разбира се, по онова време Джоран имаше преимущество, тъй като Фалон се биеше с тежък меч, докато Джоран сякаш нямаше нищо в ръцете си. След тази случка и Далден, и Фалон бяха научили как да победят пулсарния меч.

Гневът щеше да доведе до провала на Джоран. Гневът, който го движеше, го караше да изразходва повече енергия и така той много скоро бе изтощен до крайност. В мига, в който той отпусна меча надолу, Далден направи своя ход.

Вместо просто да отбие следващата атака, той изблъска самия Джоран назад, карайки го да изгуби баланс. В бърза последователност той разби коляното на единия крак на Джоран с плоската страна на меча си, повали го на пода, и докато Джоран се опитваше да се съвземе от шока от това, което се бе случило току-що, Далден напълно го обезоръжи, като изви едната му ръка силно зад гърба му, докато не я счупи.

Всичко бе извършено с невероятна мощ. През почти цялото време, докато се биеха, той можеше да изключи личният щит на Джоран и да остави Марта да се погрижи за него. Но при този сценарий, мъжа нямаше да си получи заслуженото наказание. Джоран заслужаваше много повече от това. Сега Далден откъсна щита на Джоран от колана му и го подхвърли на Корд II, който стисна метала с едната си ръка и го смачка, сякаш бе парче хартия. Едва тогава той повдигна Джоран да си стъпи на краката.

— Вече е твой, Марта.

— Н...! — опита се да изкрещи Джоран, но изчезна, преди да довърши.

— И никакъв Медитех за него — нареди Далден, игнорирайки колективното възклицание, което тълпата около него издаде, като видя

как Джоран изчезва пред очите им.

— Дори не съм си го помисляла — съгласи се Марта. — Плясването през пръстите, което ще получи, щом го отведем в дома му, няма да е достатъчно за всичко това, което стори тук.

— Оценявам, че по време на битката си мълчеше — почувства се длъжен да добави той, след като бе прекарал няколко дни с нея, през които постоянно му казваше какво бива и какво не бива да прави. Без значение дали той иска да чуе съветите ѝ.

— Знам кога не бива да те разсейвам, воине — заяви Марта, като дори не се опита да скрие самодоволството в гласа си. — А сега гледай да се погрижиш за всичките тези свидетели около теб и за доказателствата, които остави, преди да се отправим към нашата част на вселената.

— Ами кметът? Все още ли е под контрола на Джоран? — попита Далден.

— Скоро след като започна боя, той бе отведен в безопасност в офиса си, но преди да стигне до там, Корд II успя да го догони и да му каже да забрави всичко, за Джоран и за това, че е трябвало да следва заповедите му. Предполагам, че някои от хората, които присъстваха в залата, са вярвали, че техният кмет се бие срещу теб, защото им е било казано, че Джоран е кметът им. Корд II ще се погрижи да изчисти наоколо, докато вие събирате останалите палки от хората на Джоран.

— А за какви доказателства говореше?

— За нещастие, цялата битка бе записана от камерите на репортерите. Не бива да оставяме тук доказателства за съществуването на технология, много по-напреднала от тяхната. Тези хора тук ще решат, че това, което видяха, е илюзия като изчезването, което магьосниците правят по време на магическо шоу. Но ако някой експерт проучи тези записи, може да осъзнае, че не са трик. Затова, отърви се от записите, преди да се махнеш от там. Има двама репортери с камери на раменете си. Не бива да се тревожиш за голямата телевизионна камера, тя все още е извън строя.

Далден погледна към репортерите, но първо забеляза Британи. Тя стоеше зад тях. Гледаше го така, сякаш не е реален.

— Моята другарка в живота добре ли е? — попита той Марта с нарастваща загриженост.

— Добре е, просто е малко изумена от насилието, което видя да упражняваш. Ще го преживее.

— Отведи я още сега на кораба, в случай че отново стана агресивен, докато унищожавам доказателствата.

— Наистина не мисля, че ще имаш повече проблеми, хлапе. Местните хора в момента изпитват страхопочитание към теб. Но си прав, останалите от хората на Джоран ще изчезнат след броени секунди, и тъй като тя стои до тях, няма как да не забележи изчезването им. По-добре да преживее един голям нервен срыв, отколкото няколко малки.

— Ти ще ѝ обясниш и ще я успокоиш, нали?

— Разбира се. Не го мисли повече. Тя ще те чака в спалнята ти.

Думите на Марта не бяха никак успокоителни. Но колкото по-бързо свършеше работата си тук, толкова по-скоро щеше сам да отиде при Британи.

Той видя как тя бе трансферирана заедно с мъжете от екипажа на Джоран. Корд II и шестимата воители, които стояха до изхода, ако има нужда от помощта им, останаха с него. Тогава той се обърна към репортерите.

Камерите им все още бяха насочени към него. Мъжете се опитаха да отстъпят назад, когато го видяха да се приближава, но мястото не бе достатъчно голямо, че да му избягат. Освен това продължаваха да записват, нищо, че той стоеше пред тях.

Един от тях каза нервно:

— Човече, това бяха едни от най-яките специални ефекти, които някога съм виждал. Искаш ли да поизчистим нещо?

Някой му подаде кърпа. Далден погледна надолу към тялото си, за да види дали трябва да се почисти. Не бе усетил прорезната рана от лявата страна на корема му, която стигаше до дясното му бедро, но сега, като я видя, го заболя. Той притисна кърпата към раната. Не му стана по-добре. От раната потече повече кръв и обагри в червено джинсите му.

Оператора, който очакваше да види как Далден изтрива кръвта, за да покаже, че е само боя, сега го гледаше удивен.

— Всичко това беше истина, нали?

Далден погледна към него и каза:

— Искам доказателствата, които сте заснели. Ако могат да бъдат премахнати от камерата, направете го и ми ги предайте, в противен случай ще трябва да унищожа камерата ви.

— Да, разбира се, както кажеш, човече. Никакъв проблем.

Мъжът не успя да извади паметта на камерата и да я постави в ръцете на Далден толкова бързо, колкото на него му се искаше. Другият оператор, обаче, продължаваше да отстъпва назад, но не го правеше от тревога. Той гледаш към изхода. Нямаше никакво намерение да преде записа на случилото се.

Корд II му препречи пътя като солидна каменна стена.

— Той каза, че иска записите, младежо. Неговото предложение да дадеш записите и той няма да ти строши камерата. Моето предложение е да дадеш записите и няма да потроша теб. С кой от двамата ни искаш да преговаряш?

— Добре, добре — каза мъжът, обърна се към Корд II и с всичка сила замахна, за да го удари. Това бе много голяма грешка. Резултата бе, че си счупи пръстите на ръката, удряйки го в лицето.

Мъжът проплака:

— Какво, по дяволите, е това, да нямаш метална пластина в челюстта?

— Стомана Торено, ако трябва да сме точни, и не само в челюстта, а в цялото ми тяло. Добре дошъл в най-ужасният си кошмар, приятел — заяви Корд и се подготви да набие мъжа.

— Стига с това фукане, деца — чу се гласа на Марта. — Всичко ли трябва да правя сама?

След тези думи не бе никаква изненада, че камерата просто изчезна от ръката на мъжа. След нея се изпари Корд II, следван от Далден и останалите Ша-Ка'ански воители. Все пак Марта бе способна да прави сама почти всичко.

В залата настана шокираща тишина. Скоро обаче тя бе нарушена от веселия смях на мъжа, който бе предал записа и все още държеше камерата си в ръце.

— Бих искал да съм с теб, когато трябва да обясняваш какво се случи тук — каза той на приятеля си. — И защо не успя да запазиш камерата си.

— Аз не съм единственият, който видя това, което се случи тук — озъби се мъжът.

— Това, което видяхме, бе едно много добро представление, в което ти не биваше да се намесваш. Ще си късметлия, ако тези магьосници ти върнат... — Той спря за миг, защото в това време камерата на втория оператор се стовари с трясък на пода между двамата. — Искаш ли да се обзаложим, че картата памет не е вътре?

ГЛАВА 28

Той намери Британи свита на топка на пода в спалнята му на борда на кораба Андровия. Гърбът ѝ бе облеган на стената, лицето бе притиснато към коленете, а дългата ѝ червена коса я обгръщаше като наметало. Тя не погледна към него, когато вратата се отвори, а след това се затвори след него. Седеше неподвижно и издаваше тревожни звуци.

Далден почувства стягане в гърдите. Нейната болка не бе физическа, а психическа, и той не знаеше какво може да направи.

Марта го бе предупредила, че шока от Трансфера бе поставил Британи в състояние, в което тя отказваше да повярва на каквото и да е било. Обикновено преди Трансфер предупреждаваха хората какво предстои и те бяха запознати с молекулярната трансферация, знаеха какво ще се случи и се подготвяха психически за това. И дори да не знаеха в детайли какво и как точно ще се случи, те поне бяха запознати с факта, че с едно мигване ще се озоват на съвсем друго място. Това бе нещо, което бе познато на почти всички планети във вселената, освен на тази неизследвана планета.

— Британи.

Тя погледна стреснато нагоре, а огромните ѝ зелени очи бяха изпълнени със страх и объркване. След секунда скочи на крака и хукна към него, вкопчвайки се в гърдите му. С тих глас тя му каза:

— Започвах да мисля, че не си истински, че и ти си бил просто сън. Истински си, нали? Кажи ми, че си истински!

— Истински съм, *керима*.

— Нали няма отново да изчезнеш? — попита го тя тревожно.

— Никога няма да си далеч от мен, никога. Няма да го позволя.

Това я успокои. Отдръпна се леко назад, колкото да погледне в очите му, сякаш се опитваше в тях да намери отговорите на всички въпроси, които я измъчваха. Не откри отговори, но очевидно откри успокоението, от което се нуждаеше. Тя се отдръпна от него, опитвайки да обуздае страха си, макар все още да бе доста объркана.

— Имаш доста да обясняваш.

— Знам — каза той.

— Може да започнеш с това да ми кажеш къде съм и как се озовах тук.

— Марта вече ти е казала...

— Дори не смей да ми говориш същите небивалици, които ми наприказва тя! Всичко е било сън и аз просто току-що съм се събудила, нали? Няма да се хвана на това. Как съм се озовала тук и кога? Миналата нощ? Всичко, което се случи в кметството всъщност не се е случило, не си се бил срещу Джоран с меч, не си бил ранен, не, разбира се, че не си. Няма никакъв разрез на корема ти.

Тя се вгледа в тялото му, смятайки, че току-що е доказала теорията си.

— Разреза беше там, но сега го няма — насили се да ѝ каже той.

— Това е едно от невероятните неща, които може да прави Медитеха, бях трансфериран направо в него.

— Далден, да не си побъркан? Нали наистина не вярваш в тези глупости?

Той се усмихна, зарадван от загрижеността ѝ.

— Беше ти казано, че щом завършим задачата си, ще ти обясним някои неща. Време е да ти отговоря.

— Тогава започни, като ми кажеш истината, защото няма да се вържа на всичките тези глупости. Може да започнеш с това къде се намираме.

— В моята спалня на борда на Андровия.

— На борда на кораб ли сме? Спалня без легло или баня? Да бе, да.

В този случай бе много по-лесно да ѝ покаже, вместо да ѝ обяснява. Той хвана ръката ѝ, отведе я до санитарната стена и натисна бутона. Стените моментално се раздвижиха, образувайки малка стая около тях, показа се тоалетна и мивка, а в единия от ъглите се появи нещо като кръгла душкабина, издигаща се от пода до тавана, появи се голяма вана и различни други удобства, като вход към голям дрешник. На един панел избра светлосиня туника и тя се появи на мига пред него.

Докато тя гледаше изумена това, което се бе случило, той натисна отново бутона на стената и всичко, което се бе показало пред

нея преди миг, отново изчезна. Тогава той я отведе до друга стена на стаята. Когато натисна бутон на нея, се появиха нови стени, от пода се издигна платформа, образуваща тясно легло, което щеше да се приспособи и уголеми по размерите на човека или хората, които легнат на него. След повторно натискане на копчето леглото отново изчезна.

— Тук се чувствам като в затвор, по тази причина оставям всичко това скрито, докато не ми потрябва. Казвали са ми, че е проектирано така, че да прави стаите да изглеждат по-големи, отколкото са в действителност.

— Вече схванах — каза тя, като го погледна. — Това е филмово студио, нали? Всичко е декор, нищо не е истинско, нали?

Той въздъхна. Знаеше, че няма да му е лесно, но не бе подозирал, че почти ще е невъзможно.

— Търсиш някакъв отговор, защото отказваш да прозреш истината — заяви й той.

— Покажи ми ДОКАЗАТЕЛСТВО! — ядосано заяви тя. — Ако това не е студио, което прилича на кораб, покажи ми какво има извън него.

— Тази стая няма прозорци.

— Поправка — чу се гласа на Марта през интеркома, монтиран на една от стените. — Като знам колко мразиш да ти се напомня на борда на какъв кораб пътуваш, Далден, просто никога до сега не съм ти показвала прозорците.

Стените отново се раздвижиха, този път под контрола на Марта, разкривайки огромна редица прозорци. Зад тях се виждаше само вода и една самотна рибка, която лениво плуваше на близо.

— Подводница? — каза изненадано Британи, преди да добави подозрително: — Или просто голям резервоар с вода. Нима наричаш това доказателство?

Далден изръмжа вбесено. Марта се изкиска.

— Предай се, хлапе. Тя не иска доказателство. Вече е напълно наясно с какво си има работа, просто отказва да го приеме и каквото и да й кажеш, няма да промени мнението си.

— Защото извънземните са просто измислица, не можете да ме накарате да повярвам, че съм на НЛО — изкрещя тя, след това застана пред Далден и удари с длан гърдите му. — Виж се, ти си от плът и кръв, имаш всичките съставни части на човешкото същество и са с

точния брой, въпреки че си истински гигант. Няма нищо извънземно в теб!

— Доволен съм да чуя, че мислиш така — отвърна той. — Това име, с което наричате хората извън вашия свят, е малко по-търпимо от имената, с които съм свикнал да ме наричат.

— Той визира името варварин — обади се Марта. — Така останалата част от цивилизованата вселена нарича хората от неговата планета, и то не заради начина, по който изглеждат хората там, нито дрехите, дори нито това, че все още се бият с мечове. Това е цялостният им облик, примитивните им закони, твърдоглавието им да почитат традиции, които са крайно остарели.

— Не помагаш, Марта — възкликна Далден.

— Просто казвам истината, воине. Защо да се сблъскваме отново в тази каменна стена, която е нейното неверие? Освен това, нейната идея за извънземни е невероятно комична. Според хората тук извънземните не са хуманоиди и затова за нея е невъзможно да възприеме, че не си от нейния свят. Ако изглеждаше като Морилианите, с техните огромни глави, които побират невероятните им мозъци, тя нямаше да има никакъв проблем да те посочи и да каже, че си извънземен.

Британи не я слушаше. Тя бе стиснала главата си с две ръце и говореше на себе си:

— Трябва да има логично обяснение за това. Трябва да има.

Далден се приближи до нея и я прегърна.

— *Керима*, тревогата ти ме наранява. Какво да сторя, за да те успокоя?

Тя се облегна на него, за да приеме успокоението, което ѝ предлагаше.

— Просто ми кажи, че имаш дяволски добра причина да ме лъжеш.

— Това е нож с две остриета — заяви Марта, използвайки своя тон, който казваше „дразниш ме“.

Британи се завъртя, търсейки откъде идва гласа на Марта, тъй като Далден вече не носеше комуникатора си.

— Аудио-визуалния монитор на стената — посочи той с въздишка. — Тя контролира кораба, по тази причина има очи и уши дори във всяка стая.

Британи застана пред монитора на стената и се загледа в черния екран.

— Покажи ми се. Искам да видя жената, което иска да ме накара да повярвам, че се намирам на извънземен кораб.

— Ще направя нещо по-добро от това — заяви Марта.

Далден се вкамени, но преди да успее да предупреди Марта, Британи бе трансферирана извън стаята. Той се обърна, знаейки много добре къде бе отведена любимата му и знаеше, че няма да успее да стигне там преди нея, за да ѝ спести още един шок.

ГЛАВА 29

Британи бе в шок. Бе се случило отново, в един момент бе в една стая, а в следващия — на съвсем различно място. Дали не бе заспала? Не, тя стоеше на крака. Дори и да бяха успели да я преспят по някакъв начин, бе невъзможно да се събуди на крака.

Сигурно това бе някаква илюзия или въртящи се стени. Досега бе видяла доста движещи се стени и знаеше бързината, с която се движеха, затова бе напълно възможно да е в същата стая, просто с нови стени и един наистина огромен компютър в центъра на стаята.

— Това е командния център. — Гласът на Марта идваше от всички страни на стаята. — Ако аз не бях тук, тази стая щеше да бъде пълна със специалисти, които са нужни за управлението на кораб с този размер. Но сега цялата работа се извършва от Мок II. Между другото, аз съм Мок II.

— Какво е Мок II? — поиска да узнае Британи. — И къде се криеш този път?

— В момента се помещавам в конзолата точно пред теб. Точно така, кукло, аз съм компютър, най-напредналия компютър, който е създаван някога. Далден се изпусна за това миналия ден, но, за щастие, ти просто реши, че се шегува с теб. Не те обвинявам за твоето недоверие, тъй като компютрите на вашата планета може да бъдат сравнени с праисторически динозавър.

— Поредната глупост?

— Недоверието ти е крайно изтощително, дете — каза Марта с въздишка. — Ще ти кажа нещо, преди Далден да е дошъл, за да те вземе. Той не е много доволен от мен в този момент. Причиняваш и на него, и на себе си страшно много мъка, без да има нужда от нея. Той се справи добре днес. Би трябвало да празнува победата, вместо да се разправя с истерична жена, която отказва да приеме един прост факт.

— Прост факт?

— Защо не се опиташ да използваш онази логика, за която говореше преди няколко минути? Малко егоистично е от страна на

хората на вашата планета да мислят, че в цялата необятна вселена вие сте единствената форма на живот. Погледни нещата така: вашата соларна система се е преместила в нещо като добре подреден квартал. А вие сте като новото дете в квартала. Но преди вас в квартала е имало друга система, много по-стара от вашата, където хората са изследвали галактиката още откакто наоколо са се разхождали динозаври.

— Ти май не схващаш. Трябва да сънувам, за да повярвам, че това е реално, но аз не спя в момента. Знам го, защото се оципах и ме заболя адски много. Затова спри да се опитваш да ми мътиш мозъка.

— Трябва да сме много студенокръвни, за да правим това, в което ни обвиняваш, че вършим. Нима възприемаш Далден по този начин?

Разбира се, че не го възприемаше така, и точно по тази причина нищо от това нямаше смисъл. Трябваше да има рационална причина за тази лъжа, но не можеше да се надява да разбере каква е, преди да полудее напълно.

— Просто ме отведи у дома — каза тя. — Свърших работата си. Хванахте крадеца си. Вече не съм ви нужна. Искам да си ида у дома.

— Прекалено късно е за това. Стана прекалено късно, когато Далден те направи своя другарка в живота.

— Какво значи това, по дяволите.

— Вече ти казахме какво значи. Ти сама реши да го приемеш за шега. Но не е. И може ти все още да не мислиш сериозно за това, но за него е много по-сериозно, отколкото може да си представиш. Сега ти си под негова закрила, негова, за да те пази и закриля до края на живота си. Няма връщане назад, подобно на вашите хора тук. Няма как да се разделите. Вече е свършено и е завинаги. Затова ти отиваш там, където отиде и той, без никакви възражение, кукло. А той си отива у дома на Ша-Ка'ан, планета в системата Нива, на светлинни години от тук.

— Спри точно тук — каза Британи и триумфално посочи с пръст към конзолата на Марта. — Светлинните години ще отнемат повече време, отколкото ще продължи живота ми.

В отговор из стаята отекна смях.

— С нещо, произведено на вашата планета, да, но останалата част от галактиката има различни източници на енергия. Този кораб е охраняван от Гаалски камъни, най-новият и най-впечатляващ източник

на енергия, който познаваме, затова ще ни отнеме само няколко месеца, за да се приберем у дома. Но дори крисилиума, последният ни най-силен източник на енергия, имаше свойства, подобни на тези на гаалските камъни. Всичко на вашата планета дори не се доближава до това, което притежаваме ние.

— Имаш отговор на всеки въпрос, нали? — заядливо попита Британи.

— Разбира се, аз съм Мок II. Ние не се похабяваме, а събираме все повече и повече информация.

— Имаш предвид, че се ъпгрейдваш?

— Не, моите части не могат да бъдат заменени, но няма да има и нужда. — Заяви надутото Марта, преди да обясни: — Представи си изкуствен интелект, супер мощен още от самото си създаване, и все пак, като всеки друг интелект, способен да трупа знания. Да, това значи, че аз мога да разсъждавам и да вземем решения, точно както можеш и ти, въпреки че съм създадена от хора.

— Това не е възможно.

— Кукло, за Морилианите, които ме създадоха, няма невъзможни неща. Те са много стара раса, чиято интелигентност може да се оприличи на божествена, ако имаш нужда от сравнение. Говоря за гениалност извън всичко, което би могла да си представиш, над всичко, което може да изобретят на вашия свят. Ирационално на това, те са много обикновени хора, които нямат почти никакви други нужди, освен интелектуалните, много мирен народ, за голямо щастие на останалата част от вселената. И тази миролюбива страна е заложена във всеки компютър Мок II, преди да бъде продаден.

— Продаден? Нима искаш да кажеш, че ти имаш собственик?

— По-добре ще разбереш всичко това, ако спреш да мислиш за мен като за личност. Макар това да е страхотно за моето его, не е много функционално. Компютрите Мок II са създадени да са съвместими само с един-единствен човек, всички програми, заложени в нас, са приспособени към този индивид, и той, неговото щастие и добруване са нашият най-голям приоритет. Този индивид за мен е Тедра, майката на Далден — добави Марта. — Нейно щастие е тясно обвързано с щастието на семейството ѝ, точно по тази причина бях изпратена на тази мисия. Не просто да се погрижа за връщането на Променящите палки, но и да се погрижа сина ѝ да се прибере у дома

невредим. Спомняш ли си сина й? Ша-Ка'анския войн, който реши, че ти си единствената жена, с която иска да сподели живота си? Нима наистина смяташ, че умишлено бих те наранила, като си играя с ума ти?

— Опитвам се да не мисля. Ако започна да размишлявам сега, ще изпадна в нервна криза.

— Няма да го позволя.

— Ще бъдеш ли способна да го предотвратиш?

— Разбира се. Нима си забравила опцията, която щях да използвам, ако Далден бе решил да те остави след себе си, след като се позабавлявате? Нима искаш да направя точно това? Да те накарам да забравиш Далден и той да замине без теб?

— А каква е алтернативата? Да отлетя за дълбокия космос? Никога да не се върна тук и никога повече да не видя семейството си? Всичко това ще се случи, ако се съглася, нали?

Марта се засмя.

— Едно нещо, което още не сме споменали, е, че в нашата част на вселената семейството на Далден е по-богато и от най-богатото семейство по простата причина, че те притежават най-големите мини за Гаалски камъни, които всъщност са най-големият и неизчерпаем източник на енергията, който ни е познат до момента, и всеки би платил каквото им поискат, за да се доберат до някой от Гаалските камъни. Тъй че не се и съмнявам, че би могла да убеждаваш твоя другар в живота от време на време да те води обратно тук на земята, за да виждаш семейството си.

— Никой не ме е питал дали искам да му бъда другарка в живота — каза Британи с тих глас.

— Воините никога не искат позволение. На Ша-Ка'ан решенията се взимат от мъжа и жената няма дума. Но само от любопитство, какъв би бил отговора ти, ако Далден си бе направил труда да те попита?

— Преди да ми наговорите всичко това, или сега?

— Няма значение. Някой ден отново ще ти задам този въпрос, защото точно сега ще ми кажеш нещо, водена от емоциите си, и това няма да е същото, което чувстваш в действителност. Хората го правите много често. Глупаво е и най-често тези грешни отговори водят до ненужно наранени чувства, а всичко това би могло да бъде избегнато, като просто бъдеш честен.

— Нямах никаква представа какво чувствам. Дори не можеш...

— Точно тук грешиш — заяви Марта с тон, който ясно казваше Готова-съм-да-те-впечатля. — Все още не си свикнала да общуваш с компютър като мен, но скоро ще разбереш, че е безсмислено да спориш с мен или да ми противоречиш по простата причина, че аз съм създадена, за да предричам вероятности. И дори да нямам всичките отговори, от които се нуждая, аз все още мога да ти дам нужните отговори. Нека вземем теб за пример.

— Нека не...

— Твърде късно. Сега доказвам правотата си, и съм доста стриктна, когато се налага да изложа гледната си точка. Ти хлътна по воина още първия миг, в който го зърна. Нямахше никакво колебание, ти хлътна до уши по него. Въпреки факта, че го мислеше за „чужденец“, което е вероятно най-долу в списъка ти за идеалния мъж, това не успя да намали дори малко привличането, което изпита към него. Ти се постара да издигнеш всички възможни бариери, познати на твоя вид, за да устоиш на това привличане, и все пак ти бяха нужни няколко питиета, за да забравиш всичко и да се хвърлиш към него с отворени обятия, готова да се обвържеш с него. И ти се обвърза, между другото, което бе единственото „да“, от което имаше нужда той, за да реши да те привържи към себе си до края на живота си.

— Не съм съгласна с теб — заядливо заяви Британи, умишлено наблягайки на всяка дума. — Но какво общо има това, което каза, с това тук, с този кораб, с абсурдните глупости, които ми наговорихте за извънземни и други космоси?

— Не космоси, а вселени, кукло. Така ги наричаме. Ние не сме по-различни от вашите хора в Азия и Индия. Ти няма да разбираш езика им, преди да го научиш. Няма да приемеш техните култури, защото не са твои, и е естествено да предпочиташ своята култура. Но може да ги посетиш, да ги разглеждаш, дори може да ти хареса държавата и хората в нея, достатъчно много, че да пожелаеш да живееш там. Единствената разлика между тях и нас е, че вместо да се налага да се качиш на кораб или самолет, за да ги посетиш, трябва да се качиш на космически кораб, който, между другото, е по-удобната алтернатива. И сега, време е за последно доказателство, за да можеш да се успокоиш и да погледнеш на всичко това като на приключение, а не като на кошмар.

— Искате да разбиете целият ми живот на парчета и да гледам на това като на приключение? — изсумтя Британи.

— Ти ще си първата от вашия вид, която ще пътува в открития космос. Ще видиш неща, които ще те изумят. Трябва да трепериш от нетърпение, а не да ревеш, че искаш всичко да изчезне. Проучванията, които направих, показаха, че вашият вид е много по-смел от това, което ми показваш ти.

Думите ѝ бяха казани пренебрежително. Ако възнамеряваше така да обиди Британи, то напълно успя.

— Какво последно доказателство?

— Може би ще поискаш да седнеш — каза Марта и един от столовете в стаята се плъзна към Британи. — И гледай към стената с екраните, които ще включа, за да мога да ти обясня по-ясно. Най-големият екран, който е в средата, е гледката пред нас. Докато говорехме, ни издигнах над равнището на океана. Няма смисъл да киснем вече там долу, тъй като имаме малко работа за вършене от другата страна на луната ви. Ще бъдем на повърхността само за миг и с висока скорост ще се отдалечим от орбитата на планетата ви, затова седни.

Британи се тръшна на приспособяващия се стол и се хвана здраво за подлакътниците, сякаш от това зависеше живота ѝ.

— Няма предпазен колан — заяви тя паникьосано.

— Какво си мислиш, да не съм аматьор? — арогантно попита Марта. — Не се е родил пилот, който може да пилотира по-добре от мен. Не се тревожи за скоростта, кукло, ще се приспособя към гравитацията ви. Ще почувстваш само леко придърпване, докато кораба се издига.

На екрана пред нея спокойната вода се изпълни със ситни балончета от раздвижването на водата навън. Гласът на Марта отекна в целия кораб, предупреждаващ, че следва излитане. Показа се друг монитор, на който се виждаше огромна маса, приличаща на безформен камък.

— Този кораб има способността да се дегизира и точно сега изглеждаме така. Доста добре имитираме метеор, не мислиш ли? Дори си мисля, че когато пристигнахме, бяхме отразени в една от вашите новинарски емисии.

Очите на Британи се извъртяха към компютъра, когато си спомни как Джан ѝ каза за метеора, който бе изчезнал миг, след като го бяха засекли, и че учените смятаха, че е изгорял в атмосферата.

— Преди това, миналата седмица бе забелязано друго НЛО, оттогава ли се криете в океана?

— Това не бяхме ние. Беше тъпият капитан на кораба на Джоран. Гледай екраните, превключвам на режим излитане. По-малко се забелязва, когато голям камък пада от небето, но този камък да се върне нагоре е нещо невиждано. Всичко, което ще видиш за тези милисекунди, които ще са ни нужни да излетим оттук, са облаци, но няма как, ако сме по-бавни, ще ни засекат.

В средата на най-големия екран се видя как излизат над повърхността на водата, докато на по-малкия екран се виждаше облак точно над океана. Появи се друг екран, показващ какво се случва под самия кораб, и гледката на водната повърхност бързо се превърна в изглед към цялата планета от въздуха, която изглеждаше невероятно малка на фона на огромния черен космос. Главният екран сега показваше луната, която вече бе много по-голяма.

Британи остана безмълвна. Нима току-що бе напуснала планетата без изгледи за връщане обратно? Или това, което виждаше на екраните бе просто компютърна симулация и изглеждаше по-реално, отколкото е в действителност?

ГЛАВА 30

— Не ми обръщай гръб, момиче — каза Марта, а по гласа ѝ си личеше колко е раздразнена, сякаш бе прочела мислите на Британи. — Забавих, колкото можах, идването на Далден. А той мрази някой да го бави, мрази космическите кораби, мрази галактическото пътуване и в момента ще е толкова спекан, колкото си и ти. Трябва да ти кажа, че родината му е високо технологична, ако случайно все още не си стигнала до този извод, но тъй като планетата им бе открита сравнително скоро, сега неговите хора са принудени да се борят с останалата част от вселената, за да опазят ценните си ресурси. Сега, ако обичаш, направи си труда да обмислиш това, което ти казах, и за малко отблъсни мислите, че всички тук се опитваме да те измамим.

— Гледала съм филми за космоса, Марта, освен това съм наясно колко добри специални ефекти могат да бъдат направени, така че нещо да изглежда съвсем реално.

— А аз си мислих, че Тедра е написала книгата „Как да се инатим“ — промърмори Марта и после попита закачливо: — А какво би казала за една разходка по Луната?

— Да не си се побъркала?

От конзолата се чу имитация на кискане.

— Ето, отново мислиш за мен като за човек. Много по-на място щеше да е, ако бе казала „Да не ти е изгоряла дънната платка?“. — И отново издаде кискащ се звук. — Не, няма да ни отнеме много време да кацнем на Луната. Ето, кацаме. И по някаква случайност си имаме аварийен изход тук, в контролната зала. Отварям...

— Чакай! Не го прави! Нямам ли нужда от костюм? В атмосферата няма въздух и...

— Не се тревожи, хлапе. Този боен кораб е способен да кацне на всяка планета, без значение от какво е направена, и освен това, може да създава въздух, пригоден за дишане. Просто освободих силовото поле на няколко метра около кораба и напълних това пространство с въздушна субстанция. Хайде, давай. Платформата те очаква, работи

като обикновен земен асансьор и ще те отведе до повърхността на планетата. Намираме се едва на няколко метра от Луната. Платформата е създадена така, че да може да се уголемява и да побере тридесет човека, без да ги кара да се блъскат натъпкани един до друг. Ограждащите парапети ще се приберат сами, веднага щом платформата докосне повърхността, така че ще можеш да се поразтъпчеш малко.

Британи пристъпи навън, но не пожела да застане върху платформата. На няколко метра под нея се виждаше повърхността на Луната. Тя започна да се смее и то само наполовина истерично. Луната, и тя, на няколко крачки от нея. Няколко каменни къса, няколко вдлъбнатини, покрити със сивкава почва и осветен от кораба кръг. Отвъд това бе една безкрайна тъмнина, тъй като от тази страна на луната слънцето не се виждаше. Освен това, осветената част не бе никак малка. Дори нещо повече, беше огромна, свидетелствайки колко е голям кораба.

— Няма ли да излезеш навън?

— Не, оставям на астронавтите да правят подобни проучвания. На тях им отнема години да стигнат до тук, а ти го правиш да изглежда така, сякаш е детска игра.

— Миличка, все едно да сравняваш ябълка с портокал. Този боен кораб, който ти изглежда като детска играчка, е конструиран от хора, които еволюират от повече от дванадесет милиона години. Колко дълго е траела до сега еволюцията на твоя народ? Погледни собствената си история, за няколко хилядолетия сте изобретили електричеството, летенето, масовите комуникации, по-ефективното придвижване и така нататък. Сама виждаш какво сте успели да направите за това време, и си представи какво ще бъде след няколко хиляди години. Расата ви еволюира със съвсем нормални темпове и дори сте напълно способни да се конкурирате с някои от планетите в нашата соларна система. Ако това е успокоение за теб, ще ти кажа, че има много млади планети, чието население дори не се е доближило до прогреса, който показвате вие.

Британи се обърна учудена към конзолата.

— Наистина ли?

— Определено. Вземи за пример Сентура III, родната планета на Джоран. Средновековна, що се отнася до управлението, прогреса и

манталитета. Когато бяха открити, преспокойно можеха да се възползват от новопридобитите източници на знание, но те предпочетоха да продължат живота си както досега и по тази причина цялата планета е управлявана от няколко кралски семейства. И докато тези крале не бъдат свалени, няма да настъпят никакви промени. Може да минат още хиляди години и те все още да си живеят в средновековието. Джоран е един от тези крале на Сентура III, но за негово нещастие е единственият без собствено кралство — обясни Марта. — Затова той възнамеряваше с помощта на палките от планетата Съндър да завладее държавата ви, а след това и цялата ви планета, превръщайки ви в негови поданици. И може би щеше да успее. Хората на Съндър все още не са еволюирали дотолкова, че да пътуват в космоса, затова нямаше да могат да последват Джоран и да върнат палките. Беше пълна случайност, че точно, когато изпратиха сигнал за помощ, минавахме покрай тях на път за дома и решихме да осуетим плановете му. Може да се каже, че това е доброто ни дело за този век.

— Значи не сте били длъжни да тръгвате след него?

— Не, не бяхме. Но ако трябваше да чакаме да бъдат уведомени съответните власти, той отдавна щеше да е изчезнал. А дори и след това властите да бяха успели по някаква случайност да го открият, той вече щеше да е нанесъл необратими щети. Щом успяхме да го засечем, ние го последвахме на мига, защото това бе единствения шанс да спасим хилядите животи, които той щеше да съсипе.

— А Ша-Ка'анците? — попита Британи. — Те как се вписват в еволюционната ви ера?

— Ша-Ка'анците са уникални. Не са точно варвари, това е просто името, което им даде модерното общество. Успели са да създадат уникални стоки, без да замърсят планетата си с построяването на фабрики, притежават формулата, за да създават най-силната стомана, позната в галактиката, която не може да бъде пробита от никой лазер, стоят палати, които могат да се нарекат, архитектурни чудеса, успели са да измислят начин за регулиране както на раждаемостта, така и на сексуалната агресия, за тях златото е най-безполезният метал...

— Как са намерили начин да регулират сексуалната агресия?

Марта се изкиска.

— С всичко останало на тяхната планета имат и уникалното растение Дхая. Сокът от него може да потуши напълно дори най-силното сексуално желание и нищо не може да спре ефекта му, докато не отmine по нормален начин. А виното от това растение предпазва жените от забременяване.

Британи се намръщи.

— Но защо някой ще иска да потисне сексуалните си желания?

— Спри за миг, доби грешно впечатление. Сокът от Дхая се използва в много специални случаи, най-вече, когато воинът отива на лов или на война.

Британи смръщи лице.

— Защо имам чувството, че се насочваме към частта, заради която им е бил лепнат етикета „варвари“?

— Защото е точно така. Макар че има известна разлика от това, което си мислиш ти. Чуващ, че воините отиват на война, и веднага предполагаш, че те убиват, грабят и всяват хаос. Но Ша-Ка’анските воини не са такива. Те не воюват един срещу друг. На планетата има много държави и всяка от тях си има свой лидер, но въпреки това, те се смятат за едно цяло. Войната за тях е спорт. Нещо, което правят за удоволствие. Те отиват, крадат нещо от съседите си и се опитват да го задържат, но ако съседът им ги нападне, за да си вземе откраднатото, воините само повдигат рамене и продължават нататък.

— Значи е само игра, така ли?

— Да, това е единия начин, по който може да го дефинираш. Другата причина за „етикета“ е начинът им на обличане, за който споменах, че си е просто културна ценност, начинът, по който гледат на това, и начинът, по който гледат на себе си, се определя от античните закони, които следват. За всяка планета си има различни, поспецифични закони, но като цяло за всички на планетата важи едно и също. Воините се отнасят един към друг като с равни, но се отнасят с жените си като с деца.

— Моля?

— Смятам, че за момента имаш достатъчно за обмисляне, без да влизаме в подробностите на това, което все още вбесява до полуда моето момиче Тедра. А и Далден ще е тук след броени секунди. Той ще се радва да разбере, че вече не смяташ, че всичко това е само един сън.

— Като деца? — настоя Британи. — Шегуваш се, нали?

Не последва никакъв отговор и след миг вратата на контролната зала се отвори пред един много разярен мъж.

ГЛАВА 31

Далден бе наистина разярен, макар че Британи бе леко изненадана да установи този факт, имайки предвид, че изражението му не показваше какво чувства в момента. По-скоро тя почувства гнева му или може би го очакваше, след това, което ѝ бе казала Марта.

Той влезе в залата, хвана я за ръката и я задържа навън, почти влачейки я след себе си. Дори не спря, докато казваше на компютъра:

— Месиш се на един воин и неговата другарка в живота. Много добре знаеш, че това не е приемливо, Марта.

— Благотворната намеса е приемлива — възрази му Марта. — Освен това, кога съм искала позволение, за да направя каквото и да е било? Не че има начин да бъда спряна, защото всеки с капка здрав разум ще осъзнае, че преди да сторя нещо, съм изчислила всички възможни сценарии и съм измислила решения за справяне с всяка ситуация, която би могла да възникне.

— Няма начин, а?

— За кое?

— Да бъдеш изключена.

— Тедра никоя няма да се съгласи да ми дръпнете шалтера — самоуверено заяви Марта.

— Майка ми все още е длъжна да се подчинява на баща ми. Мислиш ли, че той би се поколебал?

— Я чакай малко... Далден, върни се веднага тук!

Той не го направи, но не бе и нужно, тъй като гласа на Марта го последва надолу по коридора, през асансьора, чиято врата се затвори и миг след това се отвори, отвеждайки ги в друг коридор, през който те продължиха да вървят. Не бяха почувствали никакво движение в асансьора или поне Британи не бе почувствала нищо, и все пак се намираха някъде другаде на кораба... О, боже, тя започваше наистина да вярва, че всичко това е истина.

— Май е добре, че ще ни отнеме три месеца да стигнем до дома — следваше ги гласа на Марта от всеки монитор, покрай който минеха.

— Достатъчно време, че да успокоиш и дори да преживееш някои от нещата, които те дразнят в мен.

Монотонното говорене и увещаване на Марта не бе достатъчно да успокои гнева на Далден, но явно проработи при Британи.

След миг Далден заяви:

— Воините имат дълга памет.

— Повече, отколкото е полезно за тях — промърмори Марта, преди да каже: — Но това, което направих, проработи, ако не си забелязал, а това би трябвало да е най-важното. Всички знаем, че си надарен с дар слово да убеждаваш хората в каквото и да е било. А най-важното е дали тя приема това, което си ти, и мястото, от което идваш, или продължава да вярва, че я лъжеш, което ще е голяма пречка за обвързването ви.

Чувайки това, той спря и погледна очаквателно към Британи:

— Така ли е?

Тя знаеше какво я пита и тъй като виждаше, че нейното мнение е от голямо значение за него, реши да го постави на първо място и да успокои страховете му. И все пак ѝ хрумваха дузина обяснения за случващото се, които ликвидираха възможността тя наистина да пътува в момента в космоса. Като се замисли колко ли е струвало да се създаде толкова голямо студио, което да ѝ създаде впечатлението, че гледа към повърхността на луната, когато тя погледне през прозореца... просто акъла ѝ не го побираше защо някой си правеше толкова труд, че да се пошегува с нея.

А може би не бе само тя, може би имаше и други хора, включени в тази програма. Не можеше да повярва, че всичките тези приготовления са направени само за един-единствен човек, толкова поразителни детайли, нова гледка от всеки прозорец и от всяка врата. Експеримент ли си правеха с нея? Дали бе планирано Далден да се обвърже с нея, или просто се е случило случайно? Може би не е трябвало да се обвързват. Марта доста пъти се бе оплакала от това, постоянно бе казвала, че трябва да спрат, преди да стане сериозно, но Далден се бе обвързал с нея, въпреки това...

— Не — каза Британи, а Марта изсумтя отвратена, карайки Далден да се намръщи объркано. Тя смекчи тона си: — Не казвам, че всичко това не е за мое добро, затова смятам засега да приема всичко, което ми казвате, и да се надявам, че поне чувствата ти са реални...

— Какви чувства? — сръза я Марта. — Не ми казвай, че досега не си забелязала, че той няма никакви чувства.

— Моля? Всеки има чувства. Сама ми каза, че е раздразнен.

— Всъщност, това е недоразумение от моя страна. Той беше бесен, и все още е, но никога няма да видиш Ша-Ка'ански воин да обикаля наоколо, показвайки колко е ядосан. Ба-Хар-анските воители може. Воините от държавата на Далден се гордеят с факта, че могат да останат напълно спокойни външно, докато вътрешно кипят от гняв.

— Щом казваш така — съгласи се Британи.

Това накара Марта отново да се изкиска, но Далден бе по-зает да мисли за нейното „не“.

— Не успях да разбера. Как така не вярваш?

— Това се нарича хумор, Далден — подвижна му Марта. — Казано с други думи, тя няма намерение да обръща внимание на това, което вижда или чува, и просто ще се усмихва и ще продължава да мисли, че всичко това е една голяма лъжа. Освен това, реши, че истината няма значение. Или, по-скоро, иска й се да реши, че няма значение.

Беше удивително как Марта успява да анализира и насочи някои от мислите й, доста преди да е успяла да ги конкретизира в ума си, като психолог, който улучва винаги правилното място. Британи трябваше да си напомня, че тези хора вероятно са правили всичко това и преди, и знаят какво да очакват, готови са с отговор на въпроси, които все още не са зададени. Ако и тя се замислеше малко повече, успяваше да измисли разумно обяснение на всичко, което се случваше около нея.

Единственото, което все още не разбираше, бе, защо именно тя бе включена в тази програма. Хрумваха й някои сносни идеи, но никоя от тях не изглеждаше особено убедителна. Ако тя бе заможна или имаше някаква власт, тогава да, можеше да разбере защо биха я избрали, вероятно за да я привлекат за някоя своя кауза или нещо от сорта. Но тя бе напълно обикновена, затова не разбираше какво са си наумили избирайки нея. Какво би могла да каже или стори, за да оправдае всичко това, за което те влагат толкова труд, за да я убедят?

— Не казваш нищо за това, което говори Марта — прекъсна мислите й Далден. — Вярно ли е?

— Това, че се шегувам с теб? — попита неловко Британи. — Предпочитам да мисля за него като метод за запазване на здравия ми разсъдък, и по тази причина, какво ще кажеш повече да не дискутираме това днес? Получих толкова информация, че ако беше храна, сега стомаха щеше да ме боли от преяждане. Тук съм. Слушам ви. Дори ще задавам въпроси. Ще охкам и ахкам, когато се налага. Но за днес не мога да направя нищо повече. Изтощена съм и все още леко стресирана.

— Тя малко преувеличава, Далден, но един-два рунда любовна игра може да ѝ се отразят добре, или пък може да я заведеш при масажора в тренировъчната зала на кораба. Моята Тедра се кълне, че няколко минути в него са достатъчни да се почувства напълно във форма. Но аз подозирам, че при Британи ще е най-добре да поседи в масажора малко повече време. Сега е безсмислено да дискутирате в какво вярва и в какво не. И тъй като досега винаги сте били лепнати един за друг, ще е добре да спрете за миг да мислите кое е истина и кое не и малко да постоите разделени.

Руменината, покрила бузите на Британи, чувайки думите „един-два рунда любовна игра“ беше напълно изчезнала, когато Марта завърши речта си. Британи простена вътрешно. Тя бе мислила как ще реагира Далден на нейния отказ да повярва, че всичко това се случва наистина, но досега не се бе замисляла по-задълбочено. За него това бе липса на доверие към самия него и това нямаше да се промени, докато един от двамата им не отстъпеше и не направеше компромис.

Тя не искаше да го загуби, но, по дяволите, дали това се бе случило спонтанно, или по начало връзката им е била част от големия замисъл? Не можеше да повярва, че някой е решил предварително тя да бъде съблазнена, все пак тук ставаше въпрос за силни емоции, и ако е така, какво се опитваха да сторят тези хора?

— Засичам високи нива на тревожност у нея, Далден. Веднага я заведи при масажора.

ГЛАВА 32

Британи никога преди не бе изпитвала нещо подобно. Веднъж се бе изкушила и бе дала петдесет долара за масаж като награда от една от почасовите ѝ работи. Беше се схванала, след като масажиста бе притискал най-болезнените места по тялото ѝ и се бе прибрала у дома с мисълта, че масажите не струват и че причиняват повече болка, вместо да я потиснат. И все пак на другия ден голяма част от болката си бе отишла. Това тук не бе нищо подобно. Това бе тотална, стопроцентова релаксация, абсолютно удоволствие, и тя съжаляваше, когато капака се отвори, мълчаливо подканяйки я да излезе.

В началото я бе страх да влезе в него. Приличаше ѝ на ковчег, или по-точно на саркофаг, защото формата му бе като форма на тяло. В огромния салон имаше няколко такива масажора, и още дузина различни машини, които не бе виждала никога досега. Беше запозната с цялото най-модерно оборудване, и все пак, никоя от машините тук не ѝ бе позната.

Колкото до масажора, Далден я бе уверил, че ще се наслади на изживяването. Освен това ѝ се оплака, че няма как да ѝ го демонстрира, защото не правели достатъчно големи масажори, че да поберат високото му тяло. Като последно той я инструктира, че ако пожелае да излезе, преди масажора да е приключил, всичко, което трябва да направи, е да натисне леко капака, и той веднага ще се отвори.

Нямаше затруднение да диша, след като капака се затвори пред нея. Това наистина бе главното ѝ притеснение. И тогава хиляди малки топчета се задвижиха по цялото ѝ тяло, от главата до петите, пред нея, и зад нея, отгоре и отдолу, масажирайки я нежно. Тя буквално усети как напрежението напусна тялото ѝ, а след това и как стреса го последва, карайки я да се чувства безтегловна и отпусната до такава степен, че не бе сигурна дали ще успее да се изправи.

Когато излезе, с учудване забеляза, че Далден не се мотае наоколо, за да ѝ каже „нали ти казах“. Вместо това, пред нея стоеше

най-прекрасната жена, която някога бе виждала, с тяло на модел и лице, достойно единствено за предната корица на най-лъскавите списания. Руса, с кехлибарени очи, златиста кожа, и доста висока, е, не чак толкова висока, колко Британи, но бе над обикновения ръст за жените. Тя бе облечена в бял костюм от една част, който приличаше на униформа и прилепваше към тялото ѝ като втора кожа, изработен от тънък, разтеглив материал. Освен това, на лицето ѝ бе грейнала една доста приятелска усмивка, макар погледа ѝ да бе по-скоро любопитен.

Британи също бе доста любопитна, затова попита:

— Коя си ти?

Усмивката на жената се разшири.

— Името ми е Шанел Ван'айер. Далден не ти ли е казал за мен?

Британи се наежи, започвайки да трупя гняв заради заключенията, които си направи след думите ѝ.

— Не, не е. Трябваше ли да ми каже нещо?

— Предполагам, че не. Както и да е, изгарях от нетърпение да се запозная с теб. Не можах да повярвам на ушите си, когато Марта ми каза, че Далден си е избрал другарка в живота. И то след като се познавате едва от два дни! Подобна импулсивност просто не му е присъща.

— Значи го познаваш добре?

— Шанел, миличка — прекъсна ги гласа на Марта от конзолата в другия край на залата. — Може би ще е добре да отстъпиш крачка-две назад, преди тя да те е ударила, защото всеки момент ще избухне от ревност, на каквато е способен само един хуманоид.

Шанел леко смръщи вежди.

— Ревност ли? Защо?

Марта се изкиска, преди да отговори с напевен тон:

— Може би, защото още не си си направила труда да изясниш, че си роднина на Далден и тя остава с впечатлението, че си му другарче за секс.

Британи не мислеше, че би могла да ревнува толкова силно, че да удари някой, но точно сега изпитваше доста противоречиви чувства. След думите на Марта тя се обърка още повече.

— Роднина ли? — попита тя.

— Сестра му. Или, за да сме по-точни, близначката му.

— Сестра? — каза тихо Британи и се изчерви силно.

Красивата Шанел я дари с красива усмивка.

— Единствената му роднина, при това. Баща ни решил да няма повече деца, след като майка ни минала през ада, за да ни роди. Не че самото раждане е било трудно, просто от там, откъдето идва тя, жените не носят в телата си децата, затова точно този начин на раждане малко я разтърси.

Британи я гледаше глупаво. На върха на езика ѝ бе да поиска по-дълго обяснение, но успя да се сдържи.

Вместо това, тя каза:

— Мисля, че имам нужда от още един сеанс в масажора.

— Машината знае кога е достатъчен масажа, знае кои групи мускули да масажира и усеща къде точно е нужно повече работа. Нямахте да се отвори, ако тялото ти имаше нужда от още масажирание. Не работи, когато някой реши, че има нужда, а когато самата машина прецени, че тялото, което е в нея, трябва да бъде масажирано. Почти като Медитеха е, машината сама решава.

— Какво е това? Лекар в кутия?

— Знам, че си скептична към всичко, което виждаш тук, но думите ти почти напълно обясняват какво представлява Медитехът. Това е едно от най-полезните изобретения на Кистранската наука. Машините са доста скъпи и не всички планети могат да си позволят да имат такива, по тази причина все още имаме и истински лекари. В момента на различните планети се стараят да имат поне един или два Медитеха във всеки град. Иначе такива машини има и на всички кораби, освен на малките. А бойни кораби като този имат минимум пет Медитеха.

— За какво изобщо ми говориш? — попита Британи.

Шанел се намръщи.

— Марта ми даде запис на твоя език в Сюблим. Мислех, че го говоря добре. Когато говоря, не ме ли разбираш?

— Разбирам всяка дума. Просто не знам за какво ми говориш.

— Лекар в кутия, помниш ли?

— Това е нелепо.

— Не е, но ние го наричаме Медитех.

— Добре, нека се направим, че съм се вързала — въздъхна Британи. — И какво прави той?

— Всичко, освен да съживява мъртвите и да изражда бебета. Прави всичко, което може да направи един лекар, но действа много по-бързо. Лечебният процес е усъвършенстван до такава степен, че действа почти мигновено. Лекува болести, счупени кости, разкъсана кожа и мускули, толкова е добър, че може да излекува всичко, дори стари белези.

— Осъзнаваш ли, че това, което описваш, е нещо подобно на чудо?

Шанел сви рамене.

— Щом помага, повечето светове са склонни да повярват, вместо да бъдат скептични като теб. Ша-Ка'анците са били също като теб, но е трудно да отричаш истината, след като със собствените си очи виждаш човек, толкова пострадал, че е на крачка от смъртта, след трансфер от Медитеха да е като чисто нов в идеално здраве. Тук чудото е, че Ша-Ка'анците, които не желаят да имат нищо общо с модерния свят и новите изобретения, на мига поръчаха поне един Медитех за всеки от градовете си. Когато нещо може да спаси живота ти, когато всички други опити се провалят, си струва да го имаш под ръка, не мислиш ли?

— Разбира се — съгласи се Британи. — Ако такова нещо наистина съществува.

Шанел ѝ се ухили.

— Да се надяваме, че никога няма да ти се наложи да го използваш.

— Не, защо по-добре не се опиташ да ме убедиш, като ми го покажеш.

Шанел примигна.

— Искаш да се нараниш, само и само да изпиташ тази наша технология? Наистина не мисля, че Далден би го позволил.

— Каза, че заличава белези, нали? Е, аз цялата съм покрита с такива, не са големи, но са мънички и доста на брой. Риск на професията ми.

— Този път те спипа, хлапе — проехтя гласа на Марта. — Води я към Медитеха. Това ще бъде доста интересно.

Сега Британи вече не бе толкова сигурна, че иска да отиде. Щом Марта бе съгласна да отидат, значи ѝ подготвяха някакъв нов трик. Масажорът беше приятен, но не бе изненадващо, че той не бе пуснат

все още на пазара, или поне не в публичните продажби. Но това нещо, което наричаха Медитех, бе нещо, в което не можеше да повярва, както не вярваше, че се намира на космически кораб.

Въпреки това последва Шанел. Любопитството бе неразделна част от човешката природа и бе причината човек да си отваря очите на четири, щом сам влиза в някой капан. И така, зачуди се какво ли ще й кажат, за да й замажат очите? Може би, че машината в момента е повредена или че белезите й са прекалено стари, за да бъдат заличени.

Влязоха в огромна овална бяла стая, която наричаха Медицинска зала, но наоколо нямаше хора, който да работят с апаратурата. Машините тук бяха много по-дълбоки, широки и високи от масажора, който бе видяла, и ужасяващо силно й напомняха на грамадни ковчези. Британи почти потръпна само при мисълта да влезе в един от тях. Но това бе нелепо. Не можеше тези машини да правя всичко това, което младата жена й бе казала. И все пак, идеята да й покажат нагледно бе нейна, затова не можеше да се откаже точно сега. Е, всъщност можеше, но тя предпочиташе да не го прави, защото щеше да изглежда като страхливка.

Капакът на най-близкият Медитех се отвори сам в мига, в който се доближиха до него. Беше разположен ниско на пода и приличаше малко на диван, можеше лесно да седне на него, и след това също така лесно да легне. От всичките страни бе обграден с прегради, но на пръв поглед не изглеждаше особено дълбок. Като се имаше предвид, че и капака е почти плосък, Британи стигна до заключението, че в тази машина могат да се лекуват единствено много кльощави хора, което бе наистина глупаво, защото хората не бяха като направени по калъп и имаше хора с различни ръст, тегло и телосложение.

— Какво става, ако по-едри хора имат нужда да използват това нещо? — попита тя, докато се навеждаше да легне в машината, която се бе отворила за нея.

— Както вече споменах, не върши работа при бременни жени.

— Имах предвид хората, които похапват повечко, и са натезали доста.

— Ооо, ами в такъв случай вероятно ще им се наложи малко да отслабнат, преди да се възползват от Медитеха.

— Ами ако умрат през това време?

Шанел се засмя.

— Хората в света, в който са измислили тази машина, отдавна са спрели да използват животни за храна, или поне не използват тези животински форми, които са останали на планетата им. Те се хранят с храна, която има формата, текстурата и вкуса на реалната храна, но всъщност не е истинска, и по тази причина е напълно невъзможно да покачат до толкова теглото си, че да не могат да влязат в Медитеха.

— Но ти каза, че такива машини са продавани и на други светове, и там ли ядат само фалшива храна?

— Не, но ти можеш ли да си представиш по-добра причина от тази да се грижиш за теглото си? Съжалявам, шегата беше безвкусна. Всъщност по-развитите планети отдавна са решили как да се справят с подобни здравословни проблеми и дори правителството да не ги контролира, грижейки се за здравето на хората, повечето са с висока интелигентност и сами се грижат за това да са в добра форма. Отделно има различни военни планети, на които с много упражнения всички се поддържат в здравословна форма. А щом един свят бъде открит, неговите жители могат да вземат за пример останалите планети и сами да решат кой път да изберат. Да се научат да живеят здравословно или да си продължат постарому. Лигата на Обединените Планети има политика никога да не се меси в решенията на различните планети и ги оставя сами да решават бъдещето си.

— Но защо някой би се отказал от подобно чудодейно изобретение?

— Поради куп причини, в които се включват закостеняла култура, безхаберие, естествено отвращение от всичко ново и непознато. — От десетките монитори в залата се разнесе силен смях, карайки Шанел да завърти очи. — Добре, и поради воинското твърдоглавие.

— Започвам да подозирам, че тя се забавлява с моето недоверие — каза Британи, изкривявайки лице в намусена гримаса.

Шанел само се ухили.

— Не се самозалъгвай, хлапе. Ша-Ка'анските воители държат първенството в това да не харесват и да отричат всичко извън техния свят, включително и новите технологии.

В същия момент Шанел отстъпи назад и капакът на Медитеха се затвори над Британи. Тя веднага се паникьоса, но това не продължи дълго. Отново бе плътно затворена в една машина, но този път

почувства нещо подобно на мека топлина, която премина през цялото ѝ тяло. Топлината премина от пръстите на краката до върха на главата, леко гъделичкайки я тук-там, и в следващия миг капака се отвори.

Британи се намръщи, докато се изправяше. Не бяха минали повече от няколко секунди, едва бе чула машината да се включва, колкото да обгради тялото ѝ с тази лека топлина, преди всичко да свърши. Както и подозираше. Сега сигурно щяха да кажат, че машината се е повредила.

Веднага реши да им каже.

— Май не проработи, а?

Шанел ѝ се намръщи.

— Защо? Нима все още имаш белези?

Очаквайки оправдания, Британи дори не се бе сетила да погледне за доказателства. Тя погледна лявата си ръка, тази, която най-често ставаше жертва на професията ѝ. Огледа я от двете страни, след това я доближи съвсем до лицето си.

Изражението ѝ явно бе показателно, тъй като гласа на Марта отново изкънтя в стаята.

— Естествено, предлагам ѝ разходка по Луната и тя продължава да е скептично настроена, а сега, само една трисекундна сесия с Медитеха и вече е вярваща.

Британи затвори зейналата си уста и стисна зъби.

— Това е хипноза, нали? Белезите все още са си там, но сте убедили ума ми да повярва, че ги няма.

— Брей, впечатлена съм — изкиска се Шанел. — Това бе наистина добро логическо обяснение. Нека се надяваме, че няма да ни се наложи да изпробваме цялата мощ на Медитеха, за да докажем правотата си. Искаш ли да те разведа из залата за почивка? Далден вероятно е привършил с разпита на Джоран и сега се чуди защо не си там, където те е оставил.

Британи съвсем бе забравила за Джоран.

— Надявам се, че този егоманиак е заключен със здрава ключалка.

— Дори по-добре, той се намира в изолаторна килия. Тя няма нито врати, нито прозорци, и няма как някой да влезе или излезе от нея, без трансфер. Всъщност килията е доста луксозна, макар, по мое мнение, той да не я заслужава. Но, за жалост, тук не се отнасяме зле

със затворниците, а просто гледаме да се погрижим да са напълно изолирани. Марта трансферира останалите хора от екипажа на Джоран на борда в мига, в който те се върнат на кораба си, но няма да имат възможност да говорят с него. Всички са изолирани в различни килии на кораба и няма да се доближат един до друг, докато не се приберем у дома. Щяхме да си създадем само главоболия, ако ги бяхме оставили всички заедно. И като стана дума за това, как върви събирането, Марта?

— Не успяхме да локализираме само две от палките — отвърна Марта. — Но двама от хората на Джоран все още не са се върнали на кораба, за да мога да ги заловя. Ще ги дочакаме, така или иначе имаме още три часа, преди да потеглим за дома.

— Капитанът, управляващ кораба на Джоран, предпочете да ни съдейства — обясни й Шанел, докато й помагаше да се измъкне от Медитеха. — В мига, в който зърна пред себе си нашият боен кораб, той побърза да ни даде пълна информация за Сентурианците, които са пристигнали с него, и дори им изпрати съобщение веднага да се върнат на кораба си, а в момента полага всички усилия да намери последните двама, които все още се скитат долу на планетата.

— Капитанът не е ли Сентурианец?

— Не, той просто е обикновен търговец с наемен екипаж, нает от Джоран да го отведе до новото му кралство.

След това отидоха в стаята за почивка. Това всъщност бе огромна зала, проектирана за отмора на екипажа, когато не са на служба. Но тъй като кораба се управляваше само от Марта, нямаше нужда от никакъв екипаж. Въпреки това, обаче, залата бе пълна с над петдесет воина, всичките досущ толкова високи и силни като Далден.

— Няма да изпаднеш отново в шок, нали? — попита загрижено Шанел. — Със сигурност са ти казали, че на борда има и други Ша-Ка'анци.

— Пропуснали са.

— Това са воините, които баща ми изпрати, за да защитават майка ми по време на пътуването й до Кистран. Прибирахме се към дома, след като бяхме посетили тази планета, когато получихме сигнала за помощ от Съндър. Мама настоя воините да дойдат с нас и се прибра сама у дома. — След това повиши глас, обръщайки се към Марта, в опит да надвика глъчката в залата, въпреки че точно до нея

имаше конзола, от където Марта щеше да я чуе идеално, дори да шептеше: — Марта, би ли проверила пак възможностите майка ми да не бъде наказана заради това?

— Спри да се тревожиш, кукло — отвърна ѝ Марта. — Знаеш, че баща ти е доста разбран в някои случаи.

— Да, в случаите, в които не става въпрос за безопасността на другарката му в живота — възрази Шанел.

— Наказание ли? — задави се Британи.

— Не ти трябва да знаеш — каза Шанел, вече наистина разстроена.

— Марта? — възкликна въпросително Британи, която също започна да се разстройва от неизвестното.

Но Марта само промърмори:

— Тя е права, не ти трябва да знаеш. Освен това, Шанел винаги се разстройва, когато мисли за това, как майка ѝ си е заслужила разочарованието на баща ѝ. В този случай тя си прави напълно погрешни заключения, но каквото и да ѝ кажа, няма да се успокои, докато не се прибере у дома и не се убеди с очите си, че нищо страшно не се е случило. — След това добави: — Но защо трябва да навлизаме в проблемите на хора, в чието съществуване ти отказваш да повярваш?

Британи понечи да възрази, но бързо се отказа. Изгаряше от желание да разбере какво е това наказание, за което говореха, но проклета да е, ако ги попита. Ша-Ка'анците не съществуваха, тя не се намираше на космически кораб и нищо тук не бе истинско. Но откъде, по дяволите, бяха успели да намерят тези петдесет здравеняци, с които да изиграят цялото това представление?

ГЛАВА 33

— Тедра не е от Ша-Ка'ан?

— Всъщност, не, тя е излюпена на планета, наречена Кистран, в звездната система Сентура, за твой късмет, кукло. Сигурна съм, че тя с радост ще ти покаже всичките модерни технологии, на които толкова много се радва, и до които повечето Ша-Ка'анци отказват дори да се доближат. Кистран е голям износител на луксозни стоки и е член на Лигата на Обединените Планети на Сентура.

Британи се бе настанила на един стол близо до вратата на Стаята за почивка, а до нея имаше огромен монитор. Нямаше намерение да се разкарва из залата, където се смеят всички тези гиганти, докато Далден е бог знае къде. Беше почувствала, че стола ѝ се раздвижи в мига, в който седна на него, но нямаше намерение да коментира това.

Марта, обаче, както винаги знаеше какво точно занимава мислите ѝ в момента и веднага се бе обадила:

— И леглата на кораба са приспособяващи, нагласяйки големината си спрямо тялото на този, който лежи на него. Казвам ти го само информативно. Когато дойде момента, в който ще успееш да се добереш до някое легло, няма да имам време да ти обясня това.

Британи не пожела да ѝ благодари за предупреждението. Бе прекалено заета да се опитва да се успокои, заобиколена от стая, пълна с грамадни мъже. Мъжете в повечето случаи я игнорираха, но това не ѝ помагаше особено. Някои от мъжете гледаха нещо, приличащо на военен филм, на един наистина огромен екран. Други си организираха мачове по канадска борба. А трети се упражняваха на тепиха. Като цяло вършеха занимания, които повече подхождаха за правене в някоя спортна зала...

— Те мразят фитнес салона — обади се Марта, сякаш прочела мислите ѝ. — Той е пълен с уреди, които не познават, и, подобно на Далден, мразят всичко, което не е напълно естествено. Игрят военни игри на корабната система за забавление, защото разбират, че това е само игра, но когато става въпрос за тренировки, те ги правят по свой

собствен начин. Сега щяха да размахват мечове, както биха правили у дома, ако не им бях забранила.

Воини с мечове. Британи още не можеше да повярва в това, както не можеше да разбере и откъде са събрали всичките тези здравеняци, за да ги включат в проекта си. Всички те изглежда бяха над два метра високи.

Много ѝ се искаше да попита колко е висока майката на Далден, но успя да се въздържа. Обаче израза „излюпена“ нямаше как да го подмине.

— Сега да не се опитваш да ме убедиш, че твоята Тедра не е човек?

— Спри се, девойче — възкликна Марта, имитирайки изненадан тон. — От кое си направи подобно погрешно заключение?

— Ти използва думата „излюпена“, вместо „родена“. Или не знаеш, че „излюпен“ се отнася за живо същество, излизащо от яйце, в което дълбоко се съмнявам, или просто обичаш да се правиш на остроумна и да ме объркваш.

Идеална имитация на сумтене се чу от конзолата.

— Няма да отрека, че си имам някои много остроумни моменти — засмя се Марта. — Но в случая използвам тази дума, защото простите факти са такива. Кистранците са народ, който отдавна е загърбил нормалното износване и раждане на деца.

— Не е възможно. Ако е така, те просто ще спрат да съществуват, но ти не говориш за тях в минало време.

— Те едва не изчезнаха преди много години, когато бе Големият недостиг на вода. Загубиха голяма част от живота на планетата си, растенията и животните най-вече. Но не изоставиха дома си. Адаптираха се, защото бяха силни, създадоха бани, в които не се използва вода, намериха нови източници за храна, кислород и вода, и с най-лошото, дойде и нещо добро. Сега те са една от най-добре развитите технологични планети в Соларната ни система.

— А ти получаваш шест плюс по разсейване, Марта.

— Сега кой се прави на остроумен? Не избягвах отговора, просто ти предадох малък урок по Кистранска история. Те решиха да се откажат от нормалното износване и раждане на деца по простата причина, че е твърде болезнено и твърде опасно. Освен това, така

контролират раждаемостта, тъй като Кистранците предпочитат децата, които се раждат, да бъдат най-интелигентните в своето поколение.

— Но как?

— Замисли се за миг — отвърна ѝ Марта, — вероятно ще успееш да се досетиш, тъй като на вашата планета вече се използват подобни методи.

— Клонирание?

— Близо си. Вие го наричате изкуствено осеменяване. Но Кистранците не са спрели дотук и са спестили на жените риска и болката от износване на децата, изобретявайки изкуствени утробы. Добави към това и факта, че контролът над раждаемостта не е личен избор на гражданите, а противозачатъчни субстанции са вложени във всичко, което ядат и пият кистранците. А за новото поколение донорите са селектирани от най-интелигентните индивиди на планетата. Целият този процес се управлява от звеното Контрол на Популацията. Децата биват отглеждани в Детски Центрове, докато стане време да започнат обучението си.

— Всичко това звучи толкова студено.

— Тедра не би се съгласила с теб. Детските Центрове осигуряват всичко, от което може да се нуждае едно дете. Единственото, което не могат да осигурят на децата е това, което осигуряват родителите. На Тедра ѝ се наложи да отиде чак до Ша-Ка'ан, за да го разбере.

— Говориш за любов, нали?

— Именно.

— Тогава сама си противоречиш — бързо посочи Британи. — Защото ако отново се опиташ да ме убедиш, че Ша-Ка'анците крият чувствата си, или че са напълно безчувствени, няма да се хвана, тъй като току-що ми каза, че те обичат децата си.

— Мъжете нямат емоции, но жените имат — посочи ѝ Марта. — Обаче смятам да ти издам една малка тайна. Воините обикновено се опитват да убедят самите себе си, че не могат да изпитват любов. Грижа, да, но не и толкова силна емоция като любовта. Но моята Тедра прекара своят другар в живота Чалън през ада, за да го накара да се разкрие. Колкото и да се дърпаше в началото, той призна, че обича своята жена. Това ѝ бе липсвало през целия ѝ живот. Надявам се, че не си си помислила дори за миг, че бих я оставила да живее на онази планета, ако не знаех, че грамадният ѝ другар в живота я обича повече

от всичко на този свят. За нещастие, тя едва не умря, преди да го накара да ѝ разкрие чувства си. Затова пригответи се за доста работа, ако смяташ да накараш своя воин да признае, че те обича.

— Много мерси — изсумтя Британи. — Точно това имах нужда да чуя.

— Хайде, не се обезсърчавай, кукло. Харесвам те. Никога не бих те подлъгала. Аз ти давам едно огромно преимущество пред твоя воин. Той може да се опита да те убеди, че воините не могат да изпитват любов, но сега ти вече знаеш, че това не е така. Само ще те посъветвам да не го притискаш прекалено. Все пак той е син на Тедра, което го прави малко по-различен от обикновените Ша-Ка'анци, затова съществува вероятността сам да се досети какво изпитва към теб, нещо, което обикновен воин не би могъл да разбере без чужда помощ. Дори жените им не знаят как стоят нещата в действителност. Налага се една чужденка от друга планета да им покаже, че техният начин не е най-правилния.

— И какво, моята роля ще бъде да им покажа грешките ли?

Марта се засмя.

— Това беше добро, но дори не се доближава до това, което имах предвид. На тези мъже не им допада някой да им казва как да вършат каквото и да е било. Според тях, техният подход е най-правилен. Преди миг имах предвид, че трябва да покажеш правилният начин на своя другар в живота, не на всички хора на планетата. Тедра се опита да го направи, но не постигна нищо. Повярвай ми, тя мрази техните правила и закони толкова много, колкото ще ги намразиш и ти. Но ще ти се наложи да свикнеш с тях, защото на техните жени дори не им хрумва да променят това положение. Дори хората на твоята планета е трябвало да извървят този път на пълна мъжка доминация, докато на жените не им е писнало да се отнасят с тях като с деца и не са сторили нужното, за да може нещата да се променят. Ша-Ка'анските жени просто все още не са стигнали до разклоняващата се пътека.

— Разговорите с теб могат да бъдат наистина депресиращи, Марта. Благодаря на бога, че нищо от това не е истинско.

Марта въздъхна.

— Ако това ще те успокои, моята Тедра е много щастлива всичките тези години със своя другар в живота. Тя не би искала да живее никъде другаде, освен там, където е — до него.

— С други думи, тя се е научила да живее като тях, вместо те да се учат от нея.

— Няма начин. Тя просто знае кога да си затвори очите за нещата, които не може да промени, и да помага там, където може. Тя дори помогна на няколко жени да напуснат планетата и да живеят там, където се чувстват полезни и нужни.

— Което е грешният подход. Нужно е недоволството на много хора, за да има промени. Ако помага на всички, които не са доволни, да напуснат планетата, никога няма да настъпят промени.

Марта отново се засмя.

— Разбирам това, и очевидно ти също го разбираш, но моята Тедра има нужда да прави нещо, с което да помага на хората, затова двете с теб няма да ѝ отваряме очите по този въпрос.

— Няма ли? Искаш ли да се обзаложим?

— Нима смяташ да ѝ плеснеш този факт направо в очите?

— Вместо да рискуваш това да се случи, може да ме върнеш обратно у дома — предложи Британи.

Марта се изкиска.

— Изнудваш ли ме?

— По-скоро се пазаря.

— Продължаваш да забравяш, че си имаш работа с компютър, който може много точно да ти каже какъв ще е изхода от всичко това. Пращам те у дома, а Далден се връща обратно на Ша-Ка'ан без теб, тъй като много добре се знае кой управлява този кораб. Но тогава ще имаме един много ядосан воин и един много ядосан Чалън, който ще настоява, че съм надвишила правата си. В такъв случай вероятно ще бъда изключена, а Далден ще вземе друг кораб и ще се върне да те прибере, тъй като няма да позволи на нищо да го разделя с неговата другарка в живота. И така, ти ще успееш да се спасиш от този нов живот, който те очаква, само за около шест месеца, но този път ще ти се наложи да пътуваш с един много разярен другар в живота, вместо с такъв, който ще прави всичко по силите си, за да те зарадва и да останеш доволна. А сега, кажи ми, коя от двете възможности ти допада повече?

— О, разкарай се.

— Не мога да го направя. В най-добрия случай няма да говоря. Но ако си мълча, ти ще си стоиш там и ще мислиш над всичко, в което

не вярваш, и тъй като е по-здравословно да поспориш с мен, познай кое ще получиш?

— Аз не съм Тедра — озъби се Британи. — Не съм твоя отговорност.

— Напротив, кукло. Когато Далден те направи своя другарка в живота, ти стана част от семейството на Тедра, и мисля, че вече обсъждахме тази тема. Нейното семейство, всеки негов член, е моя отговорност. Тя е много грижовна жена. Много се разстройва, когато някой, който обича, не е щастлив. Тя чувства болката на другите.

— А кой е с приоритет, когато двама от хората, които обича, не са щастливи един с друг?

— Приоритет се дава на някой след внимателна дискусия с всички замесени — отвърна Марта. — Това означава, че някой ще трябва да отстъпи малко, но компромисите са идеалното решение на всякакви несъгласия.

— Защо имам чувството, че ако се стигне до това, аз ще съм тази, която ще трябва да прави компромисите?

— Не си дори близо до истината. Познавам Далден през целия му живот, а ти по-малко от седмица, повярвай ми, щом ти казвам. Наистина грешиш. Далден винаги е бил подложен на голям натиск. Винаги се е стремял да следва само един път, загърбвайки половината си същност. И това винаги му е носело много мъка, а аз искам да сложа край на това. Той ще бъде в мир в себе си и ще се харесва такъв, какъвто е, в мига, щом приеме, че не е просто обикновен Ша-Ка'ански воин.

ГЛАВА 34

През следващите десет минути Британи остана сама с мислите си. Марта я бе затрупала с толкова много невероятна информация, че ѝ бе трудно да я преглътне. Просто всичко това бе прекалено много — странни изобретения, напреднали цивилизации, примесени с варварски планети. Нищо от това нямаше смисъл. Щом имаше развити планети като Морилия, защо те не подаваха ръка на по-примитивните си съседи? Защо ги оставяха да тънат в невежество?

Но нищо от това тук не бе истинско. Който и да бе разработил тази програма, със сигурност притежаваше уникално и странно въображение. Или всичко това бе дело на Марта и просто тя имаше развито въображение и се забавляваше да ѝ разказва истории. И до къде водеше всичко това? Затворница на този въображаем кораб за цели три месеца? След това какво? Щяха да я отведат в някой изоставен район и да я убедят, че се намира на друга планета?

Някак си се съмняваше, че всичко това ще продължи цели три месеца, докато изпробваха теориите си. Вероятно имаха времево ограничение, няколко седмици, може би дори месец, преди да успеят да я накарат да им повярва или да признаят, че всичко е лъжа, а след това щяха да я изпратят у дома... но без Далден.

Сърцето ѝ прескочи при тази мисъл. Той бе един от тях, част от програмата. Дали и това, което бе между тях, бе част от програмата? Господи, надяваше се да не е. Молеше се това между тях да не е било замислено поначало и че поне връзката им е истинска.

Но дори да бе така, тя нямаше да остане с него, след като всичко приключеше. Трябваше да реши дали да прекъсне всичко това още сега, преди чувства ѝ да са се задълбочили, или просто да се наслаждава на времето, което ще прекара с него. Но нима вече не бе решила да се радва на времето им заедно, да трупа безценни спомени, без мисли за това, че скоро ще се разделят? Разбира се, бе го решила преди тази програма да излезе напълно от релсите на нормалното.

— Къде е Далден?

— Спря ли вече да се цупиш? — отвърна Марта.

Британи въздъхна.

— Изморена съм и ме боли глава. Къде е Далден?

— В момента играе ролята на посланик и обяснява на Джоран защо нарежданията му няма да бъдат изпълнени. Изумена съм, че все още не е изгубил търпение. Изумителната арогантност на Джоран не може да бъде издържана дори от най-здравия стомах.

— Да предполагам ли, че стоиш и ги подслушваш? — попита Британи.

— Способна съм да следя и участвам във всеки разговор на този кораб — похвали се Марта, — Както знаеш, компютрите не сме като вас, хората, и можем да правим повече от едно нещо едновременно.

Британи си позволи да изсумти леко, преди да предложи:

— Какво ще кажеш да ме насочваш как да отида при него? Предпочитам да не стоя тук.

— Тези воители няма да те притесняват, кукло. — Марта отново започна да й чете мислите. — Ти си неприкосновена за тях, тъй като знаят на кого принадлежиш.

— Не принадлежа на никой, Марта. Трябва ли да се изразяваш така, все едно съм робиня? — И след миг в ума й се зароди друга мисъл. — На планетата, на която ме водиш, има ли робство?

— Да, в някои от по-отдалечените държави. Но преди да започнеш да ми се ежиш по този въпрос, най-смирено искам да ти напомня, че дори на твоята планета има места, на които хората биват поробени, и това е било напълно нормално само преди няколко години в собствената ти държава.

Британи поклати глава, съжалявайки, че въобще е попитала. Щом „голяма част от вселената“ смяташе планетата за варварска, то много ясно, че там щеше да има робство. Бе повече от логично заключение. А и бе много по-лесно да убедиш някой, който не вярва, като му разкажеш дълга история, следвайки пътят на логиката.

Но Британи показа как би отговорил човек, който вече си е наумил какво да прави.

— Ще ме насочиш ли? Или има друга причина, поради която трябва да стоя тук?

— Излез през вратата и тръгни към десния асансьор в края на коридора. Активира се гласово или по моя команда. — Чу се тих смях.

— Далден не знае за това. Смята, че асансьора винаги ще го води точно там, където желае да отиде. А всъщност аз го контролирам, и тъй като винаги знам накъде се е запътил, всичко сякаш се случва от само себе си.

— Защо просто не му го кажеш?

— Не ме ли слушаше, когато казах, че той не харесва космическите кораби? Колкото по-малко лично се занимава с кораба, толкова по-добре.

— А аз ще мога ли да разгледам кораба?

— Разбира се, защо не?

Британи можеше да се сети за една доста голяма причина защо не биха искали да го прави. Ако кораба им бе толкова голям, колкото се опитваха да я накарат да повярва, то това студио вероятно имаше внушителни размери, за да ѝ го покажат, без да се тревожат. Много по-лесно щеше да бъде да я задържат само в няколко стаи. Но, вероятно, когато поискаше да направи тази обиколка, те щяха да измислят някаква причина да не ѝ го позволят.

— Сама ли?

Марта се засмя гръмогласно.

— Кукло, няма такова нещо, като да си сама на кораб, който е контролиран от мен. Във всяка една стая има монитори, които не могат да бъдат изключени, ако аз не пожелаея това.

— А биха ли могли да бъдат счупени? Смазани? Унищожени?

— Да не би да започнахме да се разгорещяваме? Може да се пробваш, но са създадени от нечуплив метал. Но защо това те разстройва?

— Може би, защото съм свикнала да получавам усамотение, когато пожелаея! — изръмжа Британи. — Може би не ми харесва някой постоянно да ме наблюдава.

— Никога не бих се натрапила, Британи. Гледам какво се случва, само когато е нужно да гледам, не го правя само за забавление.

— Тонът ти, имитация на наранени чувства никак не ме трогва. Ако наистина си компютър, значи нямаш чувства.

От конзолата прозвуча отново смях.

— Разбира се, че нямам, но ти не вярваш, че съм компютър, забрави ли?

Преди Британи да успее да се изчерви наистина силно, вратата на асансьора се отвори безшумно. Далден веднага се обърна към нея. Както и Джоран. Намираха се в овална стая, в средата на която имаше по-малка овална стая, чийто стени бяха направени изцяло от прозрачен материал и бяха от пода до тавана. Както Марта бе споменала, в по-малката стая нямаше нито прозорци, нито врата. Вероятно на пода имаше скрита врата, защото нямаше как единствения начин да се излезе и влезе там, да е така нареченият Трансфер, който бе роден от нечие будно въображение.

— Защо тя е тук? — поиска да узнае Далден.

— Шанел я заведе в стаята за отдих, защото мислеше, че ти ще си там, и я заряза сама, защото отново емоциите ѝ се разклатиха, като се замисли какво ли е сполетяло Тедра, щом се е прибрала сама у дома. Откакто се разделихме с Тедра, повече от дузина пъти ѝ казах, че няма място за тревога, но ти знаеш каква е сестра ти и колко ѝ е трудно, щом започне разговор на тази болна за нея тема.

— Защо тя е тук? — попита отново Далден, показвайки, че и варварите имат еднопосочно мислене.

— Когато предупреждавах какво ще стане, май никой не ме слушаше, нали? Забравяш, че стаята за отдих е пълна с твоите дружки, нали, тъй като те обичат да се мотаят там? Британи се почувства заплашена.

Изчервяването, което Британи бе сметнала, че държи под контрол, моментално изгря на лицето ѝ. А изражението на Далден се смекчи на мига и той пристъпи към нея, за да я прегърне.

— Няма защо да се боиш от воините на Кан-ис-Тра.

— Не съм се страхувала — възрази тя с кисела физиономия. — Марта преувеличава. Просто ми беше малко неудобно в компанията им. И тя каза, че тук играеш ролята на посланик. Просто исках да видя как някой може да играе роля на посланик, това е.

Бе негов ред да направи кисела физиономия.

— Както сама каза, тя малко преувеличава. Не притежавам дипломацията, нужна на човек, за да се прави на посланик. Но съм способен да отклоня заповедите на Джоран и да му дам да разбере защо го правя.

— Удоволствието да кажеш „Не“?

— Именно.

— Предполагам, че ти е заповядал да го освободиш? — предположи Британи.

Далден поклати глава.

— Той разбира, че ще го върнем на Сентура III, и че ще бъде в килия до края на пътуването. Не му е трудно да приеме последствията от това, че загуби битката от мен. Но си спомня, че след като се би с Фалон, другаря в живота на Шанел, нараняванията му бяха напълно излекувани от Медитеха. Сега отново настоява да го излекуваме.

Тя бе изненадана.

— Ще го направиш ли?

— Решихме да не му осигуряваме лечение, по-различно от това на планетата му, което ще рече, че няма да правим нищо. Неговите хора все още не са еволюирали на равнище наука и медицина.

Тя не бе сигурна, че разбира какво ѝ говори... и след това осъзна, че не ѝ е нужно да разбира всичко. Осъзна, че те не просто ѝ казваха някакви неща. Говоренето беше лесната част. Те преплитаха и изграждаха историите си, следвайки нормалния ход на нещата, и Джоран бе голяма част от цялата история.

Разбира се, той бе един от тях. Всъщност, бяха успели да я убедят, че тези палки вършат невъзможното, когато всъщност не правеха нищо, и са били използвани върху други участници в проекта, които се преструваха, че са хипнотизирани. Ами кметът? Секретарят? Или са се съгласили да се включат като участници, или за някакъв период от време наистина са били хипнотизирани. Джоран просто бе тяхното „оправдание“ да дойдат тук. Кое от своя страна го правеше част от целия замисъл.

Ами нараняванията му? Разбира се, те са фалшиви, но, господи, наистина се бяха справили блестящо с работата си. Носът му наистина изглеждаше счупен, а кърпичката, която държеше под него, несъмнено бе напоена с фалшива кръв. Счупената му ръка висеше отпусната от страни на тялото му. Стоеше леко наклонен, сякаш наистина капачката на коляното му е строшена и му се налага да прехвърля тежестта на здравия си крак.

Впечатлена, Британи отбеляза:

— Знаеш ли, ако наистина вярвах, че Джоран е ранен, а не просто се преструва на такъв, щях да ти кажа, че е жестоко да го оставяш да страда, след като може да бъде излекуван.

Далден се намръщи, а Марта побърза да отговори:

— Той заслужава малко страдание. В неговия свят е член на управляващото кралско семейство. Всичко, което ще направят, като се прибере у дома е да го плеснат през ръцете и да му кажат повече да не прави така. Но дори и да не беше опитал да превземе твоя свят, той все пак е на първо място в нашия лист с нарушители, тъй като се опита да убие зетя на Тедра, за да може да се обвърже с дъщеря ѝ, отново с намерението да превземе планетата. Никога не е изстрадал последствията от необмислените си действия. Някой трябва да го научи, че не може безнаказано да си прави, каквото поиска, без да се съобразява с останалата част от вселената.

— Защо не реагира на това, което казваш за него — попита учудено Британи.

— Защото не ни чува. Изключих говорителите в килията му в мига, в който влезе тук.

— Пусни ги пак, искам да чуя какво ще каже.

— Прекалено емоционална си, че да слушаш думите му, кукло. По-добре да не го правим. Или ще трябва да повярваш на това, което казва, което значи, че ще трябва да повярваш на всичко останало, или просто няма. А ако няма да повярваш, тогава защо ти е да знаеш какво казва?

С това я постави на мястото ѝ.

— Боли ли го?

— Не. Дори средновековните светове имат различни медикаменти за потискане на болката и той получава нужната доза по въздуха, който диша. Нямаме намерение да го измъчваме, а просто да му дадем един малък урок, макар че това ще е само временно.

— Защо ще е временно?

— Костите му ще зараснат, докато се доберем до дома му, но просто няма да зараснат правилно, затова вероятно ще ни напусне, недоволен от новата корекция на коса му. Но се съмнявам, че ще успее да се добере до Медитех, който да го върне в предишната му форма. Дори и да не напусне дома си, заради старовремската си култура планетата му много често е посещавана от чужди кораби, а по-модерните от тях, подобно на нашия боен кораб, имат на борда си един-два Медитеха.

Британи се загледа в Джоран през прозрачната повърхност на стената. Той също гледаше към нея с умолителен поглед в очите. Очевидно бе, че търси помощта ѝ, моли за нея, опитва се да привлече симпатията ѝ. Той бе добър актьор, наистина добър, идеален за ролята на злодея. Но нямаше да получи никаква помощ от нейна страна. Реално или не, нейното притеснение бе колко жесток може да бъде Далден. Но той не бе жесток, просто се опитваше да бъде посланик и да раздаде някакво правосъдие, без да прилага сила или да наранява по някакъв начин. Това бе пътят на логиката и начина, по който действаха добрите момчета.

Тя откъсна поглед от Джоран, обърна се към Далден и му се усмихна сияйно.

— Нямам търпение да видя финала. Потегляме ли за Ша-Ка'ан?

ГЛАВА 35

Те потеглиха към Ша-Ка'ан. Или поне се опитаха да я накарат да повярва в това. Всички чуха обявлението, че поемат по пътя към дома.

Британи беше в спалнята на Далден, когато го чу, и хвърли дълъг поглед навън през прозореца. Първият път през тези прозорци бе видяла само водна повърхност. След това ѝ показваха черен космос, изпълнен с безброй звезди. След обявяването, че потеглят, някои от звездите започнаха да се движат. Виждаше или плавният полет на кораба през космическото пространство, или една много добре направена компютърна илюзия.

Стига с обмислянето на това, беше мислила достатъчно дълго. Нямахше намерение повече да се терзае с тези мисли. Макар да не вярваше наистина, че напуска Земята, тя все пак имаше такова чувство. А не бе като че за пръв път е далеч от дома. От доста време не се бе прибирала в Канзас, за да се види с роднините си, но винаги можеше да скочи в колата и да отиде при тях. Имаше голяма сигурност в това да има тази възможност. Но сега възможността я нямаше.

Вратата се отвори безшумно зад нея. Но тя я чу и без да се обръща, знаеше, че Далден е влязъл в стаята. Депресията, която винаги я налягаше, останеше ли сама, сега като с вълшебна пръчица изчезна на мига. В тялото ѝ се завихриха толкова много емоции, колебания и страхове, а в центъра им неизменно бе той.

Той стоеше пред нея. Изглеждаше загрижен, вероятно защото щом го видя, тя бе на крачка да се разплаче. Истински ли беше? Как можеше да е? Варварин от друг свят бе просто прекалено много, за да е истина. Но той вярваше ли в това? Както можеха да я накарат да забрави, дали можеха да му дадат и спомени за нещо, което в действителност не съществува, цял един живот от спомени, който са го направили мъжа, който е сега? Наистина ѝ се искаше да повярва, че е така, а не че просто е поредния актьор в тази продукция, който само играе ролята си.

— Значи ти няма да приемеш всичко това, както една покорна поискана жена би го сторила? — попита я той.

— Знам, че нищо от това не е реално — каза му тя тъжно. — Ти казваш, че е. Но фактите говорят красноречиво, че не е така.

Ръцете му обгърнаха раменете ѝ и я придърпаха към себе си, за да може да я докосва по-лесно. Хвана задната част на главата ѝ и нежно я издърпа назад, за да я накара да повдигне лице към него и да го погледне. Тези негови прелестни аметистови очи бяха пълни с тъга.

— Няма да направя така, че да забравиш всичко това — каза ѝ той. — Няма да го направя, защото не го желая. Защото това ще значи, че се отказвам от теб, а това е единственото нещо, което никога не бих сторил.

— Говориш за това как Марта може да накара човек да забрави какво се е случило, нали?

— Да.

— Не, и аз не бих го искала. — Тя отпусна глава на гърдите му и го прегърна силно през кръста. — Но за мен е много трудно да приема всичко това, защото, ако това е истина, значи никога няма да видя отново семейството си. Можеш ли да разбереш защо всичко това е толкова плашещо за мен?

— Разбирам, но тук грешиш. Твоята звездна система наистина е доста далеч от моята, но все пак не е недосегаема. Стига да пожелаеш, обещавам ти, че ще те заведе да видиш отново семейството си.

Тя отново погледна нагоре към него.

— Наистина ли го мислиш?

— Никога не бих те откъснал безвъзвратно от всичко, което познаваш, просто за момента ще бъдеш далече от тях — отвърна ѝ той. — Вече имаш ново семейство. Имаш мен.

Той го правеше отново, изумяваше я с лекотата, с която насочва емоциите ѝ. Той твърдеше, че не изпитва никакви емоции, но много добре умееше да манипулира нейните. Само няколко негови думи и тоновете тревоги се свлякоха от плещите ѝ.

И не го правеше за пръв път. Всъщност това явно бе неразделна част от него. Начинът, по който я гледаше, я караше да мисли, че поставя нея над всички останали, казваше ѝ каквото има нужда да чуе... нищо чудно, че си падна по него толкова силно и толкова бързо от самото начало. Може и да не я обичаше, възможно бе да не е

способен да изпитва подобно чувство, но определено знаеше как да я накара да се чувства обичана. И всеки път щом го направеше, превземаше още една част от сърцето ѝ.

Дали го правеше само по задължение? Умишлено? Част от плана ли бе това? Британи побърза да прогони съмненията си, потапяйки се в успокоението, което ѝ носеше той. Тя го прегърна силно, благодарейки му без думи. Той може да бе прекалено перфектен, за да е истински, но бе една фантазия, с която би могла да живее до края на дните си.

— Ти си невероятен.

— Радвам се, че мислиш така.

— Не се надувай — каза му тя, като се отдръпна, колкото да го погледне в лицето и да му се усмихне. — Не казвам, че си перфектен. Близо си, но не напълно.

Ръцете му се стегнаха нежно около нея, но само с намерението да я държи до себе си, да я чувства, без сексуален подтекст. Дали още се тревожеше, че тя ще се прекърши емоционално? Или следваше съвета на Марта и се опитваше умишлено да се въздържа? Наистина се надяваше да не е второто.

— А какво радва погледа ти? — попита го тя, като се стараяше да не звучи секси, а просто леко любопитно.

И само след миг изражението му се промени, в очите му лумна страстен огън и бе нужен още само миг, преди той да ѝ се нахвърли, целувайки я жадно. Марта понякога грешеше. За освобождаване от стреса правенето на любов с Далден бе изживяване, стократно надминаващо това, което бе изпитала в масажора. Дори би го оприличила като единствено по рода си, защото Далден можеше да я плени, без дори да използва ръцете си, само няколко негови целувки, и както винаги, всички мисли, тревоги и страхове отлетяха от ума ѝ. Тя се съсредоточи върху усещането да чувства устните му върху своите.

Той я вдигна на ръце, отнесе я до леглото и я постави нежно на него. Бързо се настани върху нея, така че тя да не успее да се разсее от адаптацията, която леглото щеше да започне. Но точно в този миг нямаше нищо, което би могло да я разсея. Той успя да доведе тялото и духа ѝ до такава висока степен на релаксация, каквато не бе изпитвала никога до сега. Топлината му я обгърна, а страстта му се вля в нея.

Начинът, по който я обграждаше с любовта си, бе отговорът, който тя търсеше, и все пак, по-късно той ѝ отговори:

— Радва ме, когато виждам, че ме желаеш. Радва ме това, да те държа близо до сърцето си. Всичко в теб, любима, ме радва извънредно много. Но най-много ме радва това, да знам, че си моя.

Сълзи напълниха очите ѝ.

— Одеве май казах, че не си перфектен, нали? Е, можеш да го забравиш.

Той се засмя и я придърпа отново към себе си, а тя си помисли, че ако всичко това е сън, то не искаше никога да се буди.

ГЛАВА 36

Ако Британи не помнеше с детайли всеки един ден от пътуването, можеше да се закълне, че го е проспала, времето отлетя толкова неусетно. В началото тя си броеше дните, но след като изминаха две седмици, а след това месец, тя се отказа, решавайки, че явно нямат времево ограничение, в което трябваше да я убедят в истинността на случващото се. По тази причина тя реши, че времето е важна част от проекта им, за да видят точно колко време ще ѝ отнеме да им повярва. Все пак, тя бе просто обект на изследване. Затова, когато зарежат тестовете и тук дойдат истинските хора, които няма да са просто тестов обект, щяха да знаят колко време ще им бъде нужно да завършат целта си.

Толкова много време, похабено единствено за нея? Вероятно не. „Корабът“ бе толкова голям, че наоколо можеше да има още дузина опитни мишки като нея, но просто по някакъв начин са успели да ѝ попречат да стигне до тях. Тя получи обиколката на „кораба“, която си бе пожелала. И в края на деня остана още по-впечатлена от размерите на този проект, и огромните средства, които бяха вложени в него. Дори и асансьорът да не я водеше наистина на различни етажи, винаги щом излезеше от него, стените бяха подменени, и тя се чувстваше така, сякаш се намираще в друга стая. Акълът ѝ не можеше да побере това, колко скъпо би струвало цялото това изобретение. Освен това се чудеше дали тя единствено от всичките опитни мишки наоколо е оставяна почти напълно сама да скита наоколо.

Те никога не изгубиха търпение заради недоверието ѝ, никога не се опитаха да удвоят усилията си, за да я убедят в това, че казват истината. Тя им бе благодарна за това, защото така я оставяха да се наслади на времето, в което е с тях. Чувстваше се така, сякаш чете книга. Щом стигна до това прозрение, тя започна да си изкарва страхотно, оставяйки ги да надграждат историите си, докато им задаваше всевъзможни въпроси за тяхната част от вселената.

Тя научи, че майката на Далден е нещо като национална героиня в родната си планета, както и че е открила първа Ша-Ка'ан и е привлякла вниманието на всички останали планети към тях. Беше научила, че на планетата е забранено свободно да се разхождат чужденци, и че всеки, който иска да посети планетата, задължително първо посещава Центъра за Посетители и оттам преговаря за бизнес сделките си с управниците на планетата. Много рядко се правили изключения по този въпрос. Това невинаги е било така, но „туристите“ причинявали прекалено много проблеми, когато посещавали планетата в годините, съпътстващи откриването ѝ, че местното население станало доста негостоприемно.

Британи прекара доста време с Шанел и научи, че семейството на Фалон е главния виновник за това планетата да бъде затворена за посещения. След като сестрата на Фалон била изнасилена от един чужденец, пътищата били два — или да тръгнат на война, или да затворят планетата за чужди посещения. Британи си помисли, че това е едно много добро оправдание да не ѝ покажат по-голямата част от планетата, но Шанел я увери, че тези правила не важат за другарките в живота на воините, че сега тя е една Ли-Сан-Тер и по тази причина на нея няма да се гледа като на чужденка.

Отново от Шанел научи, че подобно на нейния свят, и в Ша-Ка'ан държавите се различават една от друга, някои имат различни закони и управници, други изповядват различна философия, а на някои места дори хората изглеждат по различен начин, макар на планетата високия ръст и кестенявата коса да са преобладаващи.

Другарят в живота на Шанел и неговият брат бяха живия пример за това. В Далечния край живееха хора с черни коси и сини очи, точно като двамата братя, докато в града на Далден жителите притежаваха коси и очи във всичките цветове комбинации от кестеняв до златист. Освен това, жените в родината на Фалон не били като повечето жени на планетата, различни от тези на Ша-Ка-Ра, но това бе една подробност, която Британи все още не желалаше да научава.

Шанел ѝ стана истинска приятелка. Или поне тя така го чувстваше, дори по-младото момиче да се преструваше, че ѝ е приятелка. Британи успя да се сприятели и с Марта, колкото и невероятно да звучеше това, тъй като все още не бе срещала Марта лично, и се питаше дали някога ще се запознае с нея. Но Марта имаше

доста странно чувство за хумор и Британи започна да му се наслаждава, след като спря да се дразни от всичко, което правеше и казваше Марта. Освен това, тя все още бе главният ѝ източник на информация. Тъй като събеседникът ѝ нямаше лице, Британи свободно можеше да ѝ задава всякакви въпроси, каквито не би задала лично пред някой човек.

Едно от тях бе различията в речта им, което я объркваше от самото начало. Няколко седмици след началото на пътуването им тя най-после намери време да попита Марта.

— Защо ти и Шанел говорите... нормално, ако това е правилната дума? Докато Далден и хората на Джоран говорят някак си по-различно? Щом Шанел е негова сестра, не следва ли да говорят по един и същ начин?

— Далден говори на чист Ша-Ка'ански. Това, което чуваш, е просто превод на твоя език. Така е и при Джоран, който говори Сентуриански. Шанел и аз, обаче, говорим на Кистрански, и то не чист Кистрански, а древен диалект, който съдържа жаргон. Говорим го, защото Тедра е луда по Древността и обича да използва жаргон в речта си. А моето главно задължение е да подсигуриявам тя да бъде доволна.

— Но защо ще има разлика, щом и вие използвате преводач?

— Заради приликата, която намерихме между Древните Кистранци и вашите хора. Вашата история наподобява тяхната, и то толкова много, че дори диалектите ви са почти еднакви. И като ефект на това, че моята Тедра предпочита този древен език, аз говоря език толкова близък до твоя, че използваме един и същ жаргон и фрази. Ако ти кажа, че ти се е накъдрила косата в мига, в който срещна Далден, ти ще ме разбереш, нали? А обикновеният Ша-Ка'анец няма да има ни най-малка представа какво точно означава това, тъй като на техния език няма думи със същото звучене.

— А защо не каза, че и Далден няма да разбере какво значи израза? — попита подозрително Британи.

— Защото той ще разбере. Казах ти вече, че Далден е уникален, продукт на две коренно различни култури, макар той самия да предпочита да се числи само към едната. И двете деца на Тедра получаваха огромна част от знанията си директно от мен, но това бе до навършването им на определена възраст. Шанел искаше да знае всичко и продължи да учи, докато Далден спря. След като взе решение да

следва дословно пътят на баща си, той повече не пожела да се учи от мен и се опита да забрави всичко, на което го бях научила за останалата част от вселената. Той може да говори точно като Тедра, просто не желае да го прави.

— Значи той е поел по стъпките на баща си, а Шанел по стъпките на майка си?

— На теория, да, и двете доказаха, че умеят да се адаптират лесно, а Шани е блестящият пример за това. Тя може да бъде идеалната Ша-Ка'анска дъщеря и да приеме абсолютно всичко, освен едно, но може да се премести на Кистран и да започне кариера като пилот на търговски кораб или като част от екипажа на Откриване на света, да прекара години в изучаването на това.

— Я върни малко назад. Абсолютно всичко, освен едно?

— Хайде, хлапе, то се разбира от само себе си, че щом е разгледала по-голямата част от вселената, то, естествено, ще намери нещо в собствения си свят, което няма да харесва. Невежеството е благословия, ако мога така да се изразя, и след като тя не е невежа, предпочете да се научи да лети. Дори бе решила да търси своя другар в живота в някой от другите светове, докато не срещна Фалон и не ѝ се накъдри косата, точно както се случи с теб.

— И тя беше щастлива да си остане у дома с него?

— О, да — възкликна Марта и спря за миг, за да се изкикоти. — Има нещо в тази любовна емоция, която вие хората изпитвате, и която ви кара да се съгласявате да бъдете къде ли не, стига да сте до своята половинка.

— Така ли смяташ да ме накараш да не харесвам Ша-Ка'ан? — подозрително попита Британи.

— Твърдо не. Дори може да ти хареса там, веднъж щом успееш да свикнеш. Там ги няма престъпленията, с които си свикнала, няма страх, нито тревоги за война, болести, зарази, работа и като цяло няма нищо от това, за което си свикнала да се тревожиш.

— Утопия с уловка?

От конзолата отново прозвуча смях.

— Ако всичко е толкова перфектно, кукло, щеше да се отегчиш твърде бързо. Сега да се върнем на Шани. От нея щеше да излезе страхотен посланик. Заради Тедра, Шани знае всички познати езици в нашата соларна система и уважава всички форми на живот,

разбирайки, че те сами по себе си са уникални. Напълно подкрепят политиката на Лигата, за това, да не се месят на планетите, които не желаят да еволюират с нашите темпове, макар да им се иска Ша-Ка'ан да не спадаше към тези планети. На мнение са, че всеки трябва да бъде оставен да еволюира със собствените си темпове, за добро или за зло, иначе няма да могат да достигнат пълния си потенциал. Доказано е, че когато недоразвитите светове започнат да напредват, следвайки стъпките на по-напредналите култури, тяхното лично развитие се забавя и на практика изостават с векове.

— Защо?

— Тъй като техните изобретатели, най-естествено, няма да си дават много зор да изобретят нещо, за което знаят, че вече е било изобретено.

— И как може да избегнете това?

— Не можем, случва се постоянно. По тази причина от лигата вече следват нова политика. Когато открият високотехнологично напреднал свят, те се радват изключително много, но ако света все още е примитивен, изследователите стъпват много внимателно. Търговията е ограничена, не е позволено космическото пътуване, и всичко се решава на място в съответствие с това колко развит е новооткритият свят. Някои планети извън лигата може да нарушат тези правила, но като цяло почти всички ги спазват.

— Някак не ми се вярва, че така се е случило и с Ша-Ка'ан — отбеляза Британи.

— Те бяха изключение, тъй като техните природни ресурси са изключително важни за останалата част от вселената. Но нещата се получиха добре и сега, след като на чужденците им е забранено да ги посещават свободно, те се развиват с нормалните си темпове, а Лигата ги пази от останалата част от технологичния свят. А и Лигата има добър представител в лицето на Тедра. Тя е идеална за тази задача, тъй като желае само най-доброто и за двете страни.

В контролираната среда на Андровия Британи очакваше да се отегчи бързо, но това не се случи. Тя се научи да играе на някои от игрите в стаята за почивки, които истински я изумяваха. Тя нямаше опит с компютърните игри, тъй като никога не бе имала собствен компютър, но беше способна да управлява нещо, което приличаше на реален човек в симулация на война, чиято графика и размер на

екраните бяха наистина впечатляващи. Бе все едно да гледа филм, но тя да бъде режисьорът му и да управлява актьорите на екрана, бе нещо съвсем различно.

Бе открила стая за хоби занимания и прекарваше доста време в нея. Стаята вероятно бе предназначена за екипажа, който би бил нужен за управлението на Андровия, или пък за хората на борда, които имат любими хобита, от които не биха искали да се откажат, само защото са на космическо пътуване. Някои неща в стаята й бяха напълно непонятни, но малкото кътче с парчета дърво и инструменти й бяха повече от познати.

Тя напълни стаята на Далден с новите си произведения. Нова маса и столове, нощно шкафче, заради което настоя леглото вече да не се прибира в стената, когато не го използват. Направи и двойна пейка, и след като убеди Далден, че е достатъчно здрава, за да издържи теглото и на двама им, той с радост стоеше всяка вечер на нея пред огромния прозорец на стаята им, докато наблюдаваха звездите и кометите. Дори веднъж видяха как близо до тях прелита друг кораб и Британи беше толкова изумена, че се наложи Марта да я успокоява, че това е само търговски кораб и той просто минава покрай тях.

Младата жена нямаше никакви поводи да се отегчи. Освен това и Корд II се грижеше за доброто й настроение. Той имаше пиперливо чувство за хумор, като много често го използваше, така че да раздразни с нещо Далден, и винаги успяваше. Марта й обясни, че никога досега Далден не е изпитвал ревност и това било така, тъй като воините около него са му верни и той никога, дори за миг, не е помислял, че биха могли да направят нещо нередно. Той им вярваше безусловно, докато Корд II бе нещо съвсем различно и според Далден, нещо напълно непредсказуемо.

По тази причина Далден нямаше нищо против тя да се сприятели с един от младите му воини, който също обичаше да се занимава с дърворезба. Кодос винаги бе изпитвал желание да прави нещо с ръцете си, но никога не бе намирал някой, който да го научи... досега. Или поне така казваше той, а тя прие думите му за истина, тъй като, докато го обучаваше, нямаше време да мисли за края на проекта.

Не, Далден нямаше нищо против тя да общува с Кодос, но бе против това да прекарва каквото и да е време с Корд II, който от своя страна не спираше да флиртува с нея. Флиртовете му тя не приемаше

на сериозно. Марта настояваше, че той не е човек, а андроид, който тя и Брок, друг компютър Мок II, бяха създали, на което младата жена винаги отвърщаше с „да бе, да“. Ако Далден знаеше, че не е истински мъж, нямаше да ревнува, нали така?

Марта, разбира се, имаше отговор и за това. Тъй като андроида бил създаден по най-новите технологии, той би напълно способен да е активен сексуален партньор на една жена и Далден много добре знаел това. Освен това, Корд II бил свободно мислещ компютър, който, за разлика от Марта, не е закован на едно място, и няма особено много задръжки, отговаряйки само пред Марта и Брок за действията си.

След чутото Британи бе поискала да разбере защо Марта не е използвала тази технология, за да може да се движи спокойно навсякъде, а Марта ѝ бе отговорила, че не може да подобри нещо, което е напълно перфектно. След тези думи младата жена се бе посмяла наистина добре.

Освен това, Британи си бе забранила да пита за неща, за отговорите на които бе сигурна, че ще я разстроят. Защо ненужно да клати така или иначе нестабилната лодка? Законите и правилата им бяха в категорията на нещата, които не желае да научава. Но пътуването им вече бе към своя край, затова най-последно се принуди да повдигне този въпрос пред Марта.

— Време ли е да науча за законите им?

— Не точно. — Марта използваше отегчения си тон, който в дадения случай звучеше някак успокоително. — Докато си с Далден, той няма да позволи на нищо да се обърка. Когато бъдеш оставена да вършиш каквото си искаш, тогава ще научиш какво може и какво не може да правиш сама.

— Но ще бъда предупредена, преди да наруша някой закон, нали? — загрижено попита Британи.

— Тедра не беше предупредена, а Чалън мислеше също като теб, че тя е от неговата планета, той смяташе, че ще е запозната с всичко на планетата, включително и със законите. Вярваше, че в космоса няма никакви други форми на живот. Всъщност той знаеше, че Тедра му казва истината, и просто отказваше да го повярва. Звучи ли ти познато?

Това я подразни. Те ѝ показаха някои наистина невероятни неща, или поне щяха да са невероятни, ако бяха истина. Но просто не вярваше, че е така.

Не бе никак развълнувана от перспективата, че ще пристигне на Ша-Ка'ан. Ако знаеше, че там ще срещне истинските родители на Далден, а не просто актьори, играещи роля, вероятно щеше да е адски нервна и да се тревожи за нормални неща, като това дали ще бъде приета в семейството на мъжа, с който е обвързана.

А тя бе наистина обвързана с него. След като прекара повече от три месеца с Далден, нямаше никакво съмнение, че сърцето ѝ е напълно негово. Мисълта да го изгуби бе толкова ужасяваща, че тя не си позволяваше да мисли за нея, защото болката от тези мисли бе повече от непоносима. Освен това, не си позволяваше да го попита какво ще се случи с тях, когато този проект приключи, защото той просто щеше да настоява, че никога няма да се разделят.

Понякога си мислеше, че мозъка на Далден е промит и че той наистина вярва във всичко, което ѝ казваше. Или поне тя предпочиташе да бъде така, вместо да мисли, че той съзнателно я лъже, макар и с някаква „добра“ причина. Лъжата щеше да означава край за тях, когато всичко това приключеше. И какъв щеше да е този край? Отивай си у дома, това между нас приключи? Или остани с мен и бъди част от програмата? Дали би се съгласила да подложи и други хора на експеримента, в който бе участвала? Не би могла, защото в крайна сметка щеше да е жестоко да поражда в хората подобни силни емоции.

Но пътуването им приключи. Марта обяви, че до няколко часа ще са у дома. Скоро тя щеше да разбере какво ще направят, за да я убедят, че е на нова планета... ако въобще се опитат да я убедят. Никое студио няма как да бъде толкова голямо. Щеше да ѝ се наложи да види не малка част от „планетата“. Как тогава ще я убедят в това, което искат? Да не говорим, че бяха направили грешката да ѝ кажат, че на планетата има форми на живот, които са уникални и се срещат само на Ша-Ка'ан, казваха, че дори въздуха е различен, като в райска градина, толкова чист и свободен от замърсявания. Щеше да им е трудно да изфабрикуват това.

Сега ли щеше да дойде края? Когато слезеше от кораба, дали щяха да ѝ кажат: „Провали се, може да се връщаш у дома“?

ГЛАВА 37

— Време е.

Британи се взираше навън през прозореца в стаята на Далден към една много голяма планета, която не приличаше на нищо, което познаваше. Нейната планета бе заета две трети от вода, а тук виждаше много зелена площ и съвсем малко синьо. Разбира се, всичко това вероятно бе добра компютърна симулация, но бе толкова реалистична, че чак я побиваха тръпки.

— Все още не сме достатъчно близо, че да кацнем — посочи тя.

— Напротив, със скоростта, с която се движи този кораб, е въпрос само на няколко секунди.

Масивните ръце на Далден се обвиха около нея, притискайки гърба ѝ към гърдите си. Действията му бяха успокояващи и плашещи едновременно, тъй като с това той може би я подготвяше за последните им мигове заедно. Тази истина напълни очите ѝ със сълзи и тя се обърна бавно към него.

— Кажете ми, че това няма да е краят за нас — помоли го тя с треперещ глас.

Далден повдигна лицето ѝ към себе си. Палците му нежно изтриха вадичките сълзи, стичащи се по бузите ѝ. Изражението му бе напрегнато.

— Мога да почувствам болката ти. Не мога да позволя това да продължи. След днес няма да има от какво да се боиш.

— Мразя да ви прекъсвам, войно — изведнъж се чу гласа на Марта, — Но думите ти никак не я успокояват.

Той се обърна към монитора на стената.

— Какво да направя, за да прогоня тревогите ѝ?

— Отведи я у дома. В новия ѝ дом. Нека се настани. Запознай я с домашните любимци. — Нещо подозрително, приличащо на кикотене, се чу откъм конзолата, преди Марта да продължи: — Жалко, че този кораб не е екипиран със соларни бани. Три месеца в къпане без вода можеше да успеят да я убедят. Но вероятно и тогава щеше да сметне,

че или са илюзия, или са ново изобретение на нейния народ. Петдесет огромни война не успяха да я впечатлят, тъй като и на нейната планета има мъже, достигащи тази височина. Тя си мисли, че се намира на симулация на кораб и смята, че като слезе от него, все още ще е на своята планета. Но сега ти можеш да ѝ покажеш неща, които не е виждала, нови форми на живот. Живи, дишащи, уникални форми на живот, които не може да постави в категорията вероятно-са-някакъв-компютърен-трик.

Британи отстъпи назад, изчервявайки се от възмущение. Наистина мразеше, когато някой говореше за нея така, все едно не се намира в същата в стая.

— Мразя да ти развалям удоволствието, Марта, но и ти не ме успокояваш особено — заяви тя намусено.

— Дори не съм се опитала да го направя, хлапе. Просто казвам на този воин тук, че няма да може лесно да те отърве от страховете ти. Да не говорим, че ти хвърлих кокал, но ти просто не се усети да го уловиш.

— Моля?

— Споменах за „нов дом“. „Настаняване“. Не ти ли звучи като начало, а не като край?

Така бе. Но думите можеха да се тълкуват по много различни начини. Тя погледна към Далден, а скептицизма ѝ бе очевиден. Той обаче изглеждаше по-решителен и тя се досети защо той хвана ръката ѝ и я поведе извън стаята.

— Ще слизаме от кораба?

— Именно.

— Защо не слезем по същия начин, по който се качихме? — попита Британи.

Марта реши да ѝ отговори през свръзката, която бяха дали на Британи преди няколко дни. Бяха я предупредили винаги да я носи със себе си, за да може Марта да ѝ отговаря, ако има въпроси.

— Няма да можем да направим трансфер, преди да кацнем — каза ѝ Марта. — Ша-Ка'ан е обграден от глобален щит, който предотвратява достъпа на кораби без изрично позволение. Над Центъра за посетители се отваря портал в щита, и въпреки това, се преминава през тунел за превенция на заразите. Във всеки по-голям град има поне по един Медитех, но той няма да е достатъчен, ако се

появи зараза, която е дошла от посетителите на планетата. В мига, в който кораба влезе в орбита, се сканира за потенциални болести и зарази и системата напълно възпрепятства всеки молекулярен трансфер.

— Но ние ще минем през всички тези защиты, нали?

— Да, и дори бих могла веднага, щом кацнем, да ви трансферирам в палата, но ти не искаш наистина да пропуснеш всичко ново, което ще видиш по пътя към дома, нали? Първото ти возене на Аеробус и първата ти езда на хатаар? Архитектурата на провинцията? Първият път, в който ще видиш Ша-Ка-Ра отдалече?

— И всичко това са неща, които според теб ще ме накарат да повярвам във всичко това, нали? — предположи Британи.

— Може да си сигурна — самоуверено ѝ заяви Марта.

Британи изсумтя, но въпреки това започна да чувства леко вълнение. Начало, в което да споделя живота си с Далден. Бе стигнала до точка, в която не се вълнуваше какъв ще е живота, който споделят, стига да са заедно. Тя просто не можеше да понесе да го изгуби. Но друг свят? Как можеше да приеме, че е истина?

Марта смяташе, че днес щеше да получи всички доказателства, за да повярва, че това е истина. Далден мислеше, че след днешния ден тя няма да има за какво да се тревожи. Но докъде я водеше всичко това? До Далден, разбира се, но и до фантастичната идея да живее на нова планета и да се запознае с истинските му родители. О, боже!

ГЛАВА 38

Нямаше да може да повярва, дори и да се опиташе.

Британи очакваше да види наоколо дузина космически кораби, които кацаха и отлитаха, очакваше една добре направена визуална илюзия. Все пак това бе космическо летище. Но тук нямаше нищо, кръгла нула. Дори този кораб, от който бе слезла, не се виждаше. Стъпиха на една платформа, която бе почти същата, с която бяха слезли от кораба, и след минута тази платформа ги отведе до началото на голям тунел с формата на тръба, който водеше към обла стая. Поглеждайки назад, тя видя как се отваря тунела и стена с много врати по нея.

Сградата бе необятна, поне това им го признаваше. Не се виждаше често таван с височината на десететажна сграда. Освен това, нямаше много хора, а малкото, които се мотаеха наоколо, бяха облечени доста странно.

— Това е просто терминала за слизване — обясни Марта. — Оттук минават всички, които идват на планетата. Корабите не кацат напълно, освен ако не се нуждае от ремонт. За космическите кораби не е полезно да се приземяват.

— Значи просто си летят в космоса, докато им свърши горивото? Да бе, да.

Марта реши да подмине сарказма ѝ.

— Ако не знаеш, да ти кажа, че горивото, такова, каквото го знаеш, е отживелица. А корабите могат да летят вечно с Гаалските камъни. И не, веднъж, щом влязат под щита, те не излизат в открития космос, преди да са готови за отпътуване. Те се свързват с този център, за да оставят пасажерите си, след това до следващия център, в който да презаредят с провизии, и след това отиват в трети център във въздушни хангари, които са определени за чакащите кораби. Би било доста впечатляващо, ако ги видиш отвън, но хангарите са създадени така, че да не се виждат, за да не напомнят за съществуването си на другите хора, които живеят на планетата и не са настроени добре към

чуждите технологии. Хангарите са в една безлюдна местност далеч от повечето градове, дори далеч от Ша-Ка-Ра.

Готово извинение да не й покажат Центъра за посетители от далечно разстояние. Явно илюзиите им не бяха дългообхватни.

След миг забеляза другите тунели, общо десет на брой и достатъчно големи, че да съберат големи групи пристигащи. Но сега нямаше такива, тук бяха само те. Имаше и голям отворен изход, който водеше до коридор към още една много голяма сграда. Никъде нямаше прозорци, за да може да се види гледката навън. Защо това не я изненадваше?

— Този център е като малък град, или поне това, което ти би сметнала за малък град. Градовете в Ша-Ка'ан не са толкова големи — каза Марта, продължавайки да се изяснява като гид. — Пристанището заема две квадратни мили. Основна част от тях са складове за различни стоки. Има още жилища на търговските посланици, на охраната, персонала и квартири за посетителите, които трябва да преспят тук. След това има зони за поддръжка, консумативи, ремонт и всичко, което е нужно за едно самостоятелно общество.

— Планетата не го ли поддържа?

— Всъщност, не. Голяма част от обитателите на планетата отказват знанието, което е събрано тук. Ръководи се от Лигата, под закрилата на Лигата на Обединените планети. Бащата на Далден е единственият шодан, който идва тук, а ако останалите шодани имат интерес за нещо, свързано с това място, те се обръщат към Чалън.

Тя вече бе научила, че шоданът е нещо като кмет на града или, за да сме напълно точни, средновековен владетел, който едноправно властва над малкото си кралство. Но дори това не го описва напълно. Когато има проблем или дискусия, засягащи града, който сам е създал, хората се обръщаха към него. Сираците и вдовиците бяха под негова закрила. И все пак, всеки воин можеше да го предизвика и ако спечели, да заеме позицията му. Позицията в Кан-ис-Тра не бе наследствена, макар да имаше места, като Ба-Хар-ан, откъдето беше Фалон и където шоданите бяха хора от едно управляващо семейство. Но дори тогава сина, който иска да наследи поста, е длъжен да приеме всички предизвикателства и да ги спечели.

— Горے главата, кукло, ще се срещнеш с новите си роднини — провикна се Марта.

— Какво?

Британи се закова на място, принуждавайки Далден, който я държеше за ръка, да спре и да се обърне към нея, за да види какво не е наред. Той се усмихна окуражително. Също като нея бе видял двойката, която стоеше в края на широкия коридор.

Мъжът беше огромен, голям колкото Далден и също толкова златист, да не споменаваме също толкова хубав. След като бе прекарала три месеца в обкръжението на петдесет воина, вече бе забелязала, че те предпочитат да носят кожени панталони, които наричаха браки и свободни широки туники. Жената бе висока почти колкото Британи, с дълга черна коса, вързана на конска опашка, облечена в странна зелена дреха, която изглежда бе направена от вързани един за друг шалчета, като повечето от тях бяха доста прозрачни и стигаха до обутите ѝ в сандали стъпала. А на раменете си носеше бяло наметало. Нямаше съмнение, че е голяма красавица. И бе млада, прекалено млада, че да бъде майка на напълно пораснал мъж.

Далден побърза да я успокои.

— Не се тревожи, *керима*. Марта е в контакт с Брок още от изгрев-слънце. Моите родители са имали доста време да се подготвят за срещата си с теб и Марта им е разказала всичко за теб. Нали така, Марта?

— Можеш да си сигурен.

Шанел вече бе стигнала тичешком до двойката, за да ги прегърне.

Воините, които бяха с тях в кораба, подминаха двойката, оставяйки семейството да се порадва на събирането си.

— Върви. Дай ми минута да се успокоя — каза Британи на Далден.

Той ѝ се усмихна, макар и леко пресилено. Изглеждаше малко нервен, което бе нормална реакция, все пак би бил притеснен дали родителите му ще я харесат... ако всичко това бе истина. По дяволите, той беше добър, показвайки ѝ това едва доловимо притеснение, което тя едва ли щеше да забележи, ако не бяха живели три месеца заедно.

Сега той бе прекалено далеч от нея и нямаше как да я чуе, когато каза на Марта:

— Можеше поне да изберете някой достатъчно възрастен, че наистина да прилича на негова майка. Хич не се хаби да се опитваш да

ме убедиш, че тя е майка му. Тя е почти на моите години, както и мъжа до нея.

Чу се изсумтяване, а после и нисък смях.

— Тедра старее много красиво и по-бавно от останалите хуманоиди. Както и Ша-Ка'анците, тъй като водят много здравословен живот, а Тедра има и още едно преимущество — тя е трениран Охранител I, обучена е да се грижи за тялото си, което само по себе си е смъртоносно оръжие, напълно легално в някои страни. Но тя е на четиридесет и четири години. Както знаеш, тя ми принадлежи.

— Мислех си, че е обратното, и че ти принадлежиш на нея?

— Това е въпрос на гледна точка — промърмори Марта.

Британи не вярваше наистина, че красивата двойка пред нея са истинските родители на Далден. Тогава защо изведнъж стана толкова нервна? Вероятно защото бе започнала втората фаза в това да я убедят, че всичко е реално. Космическият кораб не бе свършил работата. Сега бе ред на новите актьори и цяла нова планета, пълна с чудеса, да я накарат да повярва. Трябваше да е облекчена. Огромното ѝ притеснение от това, че ще напусне кораба и че довечера ще спи в собственото си легло, бе изчезнало. Но все пак нещо продължаваше да я гложди.

— Време е за шоу — обяви Марта, когато групичката пред Британи спря да я чака да се присъедини към тях и вместо това всички тръгнаха към нея.

Марта се правеше на остроумна, но израза „Време е за шоу“ се доближаваше ужасно близо до представите на Британи за това какво се случваше тук. Шоу специално за нея, просто актьори с написан сценарий, които импровизират, когато се налага.

— Добре дошла на Ша-Ка'ан, Британи Калъхан, и добре дошла в семейството ми.

О, господи, това прозвуча наистина мило. Нейното собствено семейство се бе разпокъсало на части и вече се виждаха много рядко. Разбира се, поддържаха връзка, но липсваше близостта, която имаше между тях, докато живееха заедно. Един от уроците, които научи по време на пътуването, е, че Ша-Ка'анските семейства обикновено не се разделят, че когато децата станат пълнолетни, те остават в същия град, а понякога и в същата къща с родителите си. Понякога жените намираха другарите си в живота с мъже от друг град или държава, но

това се случвало изключително рядко, тъй като воините предпочитали да избират за другарки в живота си жени от техните градове.

След поздрава си, Тедра я прегърна силно, и прошепна в ухото ѝ:

— Успокой се, хлапе. Никой няма да те съди за нищо. Когато един воин направи своя избор, няма връщане назад, затова всичко, което получава от семейството, са пожелания за много щастие. На някои им отнема много време да решат, а други знаят истината инстинктивно. И в двата случая те знаят най-добре. Много жалко, че ние жените никога не можем да сме толкова сигурни, колкото са те.

Дали това бе шега? Тедра се усмихваше, след като я пусна от прегръдките си. И все пак, това, което ѝ каза, бе напълно обратното на това, което знаеше Британи. Жените бяха тези, които веднага разбираха дали са влюбени. Обикновено на мъжете им отнемаше доста време да се влюбят и след това още време да го осъзнаят. Разбира се, имаше и изключения, но обикновено жените първи вадеха козовете си, решавайки да зложат всичко.

Виждайки Тедра от близо, Британи все още не можеше да повярва, че тя е жена на четиридесет и четири години. „Остарява красиво“ със сигурност бе меко казано. Но така или иначе от нея щеше да излезе наистина страхотна свекърва. Британи обаче не бе толкова сигурна за Чалън, чийто размери бяха доста заплашителни и чийто поглед беше проникващ и преценяващ, и все пак напълно неразгадаем.

Сега Тедра се обърна към Далден.

— Шест месеца в открития космос! Никога вече, Далден. В разрез с древната поговорка „Далеч от лицето, далеч от сърцето“, болката от липсата не бе никак по-лека. Никога повече. И баща ти е съгласен с мен... поне веднъж.

— Не създавай впечатлението, че никога не се съгласявам с теб, жено — избоботи навъсено Чалън. — Това ще е невярно или, както би се изразила ти, ще е опашата лъжа.

Тедра изсумтя.

— Съгласяваш се, само когато на теб ти изнася, не когато изнася на мен.

Това извика усмивка на лицето на грамадния мъж. Сграбчи Тедра и я притисна силно към тялото си. Тя го плесна по гърба с такава сила, че вероятно нея я заболя повече, отколкото него.

— Ще обсъдим това по-късно — закани се Чалън.

— Да се обзаложим ли? — парира го Тедра.

Тедра се отскубна от него, хвана Шанел за ръката и тръгна надолу по коридора. Чалън и Фалон ги последваха малко по-бавно. Далден хвана ръката на Британи и я поведе след останалите.

Марта реши да я успокои, като зави весело:

— Не им обръщай внимание, хлапе. След време ще свикнеш с начина им на шегуване.

— Шега, а? Да бе, да.

Далден я погледна.

— Марта е права, но ще ти се наложи да свикнеш само с майка ми. Тя не се държи така, както трябва да се държат Ша-Ка'анските жени.

Британи се закова на място.

— И точно как трябва да се държат Ша-Ка'анските жени? Да се усмихват и да благодарят на мъжете си, задето ги блъскат наляво и надясно?

Далден изглеждаше объркан, но Марта я разбра много добре и веднага се намеси.

— Веднага се спри, момиче. Тялото на Тедра е тренирано и не изпитва лесно болка. Той въобще не я е наранил и дори ще се учудя, ако действията му не са я възбудили поне малко. Чалън би си отрязал ръката, преди да си позволи да я нарани по някакъв начин. Почти всички воини се чувстват така спрямо жените си.

— И ти ли? — попита тя Далден.

— Определено — на мига отвърна той, леко обиден, че тя дори пита.

Определено, повтори тя на ум. Но тук говореха за физическа болка, не стана и дума за психическа, нали? Щом не остава белег, не значи, че не боли. Започваше да чувства, че втора фаза ще е много по-емоционална, отколкото визуална. Дали щяха да се постараят да бъде разтревожена и несигурна и да не забележи, когато започне да вярва на всичко това?

ГЛАВА 39

Британи започна да се успокоява, докато пътуваха към Ша-Ка-Ра, родният дом на Далден. Вече не ѝ показваха нови неща, защото вероятно бяха разбрали, че така просто хабят време и усилия. Това вероятно обяснение на поведението им бе доста зле скалъпено, но тя не се интересуваше.

Освен сградата, от която току-що бяха излезли, тук не се виждаха никакви други постройки, а хълма пред тях бе достатъчно голям и достатъчно близко, за да закрие всяка вероятна гледка. Освен това хълмът можеше да е илюзия, тъй като не ѝ позволиха да се приближи достатъчно, че да се увери сама.

Имаше три превозни средства, които бързо се напълниха с хора.

Наричаха ги Аеробуси. Може би бяха подобрени обикновени автобуси. Бяха махнали гумите им, и отдолу изглеждаха напълно плоски, освен това бяха два пъти по-широки от обикновените автобуси и изглеждаха наистина странно.

В предната част, където стоеше шофьора, имаше няколко удобни седалки, а отзад беше напълно празно. Британи беше научила, че често се използват за извозване на различни стоки из цялата планета, и като цяло се смятаха за напълно невидими, тъй като обикновено пилотите ги пилотирали високо над земята, така че никой на повърхността да не ги вижда. Аеробусите се управляваха от хора, които ги пилотираха, гледайки през голям монитор на мястото на предното стъкло. Нямахме никакви прозорци — нито отпред, нито отстрани, това било направено специално за случаите, в които се превозват войните, които не обичат новите технологии, и така няма как да видят, че наистина летят във въздуха. Освен това, нямаше и никакви звуци, не се чуваше, нито се усещаше нещо, когато машината се вдигаше от земята и започваше да се движи. Едва се чуваше тихичко съскане. Площадките за кацане на тези аеробуси се наричаха станции и на голямо разстояние от всеки голям град имаше по една такава станция, отново с цел да не се напомня на населението за

съществуването им. Преди да стигнат до тяхната станция, Британи не бе разбрала какво точно имаха предвид.

Гледки. Невероятни, спиращи дъха панорамни гледки. Станцията се намираше в подножието на планина на име Раик, чийто върхове бяха покрити с лед, въпреки, че климата тук бе субтропичен. Пред тях се простираха необятни поля, засети със зърнени култури и зеленчуци. На известно разстояние се виждаха и гори с дървета, оцветени в червено, зелено, жълто, синьо... синьо ли? и всички нюанси между тях. Тя забеляза голяма лилавееща сянка, която вероятно бе друга планина, но бе прекалено далече, за да прецени правилно. Видя и поляна с диви цветя, в средата на която имаше прекрасно езеро.

Нямаше телефонни стълбове, никакви пътища, само отъпкани пътеки, никакви сгради или самолети, прелитащи над главите им, закривайки прекрасното небе. А въздуха бе невероятно чист, никакъв пушек не се виждаше накъдето и да погледнеш. Къде на земята бяха успели да открият подобно място?

После отново насочи поглед към трите аеробуса, които стояха на станцията, а пред тях се виждаше криволичещ път. Намираха се прекалено близо до планината, и затова не виждаха града Ша-Ка-Ра, или поне така ѝ бе обяснено.

— Пеша ли ще отидем до града? — попита тя.

— Баща ми е уредил транспорта.

— Къде е?

Той хвана ръката ѝ и я отведе зад аеробусите, които блокираха гледката. Сега вече пред тях се виждаше малко стадо от хатаари, около четиридесет на брой, които стояха на поляната. Някои от воините вече ги бяха яхнали, а други стояха до тях, показвайки ѝ нагледно точно колко грамадни са животните — главите им бяха едва педя по-високи от гърбовете на животните, от което следваше, че те са по-високи от самата Британи. Хатаарите бяха покрити с рунтава козина, при повечето черна на цвят, а при други кафява, но всички с бели гриви и опашки, които стигаха до земята. Животните имаха дълги тънки крака и масивни огромни тела, много по-широки от на обикновен кон... вероятно така биха изглеждали праисторическите коне. Животните хем приличаха на коне, хем нямаха почти нищо общо с тях.

Изглеждаха толкова смешни с дългата си козина, че Британи започна да се смее. Вероятно нарочно са ги направили да изглеждат

така, какво бяха? Вероятно Шотландски тежковози, нали толкова големи ставаха конете от тази повода? Но на някой въображението доста се е развихрило, измисляйки тези костюми. Подложките, които караха гърба на животното да изглежда толкова широк, бяха добре направени, но просто изглеждаха нелепо.

— Кое ти е толкова забавно? — попита Далден, като я отведе до един хатаар и я качи на гърба му.

Щом неочаквано се озова на гърба на това нещо, веселието ѝ се изпари на мига. Нямаше никакво седло, само одеяло, което покриваше гърба му и някаква измишльотина, наподобяваща сбруя с юзди и извита дръжка, за която тя се хвана, докато Далден я хваше животното.

— Да, естествено — заяви тя недоволно. — Не ми давай възможност да открия ципа на този костюм.

Той я обгърна със силните си ръце и я притисна към гърдите си, просто ей така, без никакви усилия я успокои и я накара да забрави за раздражението си. Той не ѝ поиска обяснение, макар че ако я бе разбрал, щеше да поиска. Марта обаче не остави нещата така.

— Разочарована съм от теб, кукло — чу се гласа ѝ от свръзката. — Сама знаеш, че в момента се хващаш за сламки, измисляйки абсурдни обяснения за всичко.

— А ти очевидно си толкова сигурна в себе си, че чак преиграваш. Ако някой тук е разочарован, това съм аз. Очаквах нещо по-добро след детайлните ти обяснения на борда на кораба.

— Не осъзнаваш ли, че няма как те да не са истински? Да, наистина изглеждат доста смешни. Виждала съм на вашите компютри животни, които са много грациозни и красиви. Но не всеки свят е щастлив да има такива животински форми. Вярваш или не, има светове, в които имат много по-нелепо изглеждащи животни от нашите хатаари.

— Разбира се, аз пък имам летящ фантастичен мост и ще се радвам да ти го продам.

— Този навик да казваш неща, които няма да направиш, трябва да престане, *керима*.

Британи се навъси на сериозния тон на Далден, но преди да успее да отреагира, се чу развеселеният глас на Марта:

— Горе главата, момиче. Той си е вече у дома и започва отново да се държи като воин.

Британи се обърна назад, за да погледне Далден.

— Какво има предвид тя? — Не получи отговор на въпроса си. — Марта, защо караш думата „воин“ да звучи толкова зле? — Отново никакъв отговор, нито от Далден, нито от Марта. — По дяволите, я се стегнете, да не сте посмели да ми вадите нови изненади чак сега! Да не би да съм се влюбила в мъж, който ми е показал само половината част от същността си? Другата половина да не би да е чудовище, което ще намразя?

Изражението на Далден на момента се смекчи, вероятно поради факта, че току-що за пръв път му бе признала любовта си. Тя всъщност нямаше намерение да го прави точно сега. Не бе готова да сложи картите си на масата, преди проекта да свърши и преди да разбере какво я очаква след него. Но вече бе прекалено късно да си върне думите назад. Все пак, тя наистина го обичаше, или поне обичаше мъжа, за който го смяташе. Но кой бе той в действителност? Мъж, който се преструва на извънземен? Мъж с промит мозък, който наистина вярваше, че е извънземен? Или истински извънземен, който досега потискаше своите вродени наклонности и сега, след като си бе отново у дома, щеше да ги пусне на воля? Затова ли тези хора биваха наричани варвари?

Нейният варварин постави длан на бузата ѝ и придърпа устата ѝ към себе си. Целувката му бе нежна и топла. Едно от нещата, които тя обичаше в него, бе това, че въпреки силата и размерите си, той винаги бе изключително нежен с нея. Той не бе никакъв варварин. Не, нямаше начин да е такъв.

ГЛАВА 40

Беше минало доста време, откакто Британи се бе чувствала толкова засрамена, че единственото, което искаше, бе да скрие лицето си. Далден от своя страна щеше да се пръсне от удоволствие. С действията си успя да я накара да забрави, че трябва да се оглежда наоколо за всичко, което я заобикаля, да забрави, че се намира на гърба на животно и че около тях яздят и други хора.

Той бе горд от себе си, че може да я накара да забрави абсолютно всичко и всеки. Далден превърна сладката им целувка в пламтяща от страст клادا или поне тя така се чувстваше. По някое време се бе обърнала цялата към него, бе се покатерила в скута му, краката ѝ бяха широко разтворени, обгръщайки кръста му, цялата се бе изгубила в този прекрасен момент...

Гласът на Марта ги прекъсна сухо.

— Можех да се закълна, че се интересувахте от архитектурата ни.

Кодос, яздец от едната им страна, се хилеше към Британи. От другата им страна, седяща до Фалон, Шанел извъртя очи. Слава на небесата, че родителите им, които яздеха заедно един хатаар, бяха застанали начело на процесията и не бяха забелязали нищо, иначе унижението ѝ щеше да е пълно.

Тя се намръщи към Далден.

— Ако разбере, че си го направил нарочно, много ще загазиш.

Ако можеше да се съди по широката му усмивка, той се забавляваше искрено с думите ѝ.

— Дефинирай „загазиш“?

— Като за начало — заяви тя, забивайки пръст в гърдите му, — никога повече няма да ти проговоря.

— Това няма да ти бъде позволено — простичко каза той.

— Няма да ми бъде... — Тя не успя да довърши. — Нека цитирам Марта: „Искаш ли да се обзаложим“? И не си мисли, че може да се шегуваш с мен по този въпрос. На света няма по-упорити от

ирландските американци, а аз съм точно такава. Инат е второто ми име.

— Мислех, че второто ти име, е Мъжкарана.

— О, сладко, много сладко. Преструвай се, че не разбираш какво, по дяволите, ти говоря.

Той изрази несъгласието си.

— Ти ми казваш, че по природа си упорита. Това е в природата на повечето жени, затова воините го разбират и го намират за много забавно.

— Защо пък ви е забавно?

— Защото е нещо, с което жените тук нямат голям успех.

— Може би още сега ще е добре да преосмислиш това свое виждане.

Той се засмя, прегърна я и ѝ обясни защо изведнъж се е почувствал толкова доволен.

— Ти и Марта настоявате, че си различна, защото не си родена тук, *керима*, но твоята реакция към уроците е абсолютно еднаква с тази на Ша-Ка'анските жени.

Тя се отблъсна от него и присви леко очи, наблюдавайки го.

— Уроци ли? И кога си се опитвал да ме научиш на нещо? Нима според теб това значи да ме засрамваш всеки път, щом кажа нещо, което не ти допада?

— Не съм имал намерението да те засрамвам.

— Тогава как би трябвало да се почувствам?

— Трябваше да почувстваш точно това, което почувства.

Тя бе почувствала страстна нужда да се люби с него веднага на момента.

— Не разбирам.

Той не ѝ отговори и това я ядоса допълнително.

— Марта, двете с теб ще трябва да си поговорим надълго и нашироко по този въпрос, още преди да е свършил деня.

Вместо това сега Далден ѝ отговори:

— Уроците се учат по-добре, когато се дава нагледен пример, а не като се изричат с думи.

Британи се изчерви силно и сега Марта реши да се намеси:

— Далден, да не би този чист Ша-Ка'ански въздух да е повредил ума ти? До сега се справяше много добре, като имаше едно на ум, че тя

не е Ша-Ка'анка. Не оплесквай всичко, само защото вече си у дома, и не се дръж с нея така, както би се държал с останалите жени тук, защото тя е способна на реакции, каквито не си виждал никога преди. Някои от нещата, които за теб са нормални и правилни, и които са лично твоя отговорност, тя няма да бъде съгласна да толерира. Нека културните различия, за които те предупредих, сега да забият силно предупредителна камбана, защото то е истинско, голямо и ще причини проблеми, с които никой воин, дори и баща ти, докато се справяше с Тедра, не се е сблъсквал.

Британи се скова, чувствайки, че има някаква заплаха, която я плашеше. Далден също се скова, но по-различна причина. Тя не бе доволна да чуе, че именно тя ще причини дразги помежду им. А той не бе доволен да чуе, че според Марта, няма да бъде способен да реши проблемите, които биха възникнали.

Неочаквано Британи го прегърна силно, когато страха превзе ума ѝ.

— Каквото и да се случи, ние ще се справим с него. Каквото и да е това, което според нея ще намразя... аз... аз ще се опитам да не го мразя. Двамата с теб ще се справим, Далден.

Той също я прегърна и я стисна малко по-силно от обикновено.

— Благодарен съм за думите ти, но не е нужно да даваш обещания за проблем, който не знаем дали ще възникне и какъв ще бъде той. Но каквото и да се случи, ние наистина ще се справим с него. Няма да позволя да се случи нещо друго.

Непоколебимостта му понякога наистина я забавляваше. Щяха да са добре, само защото той казваше така. Без значение обстоятелствата и без значение какво ще се случи, нищо нямаше значение. Той не бе оставил на съдбата никакъв шанс, просто нямаше да ѝ позволи да провали връзката им. Искаше ѝ се да може да сграбчи тази негова увереност и да я приеме присърце. И все пак, думите му я успокоиха и прогониха страховете ѝ.

— Споменах ли архитектурата наоколо? — чу се гласа на Марта.

Британи избухна в смях и останалото напрежение се изпари напълно.

ГЛАВА 41

Макар че минаваха само през главната улица на града, Британи не пропусна нищо от гледката около себе си. Ша-Ка-Ра бе доста по-голям, отколкото очакваше след обясненията на Марта, че градовете не са толкова големи, колкото е свикнала. Градът не бе толкова голям заради сградите в него, а заради широките пространства които имаше между всяка отделна сграда. Той бе разположен в една равнина в самото подножие на планината.

Главната улица бе доста широка, оградена от разноцветни дървета, които тя дори разпознаваше, макар да не бе градинар, а между тях стърчаха улични стълбове. Стълбовете изглеждаха като онези, които са се използвали през осемнадесети век, като онези, в които вечер някой минаваше, за да запали свещите на върха им, но тук вместо свещи използваша Гаалски камъни, които не се нуждаеха от запалване, а само трябваше да се махне покривалото им, за да се разкрие светлината, която струеше от тях.

Тя гореше от нетърпение да види някой от тези гаалски камъни, за които ѝ бяха казали, че за лична употреба се използват най-вече малките камъчета, тъй като светлината, излъчваща се от големите каменни късове била толкова силна, че можела да ослепи човек. Да, друг път, някои неща нямаше как да изфабрикуват, щеше да ѝ е много интересно да види как са се опитали да скрият отвора за батериите в някой мъничък камък.

Точно сега тя изпитваше разочарование от факта, че нито една от постройките не бе направена от дърво. Всичко тук бе светло на цвят, покрито с мазилка или камък — не бе достатъчно близо, за да различи кое от двете. Повечето къщи бяха на един етаж, тук-там се виждаше някоя на два, всяка сграда имаше прелестни арки, а прозорците бяха във всевъзможни големини и форми, и всяка къща си имаше собствен двор, обор и градина. На някои покриви дори имаше балкони като слънчеви тераси. И беше чисто. Никъде не се виждаше дори един отпадък — нито по земята, нито в дворовете.

Всичко наоколо бе смесица от ново и старо. Сградите изглеждаха модерни, но не и обитателите им, които сега бяха наизлезли навън, за да ги посрещнат. Петдесет мъже от града им бяха далеч от много време, затова семействата им бързаха да ги приветстват у дома. От тълпата започнаха да се отделят по двама-трима души, които да посрещнат някой воин. Странното бе, че винаги посрещачите бяха минимум двама, никога един, да кажем само другарката в живота. Още по-странно бе, че наоколо не се виждаше нито една жена, която да е сама.

До всяка жена стоеше мъж. Всяка от тях бе облечена в тази странна одежда, която наричаха чаури, и всяка имаше наметало на раменете си. А наметалата от своя страна бяха във всевъзможни цветове. Освен това, цветовете на никоя от дрехите не бяха еднакви с тези на другите жени.

Чак сега, тя осъзна, че единствената причина да не ѝ дадат наметало бе, че е облечена с бяла тениска и сини джинси, които бяха двата цвята, оприличаващи дома на Далден. Това, че ѝ позволи да остане с дънките си, след като на жените в града им бе забранено да носят каквито и да е панталони, бе едно изключение, тъй като тя не бе Ша-Ка'анка и защото искаше хората в града да знаят това. Освен това, правилото си имаше и изключения, тъй като например в родината на Фалон жените обикновено носеха панталони, както и посетителите от другите светове и по тази причина за местните не бе кой знае колко неவிжданo жена да носи панталон. И все пак, щом се очакваше от нея да живее тук, я бяха уведомили, че ще се наложи да свикне да носи такива дрехи и че скоро щеше да има изцяло подновен гардероб.

Тя не възразяваше. Определено се бе отегчила от дънките, след като носеше своите цели три месеца, въпреки, че всеки ден биваха почистени, когато Далден „повикаше“ гардероба. Често ѝ бяха предлагали да облече корабна униформа, но тя отказваше. Не смяташе, че ще изглежда добре с еластичния костюм от една част.

Отново забеляза нещо старомодно, пазар, като излязъл от средновековен роман, с малки тенти, където стоката бе наслагана на земята върху разноцветни черджета. След това пред погледа ѝ се показа прекрасен парк с езеро, в което се плискаха и играеха деца, гледка, която можеше да се види във всяко американско домакинство.

Улиците бяха прави и сякаш всяка от тях водеше до една и съща грамадна сграда от бял камък. Британи зяпна изумена. Не бе замък като тези, които познаваше, а такъв, който по-скоро би излязъл от фентъзи роман. Не бе просто голяма бяла сграда, а такава, строена на различни нива, част от нея бе кръгла, друга квадратна, а трета правоъгълна. Всяка част бе на различна височина и форма и нито една не бе същата като някоя друга, но бе построена така, че да има пирамидална структура, като най-външните части бяха най-ниските, а тези в средата на постройката бяха най-високите. Покривите също бяха разнородни — някои бяха като конуси, други спираловидни, трети бяха нормални, а четвърти плоски, а на някои от кулите дори имаше стълбища.

Високи бели стени обграждаха замъка с няколко широко отворени порти, водещи към улицата. И малката им процесия се бе насочила именно към една от тези порти. Очевидно Далден и семейството му живееха тук.

Това ѝ дойде прекалено много. Не бе възможно да построят всичко това само заради проекта, вероятно тази сграда и целият град въобще си бяха тук и те просто ги използваша за проекта си. Сигурно се намираха в Русия, или някъде в онази част на света. Май че там имаха сгради, изглеждащи толкова странно като тази? А имаха ли красива, недокосната природа? И градове, които изглеждаха по-различно от всичко, което човек е виждал?

Тя реши, че обяснението е добро и се отпусна, почувствала отново твърда почва под краката си, затова си позволи да се наслади на гледката, докато минаваха през двора на замъка. Пред тях имаше голяма правоъгълна сграда, имаше няколко стъпала, които вероятно обграждаха целият замък, а над тях огромни двукрили метални врати, пазени от двама воини.

Малко встрани от палата се виждаше ограждение, пълно с хатаари и дребни на вид мъже, които се грижеха за тях. Всъщност мъжете не бяха точно дребни, просто при сравнението с грамадните воини изглеждаха ниски, освен това бяха и облечени по доста по-различен начин с бели широки панталони и ризи. Вероятно бяха от прислужническата класа Дараши, за която ѝ бяха казали. Те произхождаха от народ, който е бил поробен преди много дълго време.

Не бяха точно слуги, а нещо средно между средновековните крепостни селяни и платената прислуга от седемнадесети век в Англия. Бяха работническа класа, вършеха всичко, което според воините бе под нивото им, но за това не им се плащаше. Имаха закони и някои права, които ги защитаваха, но не можеха, ако им скимне, да си вземат багажа и да заминат някъде, където да работят, каквото пожелаят. Освен това ѝ бяха казали, че те са доволни с живота и задължението си и че дори се чувстваха горди от това, което вършеха, тъй като без тях воините нямаше да се оправят с всички ежедневни задължения.

Родителите на Далден първи влязоха в замъка. Шанел щеше да остане тук само няколко дни, преди да тръгне за Ба-Хар-ан. Държавата преди е била на три месеца езда с хатаар, но вече благодарение на аеробусите, разстоянието се взимало за броени минути. Точно голямото разстояние било причината никой да не знае за съществуването на Ба-Хар-ан, докато Чалън не поискал контакт с тях във връзка с търговските отношения с Лигата, тъй като в региона на тази държава се добивало голямо количество злато, от което останалите планети живо се интересували.

Всъщност обаче не далечното разстояние бе държало двете държави далеч една от друга, а това, че Ша-Ка'анците бяха уседнал народ на воини. Без проблем си живееха на отделни групи и между тях нямаше много изследователи. Те предпочитаха да останат там, където са, да растат и да се развиват на собствена почва, вместо да покоряват непознатото.

ГЛАВА 42

На Британи отново ѝ се наложи да вдига челюстта си от пода, след като прекрачи прага, минавайки през грамадните железни врати, за да влезе в замък. Макар да бе предупредена, че в стаите има цели градини и басейни, тя пак бе неподготвена за гледката. Отвън можеше да прилича на замък, но отвътре бе цял палат. Дори само светлите отворени пространства правеха постройката уникална, а още по-удивително изглеждаше, като се добавеха високите сводести тавани, огромните стаи, белите мебели, стени и дори подовете, които изглеждаха като направени от бял гранит.

Саксийни растения и цъфнали дръвчета във всякакви цветове изпълваха огромното помещение, в което бяха влезли, и чийто под бе застлан с дебел син килим, който сякаш нямаше край. През огромни, сводести прозорци влизаше свеж, прохладен бриз и толкова дневна светлина, че сякаш все още си навън. В съседните стаи се виждаха още дървета и растения в големи саксии, както и ниски кушетки, масички...

Изведнъж интереса на Британи се събуди. Масичките бяха от дърво, макар и да бяха напълно еднообразни. Кодос ѝ беше обяснил, че наоколо няма никой, който да знае как се работи с дърво, и че повечето сгради били построени от Дарашите преди много години и вече никой не помни този занаят. Ако има някой, който е изгубил предизвикателство, можело да го накарат да построи нещо, но то щяло да бъде толкова зле направено, че ще е неизползваемо.

— Очаква ли се скоро да изгубиш някое предизвикателство? — бе се пошегувала с него тя.

Кодос ѝ беше отговорил възмутено.

— Предпочитам да покажа на някой загубил предизвикателство как да бъде полезен, вместо да го съсипвам психически, както се случва обикновено със загубилите предизвикателство.

Тя не пожела да ѝ обясни по-подробно, досещайки се, че това е поредната странност на воините. Но този разговор ѝ даде да разбере,

че това, което обича да върши, в страната на Далден се смята като форма на наказание. Очевидно воините можеха да са търговци, да раздават заповеди на Дарашите, но единственото, което правеха със собствените си ръце, бе да въртят меч. Беше направо изумително как всички тези хора успяваха да измислят тази невероятна история, без да се объркат някъде.

След като влязоха, всички се разделиха с уговорката да се видят отново на вечеря. Чалън се зае със задачите си на шодан. Тедра побърза да се скрие с Марта, за да си поговорят насаме. Шанел и Фалон отидоха в старата стая на Шанел, а Далден задърпа Британи към своята стая. Надолу по един коридор, после по втори, изкачване по стълби, след това минаха през разлистена градина и отново влязоха в сградата, минаха през още един коридор, отново по стълби, след това още стълби. Тя напълно се обърка, докато стигнат до стаята му, която бе доста далеч от основната част на замъка и дори можеше да се каже, че си е напълно отделна постройка.

Стаята заемаше целият горен етаж и от всички страни бе заобиколена от широк балкон. О, и да, вътре наистина имаше басейн, широк около два метра и половина, приличащ на малък оазис, обграден от високи растения в саксии и с каменна пейка в единия му край. До единствената стена, на която нямаше огромни арки с отворени прозорци имаше невероятно голямо легло. Матракът му изглеждаше доста дебел и мек и бе поставен направо върху скелета на леглото. Макар да изглеждаше доста старомодно, леглото бе изключително меко и комфортно.

Около ниска масичка имаше няколко ниски, удобни канапета. Дали лежаха, докато се хранеха? До отворените арки на прозорците имаше дървени сандъци, които бяха образец на модерната дърворезба. Подовете отново бяха от бели мраморни плочи, покрити с дебел син килим. Над прозорците висяха небесносини завеси, единствената преграда между стаята и балкона. На прозорците нямаше стъкла или капаци.

— Кажете ми нещо, как държите навън мухите и комарите? — попита тя Далден.

— Кое?

— Насекомите, буболечките, сещаш се — малките крилати твари, които летят наоколо и имат навика да хапят хората.

— Такива има само в низините, в планините не.

— О!

— Какво мислиш за новия си дом?

Макар на лицето му да не се четеше никаква емоция, тя знаеше, че той очаква отговора ѝ с нетърпение. Наистина всичко бе красиво, стаята му бе едновременно старомодна и прекрасна. Но целият този палат я караше да се чувства така, сякаш е в султански харем. Ясно ѝ напомняше, че не се намира близо до дома.

— Голям е — каза тя.

— Така е, един воин се нуждае от пространство, за да не се чувства притиснат — съгласи се той.

— Вероятно.

— Не ти харесва — отбеляза той, а в гласа му се четеше истинско разочарование.

— Не съм казала това — побърза да го увери тя. — Просто още не съм свикнала.

— Кое по-точно не ти харесва?

— Далден, спри. Наистина всичко е прекрасно.

— Ти си моя и те познавам много добре, *керима*, и точно сега не си очарована от дома, в който ще живеем.

Тя протегна ръка към него и щом той ѝ подаде своята, тя застана по-близо, повдигна ръката му към устните си и силно го ухапа. Той почти не усети болка и само повдигна питащо едната си златна вежда. След миг се ухили и се опита да я прегърне. Тя направи крачка назад.

— Това не беше покана. Просто исках да ти покажа, че никога няма да ме опознаеш толкова добре, колкото си мислиш, което в нашия случай е добре. Все пак изненадите са подправките в живота. Колкото до тези покои, ще свикна с тях. Но ти видя къде живея. Къщата, която смятах да построя, беше четири пъти по-голяма от мястото, където живеех, а не беше палат. За мен това място е като излязло от приказка. Приказките са красиви, но са създадени за кратко разсейване, не за дългосрочно удоволствие. Не мога да си представя, че ще остана тук завинаги.

— Искаш да живееш другаде ли?

Вместо да му отговори, тя го попита на свой ред.

— Планирал ли си да останеш завинаги тук? Дори след като си вземеш другарка в живота и създадеш собствено семейство?

— Тук има стаи за повече от едно семейство — посочи ѝ той.

— Да, но не виждаш гледната ми точка. Нямах ли желание да разпериш криле? Да имаш място, което е само твое, а не на родителите ти? Там, откъдето идвам, хората се отделят да живеят сами в мига, в който завършат училище. С радост излизат навън и започват собствения си живот. Родителите помагат до едно време, после те оставят сам и се надяват, че са отгледали един трезвомислещ възрастен човек. Ти си вече възрастен, нали?

С този въпрос си спечели намръщване, което я накара да се засмее. Толкова рядко виждаше на лицето му подобна емоция.

— Съжалявам — каза тя. — Но се налагаше да попитам, тъй като нищо тук не е така, както го знам. Жените на вашата планета въобще работят ли? Сецаш се — да правят неща, да строят, да изобретяват? Имат ли професии?

— Не и по начина, който имаш предвид.

— Отведи ме у дома.

— Но имат хобита.

— Това не е достатъчно за една работеща жена — промърмори тя. — И все пак, имате индустрия тук, занаятчии, дървени мелници. Доказателствата за това са из целия град. Къде ги криете?

— В Кан-ис-Тра нямаме такива неща. Ние не се месим в природата над повърхността на земята, като се изключи земеделието.

— А под земята?

— Златният метал се добива в много мини в нашия свят, включително и в Кан-ис-Тра. Обикновено Дарашите, които живеят близо до мините, притежават уменията да превръщат късовете метал в полезни за бита предмети.

— Ами мебелите, които видях?

— Те се правят в държавите на юг от тук. Два пъти в година тук се носят огромно количество стоки за търговия. На север има грънчари. Почти всички Дараши умеят да тъкат, шият и боядисват. На изток от тук се правят стъклените пособия, но те не се превозват до тук с каравани, както мебелите, защото са лесно чупливи.

— Предполагам, че и това е нещо — каза тя с леко облекчение. — Как бих могла да убедя някоя от тези занаятчии да ме наеме на работа?

Отговор не последва, само един празен поглед. Британи въздъхна и насочи въпроса си към информационната станция, закачена за бедрото ѝ.

— Марта, той дали разбра какво го попитах? — попита тя.

— Той разбра какво го питаш, кукло, само не схваща какво го питаш, ако ми следиш мисълта. На Ша-Ка'анските жени просто никога не им се е налагало да работят. През целия си живот биват прехвърляни от един защитник на друг, никога не им е липсвала подкрепа, което обаче не означава, че нямат отговорности. Ако искаш пример, мисли за тях като за средновековни дами, които се грижат всичко да става лесно и гладко, да надзирават слугите и да се грижат всичко да бъде направено както трябва.

— Това не е работа, а домашни задължения.

Марта се изкиска.

— Вашата култура се е развила и еволюирала едва в последните сто години, да не говорим, че жените са си извоювали сегашните права едва преди петдесет години. По тази причина вашите жени невинаги са имали представата, че задължително трябва да работят. От друга страна, ти я имаш, тъй като си родена след навлизането на това разбиране. Очакваш, че трябва сама да се издържаш и че това ще продължи и след като се омъжиш, тъй като икономиката на вашите хора е доста зле, което ги принуждава да измислят какво ли не, само и само да успеят да се развиват.

— И какво да правя според теб?

— Погледни само преди петдесет години, когато и в твоята култура жените са си стояли у дома и са били домакини от мига, в който се омъжат, а преди това са вършили маловажна работа и са били доволни от това. Като средновековните жени преди тях, те не са носели хляба в семейството, но са работели, управлявали са дома, а тази работа много често е била доста по-тежка от работата на съпрузите им. Сега погледни какво има тук: много „домакини“, които са доволни от позицията си, също както са били жените на вашата планета само преди няколко десетилетия, и това е нещо, към което би могла лесно да се адаптираш, тъй като не е било чак толкова далеч в историята, за да не го знаеш.

— Бездействието ще ме побърка за нула време — настоя Британи.

— Вероятността за това е голяма, но това вече е задачата на Далден, над която ще му се наложи да се потруди — отвърна Марта, — Внимава ли, здравеняко?

Той наистина внимаваше, но повтори упорито:

— Хобитата ще запълват времето й, както е при майка ми.

Марта изсумтя шумно, чувайки това.

— Не се залъгвай. Работата на Тедра бе в сферата на охраната. Понякога имаше какво да върши, ако възникнеше някоя извънредна ситуация, но като цяло бе доста отегчително, тъй като Кистран е мирна планета. Затова й допадна да се занимава с някакво хоби за известно време, но този период отмина бързо. Повече време посвети на това да опознае хората в обкръжението си и да помогне в създаването на Центъра за посетители. С други думи, Далден, тя беше активна в това, което й доставяше удоволствие. Всеки има нужда да върши нещо.

— Моята другарка в живота ще има с какво да се занимава.

— Но няма да е достатъчно, ако те познавам добре, а аз те познавам — предупреди го Марта. — Тя има нужда да строи неща, които са полезни. Това е нещото, което обича да върши и се справя дяволски добре с него. Нейните умения биха могли да са полезни за хората ти, тъй като тя може да създаде неща, непознати за твоя вид. Като това например.

Британи беше доста впечатлена от речта на Марта, затова малко се шокира, когато това, което бе измайсторила на кораба, изведнъж се появи пред нея. Никой не го внесе, нямаше го и изведнъж се оказа пред тях.

— Между другото, Британи, момичето ми — сега Марта използваше самодоволният си тон, — ако това е илюзия, вероятно не би било добра идея да седнеш на него или да го изместиш на балкона, където би било перфектното му място, за да се насладите на гледката. От друга страна, ако искаш да седнеш на него, вероятно трябва да приемеш истината, че току-що съм го трансферирала, а? Както, между другото, направих и с всичките ти вещи, които сега са в гардероба на Далден.

— Моите вещи ли? — объркано попита Британи. — Хората ти не ми оставиха никакво време да си събера багаж.

— Вещите ти не бяха нужни на борда на кораба. Корт II с помощта на съквартирантката ти събра всичките ти вещи. Не взехме

единствено ръждивата ти кофа. Нямахте смисъл да я взимаме, тъй като в нашия свят няма дори еквивалент на горивото ви.

— Всичките ми вещи ли?

— Да, не че ще имаш голяма полза от собствените си дрехи, но предполагам, че ще успееш да убедиш здравеняка да ти позволи да ги носиш, когато сте насаме.

Британи реши да подмине това, че трябва да го „убеди“. Тя забеляза две врати на единствената стена без прозорци в стаята. Едната бе тази, през която бяха влезли и водеше към стълбището. Сега се придвижи към втората врата. Тя водеше към стая, по-голяма от спалнята ѝ у дома, пълна със странни закачалки, на които висяха дрехи, окачени по такъв начин, че от пръв поглед можеше да видиш всяка една. И точно там, в единия край на стаята бяха претъпканите ѝ куфари и картонени кутии, които двете с Джан бяха прибрали, ако им потрябват по Коледа. Кутиите бяха препълнени догоре и тя можеше да види всичките си вещи. Дори инструментите ѝ бяха тук!

В стаята нямаше прозорци и все пак бе добре осветена. Наложил се да огледа старателно цялата стая, за да открие източника на светлината — малка дървена кутия близо до мястото, където бяха наредени ботушите на Далден и където бяха окачени коланите му. Сега, като се замислеше, имаше подобни източници на светлина и в стаята на Далден, бяха в същите дървени кутии между прозорците. Тази кутия бе отворена и от нея буквално бликаше светлина.

Тя се протегна и наведе към нея, за да види какво има вътре. Там лежеше малък син камък с размерите на сребърен долар, едно самотно камъче със загладени ръбове, което обаче не бе точно кръгло, а по-скоро с овална форма. Тя приближи ръката си към него, но не почувства никаква топлина, каквато би трябвало да има, щом от там се излъчва тази силна светлина. Прибледи все повече и повече, но пак не усети топлина.

Отне ѝ няколко мига, но тя най-после се реши да го докосне, а след това и да го вземе в ръка. Камъчето бе студено и почти безтегловно, толкова леко бе в ръката ѝ.

Тя бе очарована и искаше да го разгледа на дневна светлина, за да открие това, което сега не можеше да види само като го обръщаше в ръка. Трябваше да има нещо. Вероятно батерия, която захранва тази светлина.

Тя го взе със себе си, когато се върна в спалнята. Люлеещият стол вече не бе там, където го бе видяла преди минути, огледа се наоколо и забеляза, че завесите пред единия прозорец са отворени и там, на балкона, Далден бе преместил стола ѝ. Освен това, той бе навън и бе седнал на него. Британи изскърца със зъби. Очевидно истинския стол си е бил там още преди да дойдат. „Трансфер друг път“, каза си тя наум.

Реши, че по-късно ще се огледа за камерите и оборудването, което им позволяваше да създадат тази илюзия. В момента бе по-заинтересована от Гаалският камък в ръката си. Тя тръгна към балкона, за да отиде при Далден, където бе по-светло. Беше на десет крачки от голямата арка, когато неznайно откъде изскочи котка, която се приземи на балкона. Инерцията повлече животното и то се плъзна по пода, спирайки пред краката ѝ. Точно в същия миг Британи се строполи на пода, губейки съзнание. Това бе разбираемо, все пак котката бе голяма колкото самата нея.

ГЛАВА 43

Далден положи внимателно Британи на леглото си, гледайки я напрегнато. Той седна до нея и нежно отметна косата, паднала на лицето ѝ. Прекрасният цвят на косата ѝ бе напълно чужд на неговата планета. Бе неповторим.

— Тя дали се нарани, като падна, Марта? — попита той, а загрижеността си личеше ясно в гласа му.

— Човешките същества имат вродения рефлекс при падане да нагласят тялото си така, че възможните наранявания да бъдат минимални, като избегнат счупвания и синини.

— Това не отговаря на въпроса ми.

— О, искаш да съм конкретна ли? — сухо попита Марта. — Тя е добре.

Поне за това можеше да е благодарен. Всичко останало изпитваше границите на търпението му.

Марта му бе казала да не следва воинските си инстинкти, докато другарката му в живота не го приеме такъв, какъвто е. Но кога щеше да се случи това? Когато пристигнаха в дома му, тя трябваше да си отвори очите и да осъзнае действителността, но това не се случи. Дори виждайки хатаарите им, тя настояваше, че са обикновени животни от нейния свят, които са дегизирани. Фембеъра я изплаши толкова много, че тя припадна, виждайки го, но дали нямаше да настоява, че и той е животно от нейния свят?

Започваше да вярва, че сестра му наистина го е проклела преди месеци, когато я бе предал във властта на Фалон в момент, в който тя не желаше да е с него. Тя бе напълно побесняла, за да обмисли думите си, когато му изкрещя: „Звезди, надявам се жената, която пожелаеш един ден, да не е от Ша-Ка’ан и да не ти даде миг спокойствие!“. Това бе най-ужасното нещо, което можеше да му пожелае, и то вече се сбъдваше.

Жена му не бе от Ша-Ка’ан. Твърдоглавието ѝ бе издигнало непреодолими стени между тях. Тя го обичаше, в това Далден не се

съмняваше, но отдаването ѝ нямаше да бъде пълно, докато продължаваше да оспорва кой е той. Цялата тази ситуация вече бе разбила спокойствието му. Беше сгрешил. Бе приел уверенията на Марта, че веднъж стигнат ли на неговата планета, тя ще приеме истината. Но това не се случи.

— Марта, повикай Шанел да дойде и да прибере любимеца си — нареди той.

— Няма начин, хлапе — отрязва го Марта. — Тази топка косми не можа да пристигне в по-подходящ момент. Дори да исках, нямаше да успея да наглася нещата толкова добре.

— Няма да позволя тя да се изплаши отново — ядоса се Далден.

— Тя не беше изплашена, просто шока бе прекалено голям, за да успее да го преодолее — отвърна, смеейки се, Марта. — Ако изведем Шанк от тук, преди да се е събудила, жена ти ще реши, че е поредната илюзия. Остави я да го види, да го опознае, това вече няма как да отрече. Ще прозре истината.

— Пристигането ни тук трябваше да я накара „да прозре истината“ — напомни ѝ той.

Марта изимитира въздишка.

— Добре, малко подцених твърдоглавието ѝ. Но тя вече е на границата. Вече е близо и ѝ трябват още няколко побутвания, за да признае това, което е пред очите ѝ. Веднага щом осъзнае, че извиненията, които измисля, са напълно нелепи, ще види истината и ще си отвори очите.

— Но колко време ще отнеме? — поиска да узнае той.

— Поупражнявай малко това прословуто воинско търпение. Дай ѝ още една седмица. Нейният сценарий за „тайният проект“ ѝ служи като защитно одеяло. Вкопчила се е в него, тъй като истината я плаши.

— Няма причина да се страхува — раздражено заяви младия мъж.

— Да, ние с теб го знаем — съгласи се Марта. — Но тя не може да го види.

— Смея да твърдя, че зрението ми е изрядно — промърмори нацупено Британи с дрезгав глас. — Което вероятно е хубаво, тъй като тук едва ли имате очни лекари и очила, нали?

— Добре дошла отново — поздрави я весело Марта.

— Не съм сигурна, че искам да съм тук.

— Замисляш ли се дори за миг, преди да кажеш нещо, създадено специално да нарани твоя воин?

Очите на Британи се отвориха ужасено, чувайки този въпрос. Тя забеляза Далден, който седеше до нея. Изправи се бързо в седнало положение и обви ръце около него.

— Марта греша — увери го тя, — Това, което казах, е заради нея, не се отнасяше за теб.

— И все пак е очевидно, че не искаш да бъдеш тук — посочи той.

— Не, ако ще оставаме тук, значи ще свикна. Не е нужно да ми харесва. Важното е, че ще съм тук заедно с теб. Къде сме, е без значение. След като всичко това свърши, ще съм щастлива да останем заедно.

Той се отдръпна от нея.

— Казах ти, че за нас няма да има край. Ти си моят живот и аз съм твоят. Това значи другар в живота. Кога ще го приемеш?

— Аз... аз мисля, че го приемам. Просто всичко останало просто се изпречва на пътя ни.

— И всичко това е вярата ти, че не съм Кан-ис-Трански воин от Ша-Ка'ан, както ти казах, така ли? Тогава кой съм?

— Объркваш ме.

— Сама се объркваш, жено.

Тук Марта реши да се намеси.

— Предупредих те, че щом се приберем у дома, твоя воин ще се превърне в диктатор.

— Млъквай, Марта! — изкрещяха и двамата в един глас.

В раздразнението си той се изправи. Тогава Британи забеляза фембеъра, който все още беше в стаята и сега се излежаваше на пода близо до леглото. Докато седеше до нея, Далден бе закрил с тялото си гледката на животното. Като се изправи, тя отново го видя. Този път не припадна, но страха ѝ отново се върна.

— Марта, разкарай това! — изписка тя, решавайки отново, че това е илюзия.

— В разрез с твоите вярвания, нямам контрол върху местната популация, било то хора или животни. Ако искаш, обаче, може да погалиш Шанк. Няма да те ухапе.

Това ни най-малко не я успокои. Но в този случай Далден не можеше да я вини за недоверието ѝ. Фембеърът бе хищник, най-голямото месоядно животно на планетата, информация, която ѝ бе спестена. Тези, които живееха в палата, бяха питомни, но всеки, който ги видеше и не знаеше за съществуването им, щеше да реагира точно като Британи.

Беше лесно да ги разпознаеш. Видът им не се доближаваше до вида на никое друго животно. Дългите им гъвкави тела бяха покрити с къса, много мека бяла козина, главите им бяха големи и кръгли, с невероятно сини очи. И огромни зъби. Далден досега не си бе взимал фембеър за домашен любимец, защото му бе известно, че те обичат да спят в леглата на стопаните си, а преди да срещне Британи, той нямаше желание да споделя леглото си с когото и да е било.

Обикновено Ша-Ка'анците се изненадваха, ако видеха хищника в града или в нечий дом. Освен това, тъй като на планетата климатът бе почти еднакъв навсякъде, фембеърите можеха да живеят, където пожелаят, с тази разлика, че обикновено избираха дивата природа, далеч от хората и градовете.

Хората в Ша-Ка-Ра бяха свикнали да виждат фембеъри в и извън града и намираха за забавно, че техният шодан е решил да направи домашно животно от този хищник. Но всичко това вероятно щеше да е без значение за неговата другарка в живота, тъй като тя отказваше да повярва в каквото и да е било. Но все пак той бе длъжен да опита да я убеди.

— Шанк принадлежи на сестра ми — каза той на Британи. — Тя го отглежда от бебе, още откакто самата тя бе дете, затова е напълно питомен.

— Щом е неин, какво прави тук?

— Това беше една игра, когато бяхме малки. Аз го прилъгнах да дойде тук, като му давах лакомства, а Шанел не можеше да го открие. Явно му стана навик да идва тук. Все още очаква да му дам някакво лакомство.

— Аз... надявам се да имаш нещо под ръка, което да му дадеш — каза тя с треперещ глас.

— Вече се научи да се задоволява само с галене.

Той седна на пода, кръстосал крака точно до фембеъра. Животното моментално изви дългото си тяло около него. Далден го

почеса зад ушите, а след това и под брадичката. В същия миг стаята бе огласена от шумно мъркане.

— Ела тук — повика я Далден. Поглеждайки към нея, той я видя да клати глава. — Ела — повтори той с тон, който би накарал всяка Ша-Ка'анка да скочи и да побърза да изпълни нарежданията му, но не и неговата жена. — Ще накараме страха ти от животното да изчезне — обясни й спокойно той.

— По-добре накарай котката да изчезне — предложи му тя.

Марта не пропусна да се намеси.

— Нали смяташ, че е илюзия. От кога една илюзия може да наранява?

Думите й накараха Британи да се намръщи. Далден на мига се възползва от възможността.

— Не чуваш ли звуците на удоволствие, които издава.

И полуглуха да беше, нямаше как да не чуе шумното мъркане, което отекваше из стаята. Тя се изправи вдървено и пристъпи напред, заставайки до Далден, но на безопасно разстояние от любимеца на Шанел. Далден я прегърна и поставяйки я в скута си, и я сложи непосредствено близо до Шанк. Тя не откъсваше очи от хищника, а тялото ѝ бе изпънато от страх, въпреки решителността ѝ. Жена му бе наистина смела, беше дошла, въпреки че умираше от страх.

Той взе нежно ръката ѝ, постави я на главата на Шанк и махна своята. Британи не се отдръпна. И щом веднъж докосна животното, вече искаше да го проучи по-подробно. Тя леко повдигна главата на животното, поглеждайки в огромните му сини очи и двата огромни зъба, стърчащи от устата.

— Саблезъбите отдавна са изчезнали — каза тя с глас, изпълнен със страхопочитание.

Далден нямаше идея за какво говори. Марта, обаче, бе напълно наясно.

— На нашата планета не са.

— Саблезъбите не са били чак толкова големи — прошепна Британи.

— Внимавай, кукличке, или ще вземеш да повярваш, че се намираш на друга планета.

Британи изръмжа и скочи на крака.

— Знам какво сте направили. Намерили сте това място и някак сте успели да скриете съществуването му от останалата част от света. Да не би да има нещо във водата тук, което да кара хората и животните да израстват толкова много? Или са генетично създадени? Как се справяте с природните аномалии тук?

Без значение дали си направеше труда да отговори или не, Далден знаеше, че тези въпроси не са отправени към него. Каквато и нова теория да си бе създала, сега тя се обръщаше към Марта за обяснение. Никога към него. Винаги се обръщаше към Марта. Ако се обърнеше към него, това значеше, че ще трябва да обсъди с него своето недоверие.

Без да го искат и двамата от доста време „клатеха лодката“, както би се изразила Марта. Вероятно вече бе време тази лодка да потъне. Болката от това да знае, че тя иска да бъде с него, но с неговото аз, което сама бе измислила, бе непоносима. Тя не можеше да го приеме такъв, какъвто е.

Имаше нужда от съвет от някой, който има голям опит с чуждоземците.

Имаше нужда да поговори с баща си.

ГЛАВА 44

— Къде отива той? — попита Британи, щом Далден скочи на крака и напусна сградата.

— Вероятно да убие нещо. Воините обикновено го правят, щом са разстроени.

— Да убие нещо?

— Не изглеждай толкова ужасена. Шегувам се. Но ти, моето момиче, трябва да започнеш да виждаш всичко това от неговата гледна точка. Всеки път, щом ти покажем нещо, ти го отричаш. Всеки път, щом измислиш някое от твоите извинения, ти му заявяваш, че не е истински. Как смяташ се чувства той?

— Ако са промили мозъка му и той наистина вярва във всичко това, вероятно е много разстроен, но вината за това е твоя, не моя. Ако е наистина добър актьор, играещ роля, ще предположи, че е ядосан, задето не може да ме заблуди. Но ако вие, хора, просто разберете, че никога няма да повярвам, че сте ме довели в друга звездна система, то двамата с него няма да трябва да страдаме от нещо, което не би трябвало да чувстваме.

От конзолата прозвуча въздишка.

— Наистина ли искаш да си отидеш у дома и да не го видиш никога повече? Не че той ще го позволи, но така ли смяташ, че трябва да свърши всичко?

— Защо трябва да ни разделяте? Просто признайте истината и аз ще се съглася, че всичко това е било направено за добро, и ние двамата ще си останем заедно — толкова ли е трудно?

— Жените в тази част на света живеят тук със своите мъже, няма друг начин. За да си с него, трябва да живееш тук, в неговия свят.

— О, разбрах. Нищо досега не сработи, затова ще се опитате да го използвате срещу мен? Емоционална атака? Ако не се влюбя в него, го губя, така ли?

— Кръвното ти налягане се покачва, хлапе.

— Кръвното ми налягане си е много добре.

— Изумително е как вие, хуманоидите, можете сами да се разстройвате без никаква външна намеса, освен факта, че сте самотни. Сърцето ми кърви, като те гледам как се бориш с всички тези противоречиви емоции.

— Съдейки по това, което си ми казвала, ти нямаш сърце, което да кърви.

— Изгарят ми платки тогава, все същото е.

Британи издаде отвратен звук и обърна гръб на вратата, през която бе излязъл Далден. Не знаеше защо продължава да говори или по-скоро да спори с Марта. Жената даваше ново значение на думата упорит. Държеше на теорията си и Британи започваше да подозира, че точно тя е мозъка на този проект.

Като се замисли, Далден никога не бе опитвал да я убеди в каквото и да е било. Той просто бе там, грижеше се за нея и я утешаваше, за да я разсея, да държи ума ѝ далеч от хаотичните мисли, които не ѝ даваха мира. И ако сега това се променеше, подозираше, че ще полудее за по-малко от месец.

Чак сега, тя забеляза, че „праисторическото чудовище“ все още е в стаята. Господи, беше огромно, почти колкото кон. Но знаеше, че генетичните изменения биха могли да накарат живо същество да удвои размера си.

Дали можеха да повторят процедурата? И отново? И отново? Докато резултатите не доведат до същество с тези размери? То бе красиво, гладко, пропорционално и вероятно щеше да е благодарно, ако няма хлъзгави подове, които да му вгорчават живота.

Иронията в това бе, че тя наистина харесваше котки. Когато бе малка, бе имала няколко домашни любимеца. Дори, когато взе първия си апартамент, си бе взела котка, която обаче избяга през вратата един ден и така и не се завърна. След това се оказа, че Джан е алергична към котки и това бе причината повече да не си вземе любимец. Но бе решила да си направи цяла менажерия, веднага щом построи собствения си дом, за да има място, където да ги държи. Но това тук не бе нормално. Вероятно бе изрод, роден след експерименти. И тези зъби...

— Сега вече се държиш глупаво. — Отбеляза Марта, виждайки как Британи внимателно отстъпва назад, далеч от котката. — Ако

имаше и миниатюрна вероятност това животно да е опасно за живота ти, Далден никога нямаше да те остави сама с него.

Това бе самата истина. Бе станало ясно, че той държи изключително много на безопасността ѝ. Затова реши, че няма да е проблем да игнорира звяра.

Без значение как бе създадено, очевидно бе домашен любимец, както твърдяха.

Но след това Марта добави:

— Има повече от един фембеър, обикалящ из палата. Тедра и Чалън ги развъждат, тъй че ще се срещнеш с още от тях. Опитай се да не хукваш в противоположната посока, ако попаднеш на някой.

— Защо? — тревожно попита Британи. — Ще ме нападнат ли?

Марта се изкиска.

— Не, просто не искам останалите да разберат каква страхливка си.

Британи замръзна.

— Вече с обидите ли ще започваме?

— Какво, да не лъжа? — изпухтя Марта. — Ужасяваш се да се изправиш пред истината, което е доста глупаво, ако питаш мен. Това е един прекрасен свят. Варварски, да, но си има и своите добри страни.

Британи се отпусна. Беше типично за Марта да я жегне, само за да я накара да изслуша още някоя от нейните истории за „отваряне на очите“. Вече би трябвало да ѝ е свикнала.

— Назови само една и не започвай отново с чистия въздух, защото такъв може да се намери на всяка планина.

— Ами какво ще кажеш за умерения климат на планетата? Тук няма сезони като при вас. Климатът на цялата планета си е един и същ през цялата година. На юг е малко по-топло, на север е малко по-студено, но нищо екстремно.

— Все едно у дома няма такива температурни зони — изсумтя Британи.

— Тук болестите са нещо непознато. Голяма част от това е благодарение на чистия въздух, който не желаяш да споменавам — сухо заяви Марта.

Британи щеше да бъде удивена, ако наистина бе така.

— Заради въздуха ли?

— Не знам — призна си Марта. — Никога не съм го анализирала. Със същата лекота може да е и заради Ша-Ка'анските гени. Но няма нужда да се тревожиш. В палата има Медитех, ако се разболееш от нещо.

— Дяволски добре знам, че това нещо не е истинско. Жалко, че не хванах настинка или грип, за да докажа най-после, че тази машинария е само ваша измишльотина.

— Мога да ти поръчам някой вирус, с който да те заразим. Но ще отнеме няколко седмици да го доставят.

— Умно, наистина умно. Досега само си хабиш дъха, Марта.

— Какъв дъх? Компютрите нямаме дъх!

— Знаеш какво имам предвид.

— Добре, нека тогава поговорим за верността.

— Моля?

— Вероятно ще го намериш за интересно. Когато воин си вземе другарка в живота, той ѝ остава верен до края на дните си. И аз самата го намирах за уникално в началото, тъй като това не може да се каже за много култури, включително и твоята.

— Нима обичат толкова силно?

От конзолата прозвуча имитация на смях.

— Забравяш, че според тях те не са способни да изпитват любов.

— Ти каза, че някои изпитват.

— Някои, да, и все пак, всички воители, които имат другарки в живота, са им верни. Всичко идва по-скоро от защитническата им природа. Те приемат своя дълг напълно сериозно, затова не само гледат да защитят от физическо нараняване половинката си, но и да ѝ спестят емоционален дистрес. И от страха. Колко пъти Далден ти е казал, че ще направи така, че да не се страхуваш?

— Сякаш това е нещо, което би могъл да контролира — изсумтя Британи.

— Не се самозалъгвай. Той може и ще ти помогне да се изправиш пред страховете си и да ги превъзмогнеш по един или друг начин. Методите му може да не ти се сторят нормални, но ще са ефективни. Воините твърдо вярват, че човек трябва да се учи, като му се дава пример. Да видиш нещо нагледно е много по-ефективно от всякакви думи. Ето защо философията за наказанията действа толкова добре тук.

— Да не би най-после да реши да обсъждаме законите наоколо?

— Не, просто реших, че малкото допълнителна информация, която ти давам, не ти помага особено и вероятно това е част от проблема. Не си имала време да асимилираш всичко това, което научи. Освен това знаеш най-базисната информация, която ще ти помага да не се забъркваш в неприятности. Никакви панталони, те обиждат воините. Никога не излизай сама без ескорт или без да носиш наметалото с цветовете на този дом, за да знаят всички кой е твоят защитник. Уважавай останалите воини и се подчинявай на твоя. Виждаш ли? Много е просто.

— И наричаш това закони?

— Е, всъщност — Марта отново се разсмя, — не ги наричам така, но те, да. Правила може би е по-подходящия израз. Тук няма такива закони, с които си свикнала, тъй като няма престъпност. Кражбата тук е по-скоро спорт. Размяна на разни неща. Ако нещо или някой бива откраднат, те просто го купуват, крадат си го обратно или се радват, че вече не е тяхно притежание.

— Значи нищо не се краде, със знанието, че ще го задържи? Тогава защо си правят труда.

— Както казах, за тях е нещо като спорт, забавляват се с това. Освен това, тук не може да се случи убийство. Етиката на война не може да допусне подобно нещо. Ако някой бъде предизвикан на двубой, може да има смъртен случай, но това се случва много рядко. В повечето случаи победеният изтърпява унижението да служи на победителя. И за това те имат собствени правила. Всички спорове се отнасят към шодана, който решава всичко. Но стига с това, доста ме отклони от мислите ми.

— Нима е възможно? При теб?

— Ау, днес сме малко саркастични, а?

— Имам добър учител.

— Нямам его, което да поласкаеш, кукло, но все пак оценявам усилията ти. Сега нека се върнем на темата, която беше жените. Жените са отговорност на техния защитник, бил той баща, другар в живота или шодан. Без защитник, те могат да бъдат поискани от всеки воин, а поисканата жена не е толкова желана позиция, колкото свободната жена със защитник.

Британи изсумтя, чувайки това.

— Защо? И защо чак сега за пръв път чувам за това?

Марта се постара тона ѝ да прозвучи безгрижно.

— Не е споменато, защото не е нещо, за което ти трябва да се тревожиш, или поне, докато не спазваш простите правила, които ти изтъкнах преди минута. Колкото до „нежелания“ статус, вероятно защото се доближава прекалено много до робството. Поисканата жена може да бъде продадена или с нея да не се държат както подобава и правата им са толкова малко, че може да се счита, че са робини. Повечето жени наоколо биха предпочели да бъдат свободни.

— Свободни? Каква свобода е това да не можеш да излизаш, без някой да те води за ръчичка като дете?

— Малко сме агресивни, а?

— Дяволски си права. Много добре знаеш, че няма да мога да приема това, след като там, откъдето идвам, съм имала пълна свобода на избора.

— И Тедра беше така, но се адаптира без особени проблеми. И ти ще свикнеш. Просто трябва да мислиш рационално и да видиш логиката зад всички тези мерки за безопасност. И се кълна, че повече няма да ти давам никаква информация. Започни да отправяш въпросите си към Далден. Отговорите, които ще ти даде той, ще ти помогнат да го разбереш по-добре. Всичко хубаво, кукло.

— Чакай! Марта? — Никакъв отговор, а фембеърът бе все още там, гледайки я с тези свои огромни сини очи. — Махай се, коте. Махай се, къш.

Животното не се махна, но вдигна глава, погледна назад и се послуша, сякаш чу, че някой го вика. Тя не чу нищо, но животните имаха много по-добър слух от хората. То скочи толкова бързо, че се пързулна по лъскавия под, след това успя да запази равновесие и притича към балкона, скачайки от него и изчезвайки по същия начин, по който бе дошло.

Британи въздъхна облекчено, а през това време Марта се смееше в контролната си зала.

ГЛАВА 45

Британи реши да зададе на Далден няколко въпроса, но той така и не се върна в стаята си. Вместо него се появи прислужница от расата Дараши, която да ѝ помогне да се облече за вечеря. А тя наистина имаше нужда от помощ за обличането на чаурито.

Облеклото всъщност бе куп ленти, направени от тънък, полупрозрачен материал. В горния си край бяха привързани една до друга във възли на раменете ѝ, надолу се спускаха свободно, прикривайки всичко, което трябваше да бъде скрито, и долната част на лентите бе пришита към широк колан. Полата бе направена по почти същият начин, ленти, пришити за колана които се спускаха свободно до глезените ѝ.

Ако не ходиш бързо или ако няма вятър дрехата вероятно изглеждаше доста прилично. Дрехата бе много женствена, държеше прохладно, нямаше ръкави, имаше V-образно деколте и приличен колан, а начина, по който се спускаше по тялото ѝ, бе доста приятен. Вместо обувки, ѝ дадоха да обуе едни странно изглеждащи сандали, които обаче се оказаха доста удобни. Единственото нещо, което не изглеждаше на мястото си, бе свръзката, закачена на колана ѝ. Младата жена дори се замисли дали да не я остави в стаята, но не посмя, въпреки че Марта мълчеше от доста време.

Прислужницата Талана, която донесе бялото чаури ѝ каза, че за нея са направени още дрехи и ще бъдат доставени още сутринта на следващия ден. Дребният ѝ размер и тъмната ѝ коса свидетелстваха за това, че е от расата Дараши, ако простата бяла туника без ръкави и дълга пола, не показваха ясно, че момичето се числи към прислугата.

Британи не бе свикнала с прислужници, но и Талана не се държеше много роболепно. Тя бе весела, постоянно се усмихваше и явно имаше миролюбив характер. Ако не я наричаше постоянно „господарке“, Британи можеше да мисли за нея просто като помощник в обличането.

Освен това Талана бе натоварена със задачата да я отведе в залата за вечерята. Минаваха през малката вътрешна градина, когато Британи се закова на място, в мига, в който я осени факта, че нямаше проблем да разбира какво ѝ говори Талана, разбираше идеално и Чалън и Тедра, както и всички останали, с които бе говорила, откакто пристигна сутринта.

Не можеше да повярва, че бяха пропуснали нещо толкова просто, и скептицизма ясно се долови в гласа ѝ, като каза:

— Вие, хора, най-послед се издънихте, нали?

— Господарке?

— Как можеш да обясниш факта, че хората тук могат да ме разберат, ако се предполага, че са различна раса и говорят различен от моя език.

Талана я изглежда неразбиращо, прекалено обърквана, за да отговори, но Марта доказа, че е била там през цялото време, като заяви:

— Отне ти доста време да забележиш, момиче. Но тук отново си в грешка. Те не говорят твоят език, ти говориш техния.

— Какво?

— Нужна е само една нощ на Сьублим, за да научиш езика на цялата планета. В твоя свят са започнали да използват нещо подобно, макар и доста по-примитивно. Вместо една сесия, аз отделих цяла седмица, за да научиш възможно най-добре езика. По тази причина ти отне толкова време да осъзнаеш, че в ума си имаш не един, а два различни езика.

— Марта, защо въобще се занимаваш? — попита Британи с въздишка. — Знаеш, че няма да се хвана на това?

Марта се засмя високо.

— Поне веднъж, хлапе, нямам намерение да те убеждавам. С малко мислене сама ще осъзнаеш истината. Вземи например думата *чемар*. Знаеш какво означава тя, нали?

— Разбира се, че...

Британи не довърши. С този последен въпрос Марта бе превключила на собствения ѝ език, и тя ѝ бе отговорила напълно естествено, без да се замисли, точно както бе говорила новият език от първия момент, в който чу да ѝ говорят на него. Тъй като го знаеше толкова добре, тя отговаряше автоматично на това, което чуваше.

— Жалко, че ти дадохме обикновена свръзка, за да комуникираш с мен, вместо комбинирана свръзка с камера — отбеляза Марта. — Бих дала всичко да видя колко бяло е станало лицето ти.

Цветът веднага се върна на лицето ѝ.

— Искрящо розово, ако искаш да знаеш.

— Най-послед те изумихме, нали? И това е нещо, за което не можеш да кажеш, че е фалшиво, нали?

Британи изскърца със зъби.

— Глупости. Сюблим, друг път, имаше цели три месеца да ми пускаш записи на новия език всяка нощ. Определено не е станало за един ден.

— Ако имах търпение, което да загубя, точно сега щеше да се случи.

Това изненада Британи.

— Предаваш ли се? Значи всичко свърши?

— Щом никога няма да повярваш на това, което ти казваме, поне повярвай на това. Някоя няма „да се свърши“. Това тук няма да има „край“. Всичко е тук и сега. Затова свиквай. Започвай да се приспособяваш. Имаш нов живот, който да живееш тук, започни да го изграждаш.

— Просто така? „Боже, как може да съм грешала така?“ Това ли се очаква да кажа?

— Това твое твърдоглавие наследствено ли е? И родителите ти ли са такива?

— Родителите ми са си съвсем добре. Когато не се карат, те се целуват и натискат.

— Нали каза, че са свободомислещи.

— Пораснаха.

— Аха, най-послед частта от пъзела, която ми липсваше. Добре, слушай, кукло, защото моите вероятности ми показаха какъв ти е проблема и за твое щастие, все още съм в настроение да споделям с теб. Първият ти страх е от непознатото. Свързваш извънземните със странно изглеждащи същества. Този страх досега трябва да е приспан. Ша-Ка'анците не са точно като хората, с които си свикнала, но са достатъчно близо. Вторият страх е по-личен и от него все още не си се отървала.

Британи не желаше да слуша повече.

— Това няма да...

Марта обаче я прекъсна.

— Страхуваш се да приемеш щастието, което ти предлага Далден, защото дълбоко в себе си, мислиш, че е прекалено хубаво, за да е истина. Той е всичко, което си търсила в един мъж, всичко... и поради тази причина мислиш, че има нещо нередно. В твоите представи никой не може да извади такъв късмет. Емоциите ти забушуваха. Дали не докоснах точния нерв?

— Върви по дяволите.

— Мерси, но ще пропусна — кискайки се, каза Марта. — Но твоя воин ще пристигне всеки миг, за да те вземе. Той си поговори надълго и нашироко с баща си, и в крайна сметка решиха, че двамата се нуждате от малко време, което да прекарате заедно само двамата. Което значи, че ще бъда зарязана. Успех, кукличке. Ще имаш нужда от него.

Това последното не прозвуча много обещаващо, затова тя бе доста напрегната, щом Далден се появи. На лицето му имаше решително изражение. И когато младият мъж просто хвана ръката ѝ и я поведе нанякъде, без да каже и дума, напрежението ескалира.

ГЛАВА 46

— Знаеш ли, Далден, когато двама души решат да отидат заедно на екскурзия, обикновено го обсъждат предварително, за да са уверени, че и двамата са съгласни с дестинацията. Така ще е сигурно, че и двамата искат да отидат и няма да има неразбирателство.

Той не отговори. Всъщност, откакто напуснаха Ша-Ка-Ра, тя бе направила доста забележки, но той не отвърна на нито една от тях. Истината бе, че Далден не обели нито дума, като я замъкна навън от палата.

Пред сградата ги чакаха два хатаара. Тя се беше разтревожила, че ще се наложи да язди едно от животните сама, но се оказа, че не е имало нужда. Второто животно бе за багажа, който Далден бе решил да вземе с тях, и животното бе оставено да ги следва от разстояние.

Докато стигнат до подножието на планината, навън беше вече нощ. Около тях бе плътна тъмнина, все още не се беше показала луната, но звездите си изглеждаха напълно нормални. Тя не се тревожеше, че не вижда съзвездие, което може да разпознае. Вече бе осъзнала, че ще я заведат в някоя далечна, непозната държава, ако искаха проекта им да има някакъв шанс за успех, и звездите, с които бе свикнала обикновено, не се виждаха в тази част на света.

Британи седеше пред него на хатаара. Мъжът бе обгърнал здраво с едната си ръка кръста ѝ и тя не се тревожеше, че може да падне. Другата му ръка контролираше движенията на животното. Пътуваха бавно, което вероятно бе добро решение. Всичко наоколо бе потънало в сенки и можеше лесно да се изгубят. Тя едва можеше да види черният път, по който се движеше, ако въобще отгпканата, неравна земя можеше да се нарече път. Но очевидно Далден го виждаше.

Все още бе облечена с тънкото чаури, което се вееше покрай нея, тъй като бе яхнала хатаара, и парчетата на дрехата ѝ покриваха само част от бедрата ѝ. И все пак не ѝ бе студено. Времето не се бе променило осезаемо, макар да се бе стъмнило и навън бе толкова топло, колкото и през деня.

Свързката на Марта бе оставена в палата, както тя сама бе предрекла. Далден я бе свалил от колана ѝ и я бе захвърлил в храстите около градината, в която я бе намерил.

Далден бе облечен с много по-малко дрехи от обикновено. Гърдите му бяха голи, като се изключи масивния му златен медальон. Отнякъде се бе появил широк и дълъг меч, който бе прикачен към колана му. От ботушите му стърчаха дръжките на дълги кинжали. На ръката си отново носеше щита, който бе използвал по време на битката си с Джоран. Облечен така, той изглеждаше толкова примитивен. Това вероятно трябваше да ѝ покаже, че не е същия мъж, с който бе прекарала последните три месеца.

Когато стигнаха до една гора, в която бе толкова тъмно, че не можеше да се види абсолютно нищо, тя отново опита да получи някакви отговори.

— Защо не искаш да ми кажеш къде отиваме?

— Когато кажеш нещо, което заслужава отговор, ще го получиш. Дотогава вниманието ми остава насочено към пътя, за да осигуря безопасността ни.

Нещо, което да заслужава отговор? С две думи, нямаше защо да знае къде отиваха?

— Не знам дали ми харесва как звучи това — заяви тя.

— Мнението ти не е от значение, *керима*.

Тя настръхна от възмущение. Просто нямаше как да го пренебрегне. Неочаквано бе започнал да се държи твърде... варварски за нейния вкус. Може би бе заради дрехите, които носеше. Щом изглежда примитивен, става такъв?

— Марта беше права. Ти...

— Марта беше пречка — сряза я той. — Може да забравиш всичко, което ти е казала.

— Нима най-после ще ми кажете истината?

— За каква истина говориш?

— За това къде съм.

— Ти си при мен — каза той простичко.

— Добре, а къде си ти?

— С теб. — Той отпусна брадичка на рамото ѝ. — Винаги ще бъда с теб.

Това прозвуча толкова сигурно, достатъчно, че да я успокои поне за момент. Предположи, че ако се опита, ще може да чете между редовете на малкото информация, която ѝ даваше той. Марта се интересуваше единствено от това тя да повярва във фантастичната им история. Далден обаче очевидно имаше друга задача. Той бе нейната фантазия или поне голяма част от нея. И за него не бе важно дали приема истината за това къде се намират, докато приема за истина това с кой е.

Марта беше каза, че го е убедила да бъде търпелив, което явно значеше, че досега е прикривал истинската си същност. За какво бе всичко това? Нима отиваха някъде насаме, за да се срещне с истинския Далден, онзи варварин, който бе зърнала само за миг и то отдалече?

Изведнъж почувства истински страх. Ами ако не харесаше варварската му страна? Ами ако тези му наклонности бяха толкова лоши, че не би могла да понесе да живее с него?

Те продължиха да яздят през гористата местност и сякаш нямаха определена посока. Ако се движеха по път, то тя вече не го виждаше. Изминаваха километри, но бе толкова тъмно, че тя нямаше идея откъде са минали. Стигнаха малка поляна, която бе осветена от посипаните по небето ярки звезди.

— Ще направим лагер тук — каза Далден, слезе от хатаара и я свали да стъпи на тревата до него.

Британи беше задрямала и не бе разбрала кога излязоха на поляната. Наблизо имаше поток. Тя го чуваше, но не можеше да го види. Докато спеше, се бе показала голяма жълта луна, която сега надничаше през дърветата.

— Това ли е крайната ни цел, или ще продължим пътя си на сутринта? — попита тя.

— Ще останем тук.

— А целта ни?

— Тук сме, за да се научим.

— Нека позная. Аз ще съм тази, която ще учи, а ти ще си учителя.

Той се бе преместил, за да разтовари второто животно. Чувайки думите ѝ, погледна към нея и вдигна едната си вежда.

— По тона ти личи, че вече си предубедена, не е ли така? Не беше ли ти тази, която неведнъж повтори, че стига да си с мен, ще

бъдеш щастлива където и да отидем? Лъжа ли бяха думите ти? Има ли значение къде се намираме?

Тя въздъхна.

— Прав си. Не знам защо съм толкова напрегната. Не, всъщност знам, но сега, след като отново общуваме, ще го преживея. Отново ще общуваме, нали? Няма повече да ме наказваш с това нелепо мълчание?

— Винаги, когато правя нещо, имам причина — каза ѝ той. — В тези гори живеят много диви животни. Ловците идват тук, за да ги убият. Оттук минават търговци, пътуващи от град на град. Моята главна грижа е да те опазя жива и здрава. Освен това исках Марта да не може да ни проследи, засичайки гласовете ни с далекочестотните си радари. Вече нямаш нужда от нейната закрила. Аз се грижа за теб. В крайна сметка ще научиш, че има теми, за които не позволявам да се започват дискусии.

— Уау, това беше страхотно обяснение до самия край — заяви сухо тя.

Той продължи да разопакова багажа им, но не пропусна саркастичните нотки в гласа ѝ.

— Решена си да намериш някаква грешка в мен. Защо?

— Марта ме предупреди...

— Отново Марта? — прекъсна я той. — Казах ти да забравиш всичко, което ти е казала.

— Знаеш, че това няма как да стане.

— Макар че така или иначе не вярваш на почти всичко, което ти е казала?

Тя се изчерви до корените на косата си. За щастие Далден не гледаше към нея и не забеляза как грейна лицето ѝ. Заради предупреждението на Марта тя очакваше какво ли не ужасно отношение от негова страна. Беше ѝ казал, че са тук да се учат, а това означаваше и двамата да научат по нещо. В това нямаше нищо нередно, нали? Тя искаше да го опознае по-добре, да узнае всяко малко нещо за него.

— Съжалявам — каза тя. — Наистина дойдох тук предубедена, но сега ще загърбя всичко. Искаш ли да ти помогна? Като малка бях при момичетата скаути, затова знам как да разгъвам палатки, да приготвям храна и разни трикове за оцеляване на открито.

Това привлече вниманието му за момент.

— Наистина ли? Във вашия свят жените учат такива неща?

— Ами не навсякъде — призна тя. — Това е програма, която се прави в моята страна, а понякога има подобни програми и в други страни. Не е нещо особено разпространено, напоследък много малко момичета се присъединяват към скаутите, тъй като днешните деца имат други по-интересни занимания. Срамота е, тъй като се усвояват някои много полезни знания. Обичам да лагерувам с братята си и тогава тези знания са ми много полезни.

Той кимна и ѝ се усмихна.

— Радвам се, че обичаш да оставаш на открито. Повечето от нашите жени ще се оплакват непрестанно, че се били изведени от комфорта на дома си. Те се страхуват от „дивото“, както би го нарекла.

Тя се надяваше страховете на жените да са безпочвени, или поне не ѝ каза: твоето „диво“ е различно от нашето „диво“. Колкото до нейното предложение, той не поиска помощта ѝ, вероятно защото палатката се оказа прекалено голяма и тежка за нейните сили, не тънък найлон или армейски брезент, а много тежък дебел материал, предназначен да ги опази от всичко наоколо, което би могло да заплашва живота им. Все пак, след като разпъна палатката, прие помощта ѝ да внесат останалите неща, които носеше.

Когато приключиха, в средата на палатката имаше разпънатата голяма пухкава животинска кожа, която щеше да им служи за легло. Многобройни чанти бяха внесени вътре, заедно с гаалски камък, който осветяваше щедро цялото пространство, карайки я да осъзнае, че ще им трябва лагерен огън само когато готвят. Това обаче нямаше да е нужно, тъй като си бяха донесли вече сготвена вечеря.

Двамата вечеряха заедно. Далден настоя да я храни, за което тя дори не си помисли да възрази. Умишлено или не, той направи преживяването толкова еротично, че Британи му се наслади без задръжки. Никой не можеше да я обвини, че очакваше да се любят, след като приключи вечерята им.

— Ела тук.

Заситена и отпусната, тя реши, че това пътуване може би щеше да се окаже доста приятно. Затова Британи не се поколеба да изпълни молбата му. Тя се настани в скута му, почувства как силните му ръце я обгръщат и зачака той да я целуне. Кое то обаче не се случи.

Той придърпа лицето ѝ на правилната позиция, за да я целуне, но изведнъж промени решението си.

— Толкова ли бе трудно да ми се подчиниш?

Думата „подчиниш“ бе тази, която я разтревожи. Британи застина и се опита да се отдръпне от него, предвиждайки, че дискусията, която щеше да последва, нямаше да ѝ хареса. Но той я задържа на място. Твърдо напомняне, че ако някой не желае да се подчини, може да бъде принуден.

ГЛАВА 47

Британи се опита да приеме думите му като нещо съвсем обикновено. Не биваше да се хваща веднага за думата и прибързано да го осъжда. Тя идваше от свят, в който всяка независима жена сама е взимала решения от мига, в който е напуснала дома си. Но трябваше да се абстрахира от това и да не дава толкова голямо значение на един прост израз. Все пак тя не му се бе „подчинила“.

— Не го приех като заповед, а по-скоро като предложение.

— А ако беше заповед?

— Тогава вероятно щях да се позамисля, преди да го направя — отвърна тя.

— Защо?

— Защото не обичам някой да ми заповядва. Ако имаш нужда някой да те командори, това значи, че не си достатъчно интелигентен, за да взимаш сам своите решения. По тази причина не влязох в армията. Нямах да мога постоянно да следвам нечии нареждания. И не ме гледай толкова изненада. Там, откъдето идвам, жените могат да бъдат войници. Не е ли същото и на родната планета на майка ти?

— Ще допусна, че там, където има напреднали технологии, подобно нещо би могло да се случва, ако ти признаеш, че в свят, където единствените оръжия са меча и грубата сила, една жена не би могла да се справи.

Думите му извикаха в представите ѝ образ на това как тя се опитва да вдигне грамадният му тежък меч срещу някой от варварските му гигантски дружки. Картината бе толкова абсурдна, че я накара да се ухили, а после и да се засмее.

— Добра логика — съгласи се тя.

Далден изглеждаше изненадан. Вероятно защото очакваше да му възрази.

— Съгласна ли си?

— Разбира се, но това все пак не значи, че ще скачам в мига, в който ми наредиш да го направя.

— Дори и заповедта да е за твое добро? — притисна я Далден.
Тя се замисли за миг, преди да отговори.

— Някои заповеди са приемливи, не го отричам, но ти не си ми шеф, от който зависи работата ми, не си президентът или закона. Ти си мъжът, с когото споделям живота си. Защо въобще би искал да ме командваш?

— Не е въпрос на желание, а на необходимост — каза ѝ той. — Мое право е да те защитавам. Никой друг няма това право, дори ти. Това не е нещо, което обикновено се нуждае от обяснение. Още от раждането си нашите жени са научени какво могат и какво не могат да вършат, и че трябва да се подчиняват на закрилника си, без значение какво поиска от тях. Един воин има нужда от сигурността, че ако жена му попадне в беда и той ѝ каже да стори нещо, за да може да я защити, тя няма да се спре и да спори с него. Ако той няма тази сигурност, ще се принуждава да я ограничава повече, отколкото е необходимо, и за нито един от двамата няма да бъде приятно.

— Добре, разбирам какво имаш предвид. Щом вашите жени са били обучавани да скачат, щом им го наредите, значи вие го взимате за даденост. Но забравяш, че аз не съм научена така, затова вместо да опитваш да научиш стария кон на нови номера, защо просто не запомниш, че аз не съм една от вашите жени, и да се държиш различно с мен?

— Нима ми казваш, че не си следвала заповедите на баща си? — попита той.

Тя се намръщи.

— Не само на баща ми, ами и на майка ми. И на двамата. Трябваше се подчинявам на всички правила, които измисляха. Но това бе, докато живеях в техния дом и с пълното знание, че когато заживея в собствен дом, ще следвам собствените си правила. Виждаш ли разликата? Тези техни правила за мен бяха временни, правилата за едно дете. При нас децата растат със знанието, че един ден ще останат сами и единствено ще трябва да се подчиняват на правителствените закони. Ти, от друга страна, ми казваш, че продължавате да се отнасяте с жените си като с деца. Аз съм двадесет и осем годишна, Далден, в случай, че все още не си разбрал. Не съм дете.

Неочаквано ръцете му обвиха гърдите ѝ и топлината на дланите му лесно проникна през тънкия плат на чаурито ѝ.

— Не смятам, че си дете, *керима*.

Тя се изчерви. Той нямаше как да не го забележи, тъй като гаалският камък осветяваше цялата палатка. Младият мъж се усмихна. А тя се намръщи.

— Не заобикаляй проблема — каза му тя. — Сега не говорим за секс, а за ширещото се тук снизходително отношение. Чух за нелепите правила, които поставяте на жените си, това че трябва да се обличат по определен начин, това, че не могат да излизат от дома, без да ги придружава мъж. Замислял ли си се някога колко унижителни са всичките тези правила?

Сега бе негов ред да се намръщи.

— Казали са ти правилата, без да ти обяснят защо са съставени?

— Марта въобще не желаше да ги обсъжда с мен, вероятно защото и тя, подобно на мен, ги намира за крайно обидни.

— Те не са създадени, за да обиждат жената, а за да я защитават.

— Ако вашият град бе цивилизован, тогава щях да мога да ходя по улиците, без да се страхувам, че някой ще ме притеснява. Нима ми казваш, че не сте цивилизовани?

— Колко пъти ти е казвано, че модерните светове смятат Ша-Ка'ан за варварски свят? Наистина ли реши, че тук ще намериш равнопоставеност между жените и мъжете?

Тя отново се изчерви. Беше забравила за това. Не че имаше голямо значение, тъй като тя не вярваше на тази история, но ако наистина бе решила да извърви докрай тази програма, или поне ако приемеше, че Далден наистина вярва във всичко това, то тогава трябваше да има едно наум — че нищо, което смяташе за нормално, няма да бъде такова и тук. Защо въобще се съпротивляваше? Единственото, което трябваше да измисли, бе, как би могла да живее с това — поне докато програмата приключеше.

— Добре, значи сте варвари. Съжалявам. Знам, че не харесваш тази дума, но ти повдигна въпроса. Каза, че тези правила са създадени за моята защита. Защо? Какво ще се случи, ако не ги следвам?

— Ще бъдеш наказана.

— Нима тук пращате в затвора за подобно провинение?

— Не.

— Бичуване?

— Не говори глупости, жено — наежи се той. — Аз ще съм този, който ще приложи наказанието ти, ако се стигне до там, но искам да знаеш, че никога не бих те наранил физически.

В това тя бе сигурна. Той винаги имаше едно наум и не забравяше страховитата си сила, затова бе невероятно нежен, когато я докосваше. Тя въздъхна и се наведе напред, полагайки глава на гърдите му.

— Този разговор започва да не ми харесва — каза му уморено.

Той на мига започна да я милва с ръце, за да я утеши.

— Трябва да довършим разговора си сега, за да може, когато си тръгнем оттук, да нямаш повече въпроси.

Тя бе с две ръце за това. Прекалено дълго бяха отбягвали тези въпроси.

— Сигурно с баща ти доста сте си поговорили.

— Откъде знаеш...

— Марта.

— Ах, Марта. Наистина тя бе там през цялото време. Говорих с двамата си родители.

— Разбирам, че си решил да игнорираш съвета й да имаш търпение с мен?

— Търпението ми не ти помогна да приемеш всичко случващо се — заяви той.

— Далден, никога няма да приема, че тази фантазия е истинска. Ако не можеш да го приемеш, то...

— Каж ми нещо, *керима* — прекъсна я той. — Ако повярваше на всичко, което ти казахме, това щеше ли да промени чувствата ти към мен?

— Не — отвърна тя без грам колебание.

— Точно това посочи и баща ми. Прогнозите на Марта за това, че не бихме могли да изградим стабилна връзка, са погрешни, защото не е взела под внимание женското сърце. Тя така и не успя да разбере напълно чувствата, които изпитват хората.

— Затова ли ме доведе тук?

— За да ти помогна да ме приемеш напълно.

— Но аз...

Той сложи пръст на устните й.

— Ще се постарая да ти обясня какво имам предвид. Културните различия, за които се тревожи Марта, наистина са реални. Ти вече показва нежелание да приемеш културата ми. Това, което трябва да разбереш, е, че просто нямаме право на избор, нито ти, нито аз. Същото е като различните държави в твоя свят. Когато ги посетиш, отказваш ли да спазваш техните закони? Би ли очаквала тези закони да не важат за теб, само защото не си родена там.

— Не, но...

Още веднъж той я накара да замълчи.

— Тогава защо отказваш да го направиш тук? Защото всичко това за теб не е реално? В крайна сметка да не би твоето отричане да е същината на проблема?

— Какво общо има с това дали те приемам? — попита тя.

— Всичко, *керима* — нежно ѝ прошепна той. — Ще трябва да се подчиняваш на законите ни. Ако не го сториш, ще бъдеш наказана. Трябва да приемеш това и да разбереш, че няма да ми е приятно да те накажа. Често война страда много повече, че е трябвало да изпълни наказанието, отколкото жена му, която бива наказана.

Тя не изсумтя, макар че доста ѝ се искаше да го направи. Те третираха жените си, все едно са деца, и вероятно наказанието им бе такова, с каквото наказваха децата си. Това, което го тревожеше, и това, което започваше да тревожи нея, бе дали би могла да приеме да ѝ налагат детски наказания? Вероятно не би могла. Но можеше да направи компромис. Можеше да следва глупавите им правила и така никога да не се налага да бъде наказвана.

Това и му каза.

— Какво ще кажеш аз да следвам вашите правила и така да не се тревожиш, че ще трябва да ме наказваш? Това ще те успокои ли?

— Неимоверно доволен съм, че ще направиш усилия, *керима* — каза ѝ той нежно.

Тя повдигна едната си вежда.

— Тогава защо не ми изглеждаш доволен? Не това очакваше да чуеш, нали? Да не би да искаш позволенията и прошката ми, преди това да е станало факт?

— Това не е нужно — отвърна ѝ той. — Това, което искам да получа, е твоето разбиране. Обясних ти какво може да се случи. Искам да знам, че разбираш защо са нужни подобни мерки.

Тя преброи до десет, преди да е изгубила търпение. После въздъхна.

— Мисля, че сега е момента да сменим темата. Даде ми доста материал за размисъл. Имам нужда от време да го обмисля.

Казвайки това, тя се опита да слезе от скута му и да се отдалечи от него. Но както и предишният път, той не ѝ позволи. Британи погледна надолу към него.

— Не мисля, че е редно да имаш такова преимущество и да използваш огромната си сила срещу мен по този начин.

— Това е преимущество на война. — Той ѝ се ухили, показвайки ѝ, че това е само шега, но тя можеше да се обзаложи, че всъщност не е. — Защо искаш да се отдалечиш от мен?

— За да мога да се цупя, естествено — отвърна му тя.

Той поклати глава, все още усмихвайки се.

— Ако сме свършили с разискванията по важните въпроси, значи е време за нещо друго.

— Като например?

— Преимущество на това да си жена. — Оказа се, че тази нощ това бе едно доста голямо преимущество.

ГЛАВА 48

Имаше нещо, което не се променяше. Щом Далден я целунеше, тя му се отдаваше напълно. От мига, в който устните му докоснаха нейните, всичко друго остана на заден план. Къде се намираха, какво обсъждаха, колкото беше ядосана, всичко се изпари при допира на устните му.

Това бе доста голяма сила, която притежаваше над нея. Ако не му се доверяваше безрезервно, тази негова власт над нея вероятно би я разтревожила. Той я съблече, докато още я държеше в скута си. А чаурито доста улесни задачата му. Той просто постави ръце на врата ѝ, после ги плъзна надолу по раменете и ръцете ѝ, в една нежна ласка и чаурито последва примера му, събирайки се около талията ѝ. Тя едва успя да забележи действията му, тъй като той все още я целуваше с дълбоката „ти си моя“ целувка, която разпалваше страстта ѝ, което бе добре. Ръцете му може да я милваха бавно, но останалата част от тялото му беше на друго мнение. Едно плъзване, за да промени позицията си и в следващия миг той бе в нея, карайки я да експлодира от удоволствие. Всичко се случи за броени минути, а тя все още седеше в скута му.

Замаяна, задъхана и все още трепереща, тя едва успя да забележи усмивката му, преди той да започне отново. И така премина по-голямата част от нощта. Тя загуби бройката на това колко пъти Далден я отведе до върха. Нейният варварин бе невероятно издръжлив. Тя не бе, но сънят не бе на дневен ред. Нужно бе само да я докосне веднъж и тя веднага се разсънваше, изгаряща от нужда да го почувства отново в себе си.

Невъобразимо удоволствие. Напълно изумително. Това бе неговият начин да ѝ се реваншира за всички неща в неговия свят, които тя не харесваше, като ѝ напомняше най-голямото преимущество, което притежаваше тя — преимущество да бъде жена. Това, което обаче трябваше да се подчертае, че това преимущество бе, да бъде *неговата* жена.

Когато се събуди на другата сутрин, тя откри, че е леко протрита, но този факт не попречи на лицето ѝ да изгрее глупава усмивка. Бяха проспали цялата сутрин, или поне тя. Той вече бе буден и я прегръщаше нежно, когато очите ѝ се отвориха. Подобно на нея, той изглежда не изгаряше от желание отново да подхванат разговора за „как стоят нещата в този свят“.

Вместо това я нахрани с остатъците от предишната нощ. Поиска да му разкаже за риболова, който бе споменавала няколко пъти. Очевидно и тук в реките и езерата им имаше форми на живот, подобни на рибите в нейния свят, но никой досега не се бе сетил да ги използва като източник на храна.

Тя не се върза на това, но се позабавлява да измайстори въдица, използвайки един от кинжалите му, за да отреже пръчка, после взе няколко от дъгите косми на опашката на хатаара, за да ги използва вместо корда, и след като измайстори въдицата, му показа как се лови риба в близкия поток.

Той беше впечатлен, но според него в това даловиш риба нямаше никакво предизвикателство. Далден предпочиташе позанимателни игри, които осигуряват много повече от едно ядене. Тя вече се бе досетила, че той ще се отправи на лов и точно това се случи в късния следобед, когато ѝ обясни, че отива да осигури вечерята им.

Британи не бе сигурна защо бе решила, че ще я вземе със себе си. Вероятно мислеше така, тъй като, когато ходеше на лов с братята си, винаги отиваха всички заедно. Но тук на жените не им бе позволено да ловуват. Не че дори беше повдигнат подобен въпрос. На нея просто ѝ бе наредено да остане в палатката, докато той се върне. Заповяда ѝ при никакви обстоятелства да не излиза и това бе всичко.

Преди да излезе, спря за миг, за да ѝ обясни, че тук палатката бе единствената ѝ защита, докато не е при нея. Щом била вътре, това щяло да се смята за нейн дом, и по тази причина всеки воин, който би могъл да мине оттук, не би се приближил без позволение. Освен това, конструкцията била достатъчно здрава, че да държи отвън всяко животно, което може да се скита из тази гора, и вътре за нея ще бъде най-безопасно.

Наложи ѝ се да се съгласи с това, преди Далден да тръгне. Според нея, той правеше от мухата слон. Бе стояла извън палатката, докато той беше тук, бе ходила до потока и бе обиколила цялата

поляна. Всичко бе напълно спокойно. Не се тревожеше, че е останала сама тук, а по-скоро бе раздражена, че е ограничена да не излиза от палатката.

Той я увери, че няма да се забави дълго, целуна я за довиждане, за да ѝ даде нещо, за което да мисли, докато го няма и излезе. Няколко минути тя просто обикаляше из палатката, и накрая реши да убие времето, като дремне.

Скоро след като легна, чу звука на хатаар, хрупаш тревата близо до палатката. Не се замисли особено над това. Това нещо приличаше на кон, но бе крайно плашливо, дори пляска на крилете на птица го стряскаха. Животното трябваше да бъде завързано. На Далден му се наложи да го преследва, когато то се бе стреснало и хукнало нанякъде. След това обаче чу и други звуци в близост до палатката. Чуваше някакво стържене, сякаш нещо се влачеше по тревата, след това няколко глухи тупвания.

Тя бавно се изправи на крака. Бе чула, когато хатаара на Далден бе напуснал поляната. Би трябвало да го чуе отново, ако се бе върнал. Това, което бе навън и издаваше тези шумове, определено не бе Далден. Звуците бяха прекалено странни, за да идват от човек, което значеше, че някакво животно изучава палатката. Тя все още не бе особено разтревожена. Ако беше хищник, той вероятно щеше да се насочи към хатаара... освен ако той не е прекалено голям и животно не би могло да се справи с него.

Освен въдицата, тя нямаше никакво оръжие под ръка, и макар срещу двукрак хищник тя да бе безполезна, вероятно би могла да подплаши животно, ходещо на четири крака. Сега бе много любопитна от когато и да е било. Тази визита не влизаше в плановете, затова не бе намесена илюзия или костюми. Имаше възможност да види едно напълно нормално за нейния свят животно, елен може би, или мечка, нещо, което да ѝ подсказва къде се намира.

Тя просто искаше да хвърли бърз поглед. Далден не бе там, за да види, че не се е подчинила на заповедта му, и тя щеше да се върне в палатката много преди него. Британи откачи парчето от палатката, което служеше за врата. Животното бе от лявата страна на палатката. Тя пристъпи навън, придвижи се бавно към ъгъла, огледа се наоколо и забеляза нещо, което накара очите ѝ да се разширят от изумление.

Животното бе дълго, със заострена опашка, която се влачеше по земята зад него. Тя възкликна невярващо и жълтите му очи на мига се фокусираха върху нея. Тя се запрепъва назад, опитвайки се да се върне в палатката, но животното използва мощните си крака, за да стигне бързо до нея в опит да я спре. То се движеше толкова бързо, че в мига, в който тя се обърна, за да затвори вратата на палатката, животното вече бе вътре, гледайки свирепо към нея.

Тя нямаше никаква представа какво може да е това нещо. Животните, които бе видяла досега, бяха странни, но по някои критерии се доближаваха до животните, които познава. Не и това същество. То бе голямо, почти метър и половина, и едро, или поне долната част от него. Раменете му бяха тесни, а на кръглата му глава се виждаха две скосени жълти очи, имаше голяма уста с безброй зъби и видимо нямаше нос.

Предните му лапи изглеждаха недоразвити, прекалено къси, за да може да му бъдат полезни за каквото и да е. То се движеше и балансираше благодарение на дълга яка опашка и мощни задни крайници, всеки от които с по три извити остри нокти. Кожата му бе сива и сбръчкана, без никаква козина. Ако не бяха всичките тези остри, заплашителни зъби, съществото вероятно щеше да изглежда смешно.

Тя беше нервна, но не мислеше, че нещо, което изглежда по този начин, би могло да бъде опасно. Може би я бе последвало просто от любопитство. Повечето животни се страхуват от хората, и това може би имаше нужда от напомняне. С това наум, тя вдигна въдицата, насочи я напред като меч и извика силно. Нищо не се получи. То просто стоеше и я гледаше.

Раздразнена, тя отново размаха въдицата и извика силно:

— Махай се от къщата ми. Изчезвай. Хайде! Къш!

Без да иска, докосна съществото с пръчката. На него това не му хареса и започна да ръмжи ниско, а нещо започна отново да издава стържещия звук. Кое ли го издаваше? Зъбите? Или може би ноктите? Не можеше да каже със сигурност, но знаеше едно — един от двамата им трябваше да се махне от палатката. И ако то не желае да излезе, то...

Тя тръгна бавно към предната част на палатката, карайки го да се обърне, за да продължи да я гледа. Тя удари няколко пъти с пръчката по пода в опит да го подплаши и да го накара да се махне от входа. И

то се отместа, но започна да ръмжи още по-свирепо. Явно се ядосваше. То наведе главата си почти до земята.

Британи се изплаши, че животното се кани да я нападне. Искаше ѝ се да подмами животното в по-далечният край на палатката, плана ѝ бе да потропа от външния край на палатката, в срещуположния ъгъл, така се надяваше животното да остане по-дълго в палатката, докато тя успее да избяга.

С това намерение тя изскочи навън, изкрещя с цяло гърло името на Далден, изтича до задната част на палатката, където удари няколко пъти и хукна с всички сили към потока. Водата. Тя можеше да скрие миризмата ѝ. Освен това бе забелязала няколко дълбоки водни джоба, в които би могла да се гмурне, ако се наложи. Почти бе стигнала до целта си, когато животното успя да излезе от тентата. След миг то се приземи пред нея. Бе прелетяло невероятно разстояние, за да се приземи точно пред нея. А тъй като тя тичаше с всички сили, нямаше как да спре пред него. Тя се сблъска в животното, изгуби равновесие и се затъркаля надолу по брега, спирайки наполовина потопена във водата.

Британи бе дезориентирана, но прекалено уплашена, след като падането спря. Седна, а в ума ѝ се бе загнездило, че трябва да преплува до отсрещния бряг. Може би животното се страхуваше от водата или поне не би могло да я последва навътре. Това може би бе единственото ѝ спасение.

В следващия миг животното се приземи върху нея, чупейки няколко от ребрата ѝ, притискайки силно единият ѝ бял дроб. Не ѝ бе останал дъх, за да изкрещи, не можеше да диша. Тя припадна за миг и след това се събуди от спираща дъха болка... мокра, изгаряща от треска и окървавена. Не беше мъртва, но ѝ се искаше да бъде. Предните му лапи наистина бяха безполезни. То я влачеше навън от водата, използвайки само зъбите си, а тя чувстваше, че половината ѝ крак е разкъсан, тъй като точно там то бе впило зъбите си.

Последната ѝ мисъл, преди отново да изпадне в безсъзнание заради силната болка, бе, че Далден я бе замъкнал през половината вселена, за да бъде изядена от този глупав звяр. Със сигурност нямаше да е доволен.

ГЛАВА 49

— Наистина ли са толкова глупави? — изкрещя Тедра към свръзката в ръката си. — Да обявиш война на планета под закрилата на Лигата е все едно да обявиш война на цялата Конфедерация.

— Не са глупави — спокойно отвърна Марта. — Просто прекалено примитивни, за да мислят с главата си.

Тедра беше бясна, и то не защото тези тъпанари от Сентура III се бяха домъкнали да създават проблеми, а защото Чалън приемаше всичко това твърде сериозно, и нямаше търпение да се хвърли в една старомодна кървава война. Но точно в тази война нямаше нищо старомодно. Сентурианците нямаха намерение да се хвърлят в ръкопашен бой, вместо това възнамеряваха да ги атакуват от космоса.

Очевидно Джоран доста е ревал и се е оплаквал, когато се е добрал до дома си. Това, че не е бил в най-добро здравословно състояние, леко деформиран от накриво зарасналите счупвания, очевидно бе ядосало достатъчно семейството му, че да ги накара да пожелаят да отмъстят за него. Все пак не може някой да се държи така с един крал и да очаква да няма последици.

Най-висшия крал от всички, Кайден, глава на кралското им семейство, беше конфискувал всички кораби, посетили планетата им, общо двадесет и три на брой, от обикновени търговски кораби до един личен боен кораб. Внушителна флотилия, вероятно си бе казал Кайден. Мъжът мислеше, че с това ще ги уплаши.

Марта бе въздъхнала раздражено.

— Ръждиви кофи — бе нарекла тя флотилията и бе обяснила, че корабите са толкова древни, че източника им на мощ дори не е крисилиум, та какво остава да се захранват от Гаалски камъни. Поради тази причина тя не бе никак притеснена, бе все още на борда на Андровия и просто чакаше разрешение да изпрати Сентурианците там, откъдето са дошли.

Чалън отказваше да даде позволение, което вероятно бе добро решение. Лигата Сентура се стараеше да избягва войните, преди първо

да използва всички други опции, като оставяха войната за последна мярка. Лигата очакваше планетите под нейната защита да следват същия закон. Тедра знаеше това и щеше да го посочи, ако не приемаше всичко толкова лично. Чалън също го приемаше лично, но по съвсем други причини.

Исканията бяха направени. Ако не се изпълнеха, щеше да бъде обявена война. Дотук те бяха преговаряли със сентурианците, които настояваха за главата на Далден, както и за тази на жена му. Далден обаче не бе наоколо, тъй като бе отвел другарката си в живота някъде, където да се усамотят. Дори да знаеха къде са, щеше да им отнеме време да ги доведат обратно. Не че Тедра би му казала, че на масата за преговори искат неговата глава, тъй като й бе известно, че Далден е мъж на честа и в името на тази чест би направил каквато и да е саможертва.

Не това, че искаха смъртта на Далден и Британи като отплата за оскърблението към Джоран, караше Чалън да иска да им обяви война. Това дори не го тревожеше. Той виждаше всичко през очите на воин, не през очите на баща. Сентурианците дръзваха да обявят война на Ша-Ка'ан. А на тази планета не съществуваше воин, който не би се обидил дълбоко от подобно нещо и не би вдигнал с радост оръжието си, за да го докаже.

На планетата засега никой друг не знаеше за случващото се. Исканията бяха изпратени в посетителския център и съответно веднага отнесени към Чалън посредством комуникатора в центъра. Един от сентурианските кораби бе успял да заблуди центъра и да влезе в пространството на планетата, преди да пристигнат останалите. Директорът на центъра сега бе в ръцете им, а глобалният щит бе изключен.

Щеше да има много поражения и смърт, ако някой от бластерите на сентурианците бъде насочен към планетата. Точно по тази причина засега Чалън се сдържаше. Искаше време, за да могат воините му да проникнат в центъра.

Тедра, от своя страна, искаше малко време, за да помисли над всичко това, преди да спомене, че не е нужно да отиват при сентурианците, и че тези, завзели центъра, могат да бъдат доведени при тях за един миг посредством Трансфер, което можеше да се случи и със самия Кайден. Но когато Чалън започнеше да се държи по своя

воински начин, той очевидно забравяше на какво е способен супермодерният компютър Мок II, или просто не желаше да си спомня, и искаше да направи всичко по своя си начин.

И той бе на път да стори именно това — да отиде с воините си, които бе повикал в палата. Тедра се придвижи бързо, за да блокира пътя му.

Нужно му бе само да зърне упоритото ѝ изражение, за да я предупреди:

— Не се намесвай, жено.

Коего значеше, че ако не го послуша, ще загази. Но той не ѝ каза да мълчи, затова тя не го направи.

— Кое ще е по-задоволително за теб? Клайдън да лежи в локва кръв или да реве в краката ти, молейки за прошка, че е дошъл тук?

— Мъжът е водач на народа си — заяви ѝ Чалън. — Няма да се преборя с него, като го унижа. Ще му предложи да умре с чест.

— Но кое ще те накара да се почувстваш доволен? — настоя Тедра.

Той я погледна замислено. Тя се възползва от момента и добави:

— Той не е в центъра. Само Джоран и неговият екипаж са там. Крал Кайден е горе в най-големият им кораб, криейки се там, където според тях е най-безопасно.

— И Джоран не е в центъра — обади се Марта. — Може би ще е добре да се съдържиш и да не вършиш нищо, здравеняко. Току-що с мен се свърза Джоран, който поиска да подготвим спешен Трансфер към Медитех.

— За него? — изненадано попита Тедра.

— Не, за снаха ви.

Тедра пребледня.

— След колко време?

— Неопределено, засега — отвърна Марта. — Изгубила е много кръв, едва се държи. — Изминаха осем агонизиращи минути, преди Марта да добави: — Добре, Трансфера е успешен. Вън от опасност е. Мразя се, че го казвам, но Джоран спаси живота ѝ, свързвайки се с мен. Официално сте длъжници на този тъпак.

Тедра започна да проклина. Чалън се приближи до нея и я прегърна.

— Без съмнение не го е направил безкористно — каза той. — Какво иска, Марта?

— Естествено, че не е безкористно. Искал да намери Британи, за да я отведе у дома заедно с него. Тези идиоти били решили да я трансферират на един от корабите си. Успели да я засекат, като сканирали планетата за форми на живот, използващи родния ѝ език. Трансферирал се на координатите ѝ, убил са'абото, което я разкъсвало на парчета, и осъзнал, че единствения начин да я спаси е Медитех. Но на никой от техните кораби няма такъв, затова се обърна към мен.

— Къде, по дяволите, е Далден?

— Сканирам периметъра в опит да го открия — отвърна Марта. — Но тъй като той не говори, ми е трудно да го локализирам. Със сигурност няма да успея да го открия, ако стигне до лагера и го намери целия, окъпан в кръвта на Британи, а нея да я няма. Затова изпратих долу Корд II, за да го изчака и да му обясни какво се е случило.

— Сигурна ли си, че Джоран не го е трансферирал някъде? — попита Тедра.

— Джоран се кълне, че Далден не е бил там, когато е пристигнал. Склонна съм да му вярвам. Доста е разтреперан.

— Нима?

— А и Британи нямаше да се бори сама с онова са'або, ако Далден беше наоколо — посочи Марта.

Това бе вярно, ето защо Тедра се поуспокои за безопасността на сина си. Което ги водеше към следващия проблем, че не могат да се отнесат сурово с него сега, когато му бяха задължени.

— Защо ги е търсил? — попита Тедра. — Нима заплахите им са били само блъф?

— Вероятностите ми казват, че Джоран не е споменал на роднините си за мен и Андровия. Кралят е в правото си да тръгне срещу нас, един от нашия дом е обидил един от неговия. Но Джоран знае от първа ръка срещу какво се изправят и че единствения начин да вземе това, което иска, е като се промъкне тайно, докато ние се занимаваме с флотилията на Кайден.

— Значи е довел тук роднините си, знаейки, че ще ги победим? Защо?

— Когато споменах, че той е харесал Британи, не сметнах, че е нужно да обяснявам колко много я е харесал. Всички факти сочеха, че

повече няма да се срещнем с него, затова мислех, че не е нужно да изпадам в детайли.

Тедра се намръщи.

— И колкото точно я харесва?

— Той я иска за своя кралица, и тъй като тя няма да му донесе никаква земя, статус, облаги и влияние, нито пък ще допринесе с някакви много значими гени, то бих казала, че интереса му е напълно личен.

— Проклятие — промърмори Тедра.

— Той се отказа от преимуществото си, за да я спаси, като ни даде координатите ѝ. Ако ги бе открил сами, със сигурност щеше да ги трансферира на кораба си и сега да пътува към дома си, използвайки Далден срещу нас, за да не ги последваме. А това пътуване нямаше да е никак приятно за Далден. Откривайки Британи на крачка от смъртта, провали плановете на Джоран. Състоянието ѝ вероятно спаси Далден от безкрайни мъчения. Надявам се момчето да вземе това предвид, преди да се заеме да я накаже, задето се е „заиграла“ с онова са'або.

— Имала ли е избор?

— Това са'або е прекалено глупаво, за да успее само да влезе в палатката. Има ли нужда да казвам повече?

— Не, но взимайки предвид, че едва не загина, мисля, че е страдала достатъчно.

— Че кога това, колко си изстрадал, е имало значение, когато един воин реши да даде урок на жена си? Това само ще засили убеждението им, че налагайки наказание, ще са сигурни, че подобна ситуация няма да се повтори, и много добре знаем, че е така.

Чувайки това, Чалън изгледа пронизващо Тедра. След това се ухили широко на другарката си в живота и Марта знаеше, че това, което бе казала, е самата истина.

ГЛАВА 50

Беше цяло щастие, че капака на Медитеха се отвори преди очите на Британи, иначе тя щеше да помисли, че се намира в ковчег. Не че това щеше да я учуди, тъй като знаеше, че умира. Но тя не бе мъртва. Или ако бе, то поне ужасяващата болка бе изчезнала. И все пак с Тедра, която стоеше пред нея, подавайки ѝ ръка да се изправи, трябваше да признае, че едва ли се намира в рая.

Тя седна, внимателно в началото, в случай, че болката се върне. Но това не се случи. Вече можеше да диша нормално. Поглеждайки надолу, тя видя доказателствата, че случилото се не бе сън, окървавеното и разкъсано чаури все още бе на тялото ѝ. Но сега под него нямаше никакви рани.

— Лечението се извършва от вътрешните органи навън, затова не е нужно пациента да е гол — отбеляза Тедра.

Британи веднага разбра къде е, Медитехът я бе излекувал. Той стоеше сам в средата на една малка стая, вероятно в палата. В стаята бе само тя, Тедра и вероятно Марта, ако се съдеше по свръзката на колана на Тедра.

— Искаш ли пълен списък на нараняванията, които бяха излекувани?

— Не, повечето ги почувствах кристално ясно — отвърна Британи. — Нямам нужда от напомняне, благодаря ти.

Тедра се учуди.

— Приемаш всичко доста спокойно.

— Не съм спокойна — отвърна Британи. — Все още не съм излязла от шока.

— Разбираемо. Сблъскала си се с един от най-гадните хищници наоколо. Са'або сваля жертвите си, като разкъсва гърлата им, което обикновено води до моментална смърт. Радвам се, че не е посегнало към твоето гърло.

— Не за този шок говорех. Ти наистина си му майка, нали?

Вероятно това, което бе закачено за колана ѝ, не бе компютърна свързка, в противен случай Марта досега щеше да се е обадила. Тедра се усмихна леко, разбирайки какво има предвид.

— Вероятно е трудно да игнорираш истината, когато си била събрана парче по парче от една машина — каза Тедра. — Но все още не се опитвай да асимилираш всичко. Ще имаш много време за това.

Да асимилира всичко? Всичко това се превъртя като на филмова лента през ума на Британи: Андровия, различните планети, които бяха споменали, различните стадии на еволюция, Ша-Ка'ан на дъното на тази еволюционна верига, варвари и все пак невероятно...

Срамът започна да измества шока. Тези хора бяха толкова търпеливи с нея, най-вече Далден. Беше го нарекла лъжец безброй пъти, подклаждайки недоверието си, но той не се бе отказал от нея. Той не беше с промит мозък, не играеше роля. Той бе истински извънземен, от воинска каста на хора с варварски вярвания и облекло. И тя бе омъжена за него, или по-скоро обвързана в техния еквивалент за брак, негова другарка в живота.

— Вероятно ще искаш да отидеш в стаята си и да се преоблечеш, преди да открием Далден и да го трансферираме тук — каза Тедра. — Колкото по-малко види от това, което си преживяла, толкова по-добре.

— Защо? Не е негова вината. Той ме предупреди да не излизам от палатката. Няма за какво да се вини.

Майката на Далден се намръщи и Марта, която не се бе обадила досега, доказа, че все пак е слушала разговора им, като каза:

— Не се чуди, кукло. Нашата Британи вижда всичко през „земната“ си перспектива, където техните мъже са поемали вината, без значение дали е тяхна или не. Все още не е разбрала, че правилата на воините трябва да бъдат стриктно спазвани, само тогава сигурността е гарантирана. Затова и вината, когато се случи нещо, е изцяло на този, който е нарушил правилата. Тогава дълг на война е да накаже провинилия се, за да е сигурно, че правилата няма да бъдат нарушени втори път.

— Налагаше ли се да ѝ напомняш за това, Марта? — въздъхна Тедра.

— Разбира се — самодоволно заяви Марта. — Нищо друго не може да прогони шока толкова бързо, колкото една здрава доза реалност.

На Британи ѝ отне известно време, за да осъзнае какво има предвид Марта с тези свои думи. Заключение, до което стигна, бе нелепо.

— Нека да видим дали съм разбрала. Аз току-що минах през ада. Ако не бяха тези невероятни технологии като Трансфера и Медитеха, сега щях да съм мъртва. И според теб, Далден ще ме накаже за това? — От двете жени не последва никакъв отговор, което само по себе си отговаряше на въпроса ѝ. Британи поклати глава: — Няма начин. Не би го направил.

— Нека погледнем фактите — заяви Марта, говорейки със своя поучителен тон. — Звярът, който едва не те излапа за вечеря, е едно от най-тъпите същества на тази планета. Може да те подуши. Може да е сигурно, че си в палатката. Но е прекалено глупаво дори да се опита да влезе при теб. Вместо това, ще те почака да излезеш сама. Вероятно ще прояви завидно търпение, защото все пак е надушило храна. Но също така е вероятно да огладнее достатъчно, че да отиде да търси другаде храна, вместо само да се задоволява с аромата ѝ. Разбира се, дори това да не се случеше, Далден щеше да се върне и без много сили щеше да се погрижи за хищника. Затова, ако бе останала в палатката, както ти е било наредено, нямаше да минеш през ада, не смяташ ли?

— Пропускаш това, че вече страдах достатъчно.

— Не, ти пропускаш това, че ако се беше подчинила на своя воин, нямаше да страдаш въобще. И той ще е бесен, задето си била наранена, тъй като не си му се подчинила — и бъди дяволски сигурна, че няма отново да се изложиш на подобен риск. Разбираш ли логиката в това?

— Разбирам я — промърмори Британи. — Но това не означава, че ще се съглася с нея.

Марта се изкиска.

— Воините не се нуждаят от съгласието ти. Тедра може да те увери в това.

— Не ме намесвай в това, голямо момиче — отвърна Тедра. — Тази седмица се разбирам много добре с моя воин. Не смей да ми напомняш защо това трябва да се промени.

— Тя преувеличава, хлапе. Моята Тедра през цялото време се разбира добре със своя воин. Вярно е, че понякога прекрочва линията и

й се налага да преглътне последствията, но после нейният Чалън й се реваншира и то доста.

Британи погледна към Тедра.

— Ти идваш от свят, много по-напреднал от моя. Мислех си, че ти, най-много от всички би намерила тези правила и закони толкова варварски, колкото и аз. Беше ми наредено да остана в онази палатка и сега разбирам, че е имало защо. Научих по най-трудният възможен начин. Но всичко останало? Ненужен ескорт, дрехи, които да маркират статуса ти... кому са нужни подобни глупости. Защо не може жените да остават сами? Как можеш да приемаш да се държат с теб като с дете?

— Страхотен въпрос и аз самата нямам търпение да й отговориш — провикна се Марта.

Тедра игнорира вечно месецият се във всичко компютър и хвана Британи под ръка, съпровождайки я до стаята й, докато обясняваше:

— Не приемам да се отнасят с мен като с дете, но приемам законите на тази земя. Никой не очаква да си пример за Кан-ис-Транските домакини, най-малкото Далден го иска от теб. Аз се приспособих по-лесно, тъй като през първия си месец тук бях загубила предизвикателство, което е много близко до поробване. След като се съгласих на предизвикателството, честта ми не позволи да се отметна, след като загубих, затова не можех да се оплаквам от позицията, в която бях. Аз обаче бях инструктирана какви са правилата наоколо, докато се намирах в дъното на социалната стълбичка. Което ми позволи по-лесно да приема ограниченията, които ми бяха поставени, и които донякъде са неприятни за мъжете ни.

— Донякъде ли? — изсумтя Британи. — Защо не на сто процента?

Тедра се ухили.

— Истината е, че тукашните мъже са много доминантни, и тъй като е генетично заложено всеки от тях да се превръща в гигант, трябвало е да създадат правила, които ще им попречат да наранят физически жените си. Жените, родени тук, никога не са оспорвали правилата, защото не познават друг начин на живот. Виждаш ли къде е разликата? За тях правилата не са варварски, те са напълно нормални.

— А за посетителите не се ли правят изключения? — попита Британи.

— Защо им е да го правят? Това не е като да дойде посетител от друга държава. Тук нямат училища като тези, които познаваш. Никой не ги учи за другите светове и техните култури, знаят само това, което се случва около тях. За тях всичко е черно и бяло, не познават сивото. Стараят се нещата да са възможно най-прости, без усложнения. Ако една жена няма защитник, значи е свободна и всеки, който пожелае, може да я вземе. По-просто от това няма. Но когато тя има защитник, трябва да се подчинява на заповедите му, ако иска той да я защитава. Наистина по-просто от това няма никъде.

— Осъзнаваш ли, че току-що даде определение за детинско отношение? — попита Британи.

Тедра дори не опита да отрече думите ѝ.

— От перспективата на едно напреднало общество, да, вероятно е така. Но от тяхна перспектива си е напълно цивилизовано. Те не се избиват един друг, за да получат това, което желаят. Водят се от закони, които всички почитат, управляват се от воин, воден от кодекса на честта. Те са на светлинни години зад нашите праисторически роднини. Но все пак са уникални, нямат аналог никъде във вселената. И това вероятно е част от проблема ти, хлапе. Трябва да спреш да ги сравняваш с хората от твоя свят.

— Малко трудно е да игнорираш нещо, което ти е набивано в главата двадесет и осем години.

— Защото гледаш всичко през очилата на модернизацията. Махни тези очила, и ще видиш една съвсем различна гледка, такава, която е много по-лесна за толериране. Знам, че искам много от теб. За мен бе много по-лесно, защото прекарах три години в обучение за Откриване на света, преди да се насоча към сферата на охраната. Но най-важното, което научих през тези три години, бе, че ако имаш намерение да живееш в свят, различен от твоя собствен, то не трябва да се опитваш да го промениш, а да се адаптираш. Тези модерни светове са били оставени да еволюират самостоятелно без ничий натиск. Това, че ние знаем по-добри начини, за да се вършат нещата, не означава, че трябва да им ги налагаме.

— Мразя се, че трябва да прекъсна един толкова поучителен урок относно варварите — намеси се Марта. — Но Корд II ме информира, че Далден се е насочил към лагера ви.

Британи се намръщи.

— Ако Далден не ме е открил, за да ме доведе тук, тогава кой?

— Марта те доведе.

— Мислех, че свързката ми е останала тук в палата.

— Така беше — отговори Тедра. — Всъщност този, който те откри беше Джоран, и то само защото е търсил точно теб. От своя кораб се свърза с Марта, която да те трансферира директно в Медитех. Не ти бе останала почти никаква кръв и в онзи момент не е имало друг вариант.

— Търсил е точно мен?

— Той се завърна с цяла армия, за да си отмъсти и за да те вземе със себе си. Не че ще получи някое от двете, но тъй като ти спаси живота, ще трябва да се разправяме с него по-дипломатично. Поиска позволение да говори с теб и обеща, че след това ще си отиде. Тъй като това бе най-миролюбивия начин да избегнем война със Сентура III, решихме да се съгласим с искането му. В момента той пътува с аеробус насам.

— Защо не с Трансфер?

— Изчерпал си е квотата за деня, което ми напомня... Корд II ще осветли Далден за това, което се е случило с теб, но като го видиш, няма да навреди да посочиш, че заради това, което се случи с онова са'або, Джоран бе принуден да промени оригиналният си план, който е бил да залови и двама ви и да ви отведе на Сентура III, а Далден вероятно нямаше да преживее това пътуване.

— Забрави това — каза Марта. — Джоран нямаше да успее да ги открие, ако не бе ползвала родния си език. Той точно на това се е надявал, когато е дошъл да те търси. А тя нямаше да започне да говори на родния си език, ако онова са'або не дишаше в тила ѝ.

— Проклятие, трябва ли винаги да навлизаш в такива подробности, Марта? — оплака се Тедра.

— Няма значение. Далден иска незабавен Трансфер и като казвам незабавен, в момента го правя. Предупредих те, че той ще подивее, като види всичката тази кръв, омазала лагера им.

— Звезди, никой не може да стряска хората така, както можеш ти. Дай ѝ минута поне да се преоблече — настоя Тедра, след което предложи: — Трансферирай го при Чалън. Той би могъл да го поуспокои малко.

Думите ѝ накараха Британи да изпадне в паника. Щом майката на Далден се тревожеше, че е загазила, значи наистина, ама наистина бе в голяма беда.

ГЛАВА 51

Смяната на дрехите нямаше да е достатъчна. Британи все още бе покрита със засъхнала кръв, въпреки че нямаше никаква следа от раните, които бе получила. Тя имаше време само да се потопи в банята и да се изтърка набързо, а после да източи водата на басейна — все пак не бе добра идея Далден да види оцветената в розово вода — и се намъкна бързо в едно синьо чаури. Не успя да си изсуши косата, но това не бе от съществено значение. Не се опитваше да скрие от Далден това, че е била наранена, просто се стараеше да не има визуално потвърждение на случилото се.

Тедра остави свръзката си и ѝ каза, че ако някой има нужда от Трансфер, докато се охладят емоциите, просто да уведоми Марта. На този етап Британи нямаше идея кой от двамата щеше да има най-голяма нужда от подобен Трансфер, тъй като и нейните емоции в момента се изплъзваха от контрола ѝ.

До мига, в който Далден влезе в стаята, тя бе по-изнервена от всякога. А това, което не спираше да си повтаря наум, бе, че той е истински, наистина, абсолютно истински. Той не беше просто актьор, правец се на варварин — той бе варварин! И как, по дяволите, щеше да се справи с архаичния му манталитет, който, вместо да я утеши за това, което е преживяла, смяташе да я накаже?

Той не изглеждаше ядосан. Но познавайки го достатъчно добре, тя знаеше, че емоциите му много рядко се отразяваха на лицето му. Обвит в своето воинско спокойствие, трябваше да се вгледаш много дълбоко, за да търсиш обичайните признаци и тя ги видя — скованост, стиснати устни, нито искрица топлина в златистите му очи.

Проблемът ѝ сега, когато се бе отървала от оправданията и заблудите си, бе, че не знаеше какво би могла да очаква от него на този етап. Той се закле, че никога не би ѝ причинил физическа болка, и тя му вярваше, но не каза нищо за емоционалната? Точно каква беше варварската идея за наказание, щом не е камшик и вериги? Зарязването

в някоя дълбока черна дупка за седмица? Или за месец? Изолирана в затвора? Единствената ѝ защита бе гнева и тя се обви около него.

— Свали си дрехите.

Тя премигна, настръхна и го погледна в очите.

— Няма начин.

— Махни ги — заповяда той, тръгвайки през стаята към нея. — Искам да се уверя, че си цяла.

Това трябваше да я успокои. Той просто искаше да се убеди, че е добре. Ако той бе ранен, тя вероятно също щеше да иска визуално потвърждение. Но това не бе нормална ситуация.

— Забрави — каза тя и отстъпи крачка назад от него. — Няма да се поставя в такава уязвима позиция, когато си си наумил да ме накажеш. Да не би да ти изглеждам, сякаш съм си загубила ума?

Тя му даде възможност да го отрече. Той не го направи. Гневът се обви още по-плътно около нея.

— Може да спреш точно там — каза му тя. — Добре съм, като нова съм. Имаш думата ми. Вече научих урока, който би искал да ми предадеш, и няма нужда да ме наказваш. За в бъдеще ще се подчинявам на заповедите ти.

— Тогава се подчини на тази заповед. Свали си дрехите!

Той повиши тон, досега не го бе чувала да говори толкова високо. Невероятно, но това породило в нея желание да му се подчини, което беше лудост.

Тя поклати глава, но страха бързо започна да измества гнева. Тя продължи да отстъпва назад.

— Тази заповед няма нищо общо с безопасността ми, точно обратното. Предупреждавам те, нямам намерение да приема леко наказанието ти. Напълно отказвам да го приема. Затова дори не си помисляй да...

Вече нямаше къде да избяга, бе опряла гръб в стената. Не че имаше някакво значение, дългите му крака вече го бяха отвели до нея. Нужни му бяха точно две секунди да я притисне към стената и да смъкне чаурито от тялото ѝ. След това я завъртя, първо на едната, после на другата страна, раздалечи ръцете ѝ, и прокара внимателно ръце по цялото ѝ тяло.

Британи се изчерви от тази близка инспекция, бе прекалено възмутена, за да се засрами. Той трябваше да приеме, че му е казала

истината.

Тя притисна длани към гърдите му и се опита да го избута. Обикновен мъж вероятно щеше да се наклони поне малко назад, тъй като приложи в натиска всичката сила, събрана в тялото ѝ. Далден не се отмести и на милиметър. Но пък нея я заболяха ръцете.

— Доволен ли си? — озъби му се тя. — Казах ти, че съм добре! Защо не можа просто да ми повярваш?

Той падна на колене пред нея, обвивайки ръце около тялото ѝ. Главата му се притисна между гърдите ѝ. Тя бе напълно объркана от действията му, прекалено изненадана, за да стори каквото и да е било.

— Съжалявам, че се държах така, но трябваше да се убедя с очите си — каза той, а гласа му преливаше от чувствата, които изпитваше. — Съжалявам за болката, която си преживяла — добави той. — Съжалявам, че не бях там, за да те предпазя.

— Далден, спри — каза тя, обвивайки ръце около главата му.

Но той не спря.

— Съжалявам, че не можеш да ми се довериш достатъчно, че не бих ти наредил нещо, ако нямам наистина добре причина за това.

— Далден моля те, вината ме убива — проплака тя. — Няма за какво да съжаляваш. Виж, трябва да знаеш, че когато чух, че навън има някакво животно, аз се надявах, че ще бъде нормално животно. Излизането ни в природата не беше планирано и така мислех, че ще разкрия, че всичко свързано с Ша-Ка'ан е една фантазия. Смятах само да задоволя любопитството си, като надзърна бързо и след това отново се прибера в палатката. Но то ме видя и ми показва колко много съм грешала.

Прегръдката му се стегна около нея.

— Съжалявам, че едва не умря, за да приемеш истината.

Тя се усмихна, но той не видя усмивката ѝ.

— За това съжаляваме и двамата.

— И най-много съжалявам, че сега трябва да направя така, че да съм сигурен, че никога повече няма да следваш любопитството си, когато съм ти наредил да направиш нещо, което да те запази в безопасност.

Беше започнала да се отпуска. Сега мускулите ѝ отново се стегнаха. Той се изправи и я вдигна на ръце.

— Не! — проплака тя.

Но той бе напълно решен да изпълни дълга си и нищо, което му кажеше, нямаше да промени решението му. Той не искаше да я наказва, но трябваше да го направи за нейно добро. Знаеше защо е решил да го стори, вярваше, че е убеден, че го прави само и единствено заради нейната бъдеща безопасност. Нищо, което кажеше или стореше, нямаше да може да предотврати случващото се.

Трябваше да се предаде и да го приеме като мъж. Все пак колко ли лошо можеше да бъде, след като нямаше намерение да ѝ причини физическа болка? Но, по дяволите, въпроса бе принципен. Беше прекалено голяма, че да бъде наказвана, все едно е непослушно дете.

За бога, не бе нарушила проклет закон. Това можеше да разбере, ако беше нарушила закон, щеше да си понесе последствията. Но правило, което засягаше единствено нейната безопасност, беше такова, каквото сама би трябвало да реши да следва или не. А това, че го бе нарушила, въобще не трябваше да се коментира. Всичко, което трябваше да ѝ каже, бе, че в тези гори има зли, месоядни чудовища и тя нямаше дори да помисли да излезе от палатката.

Той я отнесе до леглото, положи я на него и легна при нея, прегръщайки я силно. Тя бе готова да се бори, докато не осъзна, че той просто иска да я прегръща. Явно преди това се опитваше да я успокои. Сигурно бе забелязал, че цялата се бе стегнала. Но предвид обстоятелствата, нямаше никакъв начин, по който да я накара да се успокои.

Вероятно и той го бе осъзнал, защото започна да я целува. В тялото ѝ се зароди ново притеснение. Вече не мислеше, че той я целува, само за да я успокои. Как би могъл, след като целувките му имаха напълно обратният ефект? Сега започна да мисли, че той се опитва да ѝ се реваншира предварително за това, което смяташе да ѝ стори.

Тя се бореше с чувствата, които предизвикваше той в тялото ѝ, бореше се отчаяно. Нямаше да го остави да му се размине. Трябваше да му устои. Но бе невъзможно. Никога не бе успявала да устои на целувките му. Какво я караше да мисли, че сега ще бъде по-различно?

Само след миг тя го целуваше, отвърщайки му с цялата страст, която притежаваше. Въпреки отчаянието, което трябваше да изпитва, точно сега, в този миг, само той съществуваше за нея. Мъжът, който

обожаваше — или поне, обожаваше го, като не се държеше толкова варварски. А точно в момента той определено не беше варварин.

Щателно и внимателно, той събуди за живот всеки неин нерв, карайки я да тръпне от желание от главата до петите. Не му отне много време да запали пламъка на желанието в тялото ѝ. Той я отвеждаше високо, почти до върха на удоволствието, но вместо да я задоволи, той я успокояваше и започваше да я възбужда наново.

По безброй начини тя му казваше и показваше, че е готова, но той бе напълно решен да продължава да я възбужда до такава степен, че тя бе сигурна, че ще свърши в мига, в който го поемеше в себе си. И изведнъж ръцете му изчезнаха, топлината на тялото му до нейната също. Отне ѝ известно време да осъзнае, че той стана и напусна леглото.

Излизайки от замайването, тя седна в леглото и изръмжа.

— За какво, по дяволите, беше всичко това? — Той не просто бе напуснал леглото ѝ, той бе излязъл от стаята.

Марта, обаче, бе все още там и весело отговори на въпроса ѝ:

— Току-що беше наказана.

— Как?

— Ако ти не знаеш, то...

— Не се шегувам. Как?

— Ша-Ка'анските жени са силно сексуални. Воините, или поне тези в Ша-Ка-Ра, много отдавна са измислили най-безболезненото наказание за своите другарки в живота, когато нуждата на жената достигне най-големите си висоти, мъжът става и излиза, оставяйки я с тяло, крещящо за освобождение. Но тъй като и мъжете са силно сексуални, не могат да изпълнят тази задача сами, без помощта на сока от Дхая, който за кратко приспива сексуалните им желания.

Британи започна да се смее. Значи все пак Далден се оказа варварин до мозъка на костите си.

— Намиращ, че сексуалната незадоволеност е забавна? — попита любопитно Марта.

— Не, но не е точно нещо, което е непознато на моята планета. Истината е, че по време на срещите повечето двойки се въздържат и изпитват такава неудовлетвореност.

Марта изсумтя.

— Знам вашата дефиниция за среща и това не включва...

— Чакай малко, имам предвид онова време, в което двама души се опознават. Няколко срещи могат да доведат до голяма възбуда, докато мъжът очаква да отбележи точка, но жената все още не е сигурна и така напрежението се натрупва с всяка среща. Разбира се, те биха могли да избегнат това напрежение, но докато се опознават, предпочитат да избегнат по-интимни контакти.

— Довери се на изостаналите раси да правят нещата по най-трудния начин.

— Да разбирам ли, че по-напредналите раси са намерили решение на този проблем? — попита Британи.

— Естествено. Едното е компютърното съчетаване на двойките, върши чудеса.

— И ние имаме срещи чрез компютъра и мога да те уверя, че това не върши никаква работа.

— Древни глупости — заяви Марта. — И дори нямат общо с нашия разговор. Значи доказано ефективното Кан-ис-Транско наказание не те тревожи, нали? Ако е такъв случая, ще трябва да споделя, че да имаш такова преимущество над моето момче, не е никак забавно.

— Как се досети?

— Фактът, че тяхната представа за наказание не те обърка. Фактът, че той ще се прояжда от вина и ще се поболява всеки път, когато се наложи да те накаже. Бих казала, че това ще те постави на шофьорското място.

Погледнато така, Британи не се стърпя да се усмихне.

— Ще му кажеш ли?

— Аз? Е, за какво да го правя? По някаква случайност обичам да се заяждам с тези момчета. Просто е безценно, когато тяхната култура се сблъска в логиката им, която обикновено не е тема на дискусии. Развесели деня ми, това е сигурно.

Британи изсумтя, тъй като Марта се изкиска. Но след миг Марта добави:

— Между другото, Далден не взе нищо, което да му помогне да те накаже. Стандартна процедура е воините да пият сок от Дхая, преди да накажат жените си. Но той не го направи. Беше решен, че щом ти трябва да страдаш, то и той трябва да страда с теб. И твоето тяло може да е свикнало с подобна незадоволеност, но неговото не е. В този

момент той изпитва ужасен дискомфорт. Това момче не спира да ме изненадва със силата, с която желае да се грижи за теб. Вече каза ли ти, че те обича?

— Не.

— Може би никога няма да чуеш тези думи, но никога не трябва да се съмняваш, че те обича.

Британи се усмихна. Не, никога не се е съмнявала в чувствата му.

ГЛАВА 52

Британи не бе сигурна какво да прави с Джоран от Сентура III. Докато отиваше към стаята, в която я чакаше, я бяха информирали за какво е дошъл на планетата и какви са били намеренията му. А именно, надявал се е или да я отвлече, или да я принуди да тръгне с него, а ако бе открил Далден с нея, вероятно щеше да го убие.

Този път бе донесъл модерни оръжия, които да му помогнат със задачата, тъй като при предишния им сблъсък мечът му не бе от особена полза. С оръжието беше убил са'абото, без дори да се доближава до него, и тя се ужасяваше от това, че би могъл да го използва върху Далден.

Разбира се, не му бяха позволили да внесе оръжието в палата и той се бе съгласил на това, за да може да говори с Британи. Тя бе предупредена, че вероятно ще се опита да я убеди да замине с него. Освен това я инструктираха да не вярва на нищо, което ѝ каже, и че двуличието е втора природа на такива като него, които биха казали и направили всичко, само и само да постигнат целите си.

Роднините на Джоран вече бяха отпътували към дома. Единственото, което трябваше да направи Марта, бе да паркира Андровия на метри от техните кораби, за да ги накара да променят намеренията си. Вземайки предвид това, че всичките двадесет и три кораба биха могли да се поберат в хангара на Андровия, натрапниците нямаше какво толкова да обмислят. Сентурианците бяха не особено развита раса, но разбираха кога ги превъзхождаха.

Чалън не бе никак доволен от миролюбивия край на тази „инвазия“. Но когато се оказа, че Ли-Сан-Тер имат дълг към Джоран, всички възможности за бойни действия практически бяха изключени.

Далден също не можеше да стори това, което желаше, а именно да се погрижи Джоран никога повече да не ги безпокои. Британи научи, че воините не се наричат воители, само защото думата звучеше добре. Те можеха да защитават, да раздават възмездие и да завладяват по най-първичния възможен начин, бързо и силно.

Оставиха я сама с Джоран. Е, не напълно сама, тъй като със себе си носеше свръзка, тъй че и Марта бе там. Това уединение бе по молба на Джоран и Марта нямаше да покаже присъствието си, докато не станеше наложително. Далден бе отказал да позволи на Британи да се доближи до Джоран без присъствието на Марта. Като цяло не бе особено щастлив, че жена му ще се среща с този индивид. Но бе принуден да се съгласи, за да изчисти дълга си към Джоран.

Всъщност, задължената в случая бе Британи. Тя бе наясно с това. Все пак бе спасил нейният живот. Нямаше как да избегнат факта, че ако той не я бе открил, сега щеше да е мъртва. Вероятно трябваше да бъде благодарна, че бе решил да я отвлече. Колкото и да бе странно това.

Тя го изчака да я заговори пръв. Сега въобще не приличаше на Джоран, който бе срещнала на родната си планета. Носеше дрехи от собствената си страна, което включваше дълъг царски плащ, натруфена и обсипана със скъпоценности туника и високи ботуши. Сега изглеждаше точно такъв, какъвто е в действителност — средновековен крал — и собствените му дрехи му подходяха много повече, отколкото бизнес костюма.

Той вероятно си мислеше нещо подобно за нея, тъй като първите му думи бяха:

— Варварските дрехи не ти отиват особено. Ще те облека в коприна и платове, достойни за кралица.

— Достатъчно съм възрастна, че да се обличам сама.

— Не исках да те обидя.

Тя въздъхна.

— Съжалявам, и аз не исках да се репча. Дължа ти живота си. И съм ти изключително благодарна.

Той кимна, сякаш не очакваше по-малко.

— Достатъчно благодарна, че да ми отдадеш живота си?

— Вече съм го отдала на друг мъж. И ти го познаваш много добре. Той е моят другар в живота.

Той махна с ръка.

— Варварските церемонии за обвързване не важат в моя свят.

— Нито пък в моя, но в сърцето си аз съм го признала за мой съпруг. Затова за мен е обвързващо като свещен съюз.

Той изглеждаше изненадан да чуе това.

— Искаш да останеш с него?

Тя не можеше да си представи защо би си помислил, че не иска, но реши да му обясни подробно.

— Джоран, когато бяхме в моя свят и ти казах, че ще ти помогна, аз те излъгах. Доброволно участвах в мисията, за да ти попреча да изпълниш това, което бе намислил. Помагах на Ша-Ка'анците да те спрат. Ако си мислил различно през цялото това време, то много съжалявам.

Той сви равнодушно рамене.

— Нищо от това няма значение. На техния кораб видях в очите ти това, което чувстваш към мен.

Тя се намръщи объркана, опитвайки се да си припомни онзи ден.

— Симпатия? Решил си, че състраданието ми значи нещо повече. Тогава не ми допадна, че ти бе отказана медицинска помощ, въпреки че ме увериха, че не изпитваш болка. Бих изпитала състрадание към всеки изпаднал в подобно положение... но сега виждам, че си напълно излекуван. Вероятно си посетил нечий Медитех, откакто се видяхме за последно.

— Едва днес — заяви остро той, — В посетителския център. В моя свят нямаме такава технология.

— Значи бих казала, че и ти трябва да си благодарен, че не са ти останали никакви белези след случилото се. Моите хора щяха да те тикнат в затвора до края на дните ти, ако знаеха какво се канеше да сториш. Ша-Ка'анците само те върнаха у дома с няколко наранявания, които е било лесно да бъдат излекувани.

— И според теб това ги оневинява?

На върха на езика ѝ бе да му каже какво точно мисли — че той е злодей, но успя да се сдържи, прехапвайки език.

— Просто се радвам, че никой не е получил трайни увреждания след всичко това, което се случи.

Стояха на няколко метра един от друг, но сега той реши да приближи към нея. Тя направи всичко по силите си да не се отдръпне, за да увеличи отново разстоянието помежду им. Близостта му я изнервяше. Както се боеше, той я докосна, плъзгайки безобидно пръст по лицето ѝ.

— Много странно гледаш на нещата — заяви той нежно.

— Не е странно, а просто различно от твоето виждане. Това не значи, че аз съм права, а ти грешиш, или обратното. Просто двамата с теб идваме от различни светове.

Господи, казваше му това, което отдавна трябваше да каже на себе си. Нима това не бе всичко, което Марта ѝ набиваше в главата от толкова време. Ша-Ка'анците не бяха варвари, те просто бяха различни. Начинът, по който вършеха всичко, за тях бе нормален, вършеше работа, значи бе правилният начин. Те бяха уникални. Еволюираха по свой собствен начин.

— Ще харесаш културата ми — прошепна ѝ той. — Ще те направя кралица. Какво би могъл да ти предложи онзи варварин, което да се сравни с това, което ти предлагам аз?

Тя бе напълно откровена, когато каза:

— Той ми дава себе си и това е всичко, от което се нуждая, за да бъда щастлива, защото го обичам с цялото си сърце, повече от всичко друго на този свят.

ГЛАВА 53

Марта се извини, задето не я бе предупредила, че Далден слуша целият ѝ разговор с Джоран, но това бил единственият начин, по който нейният другар в живота щял да се съгласи тя да остане насаме с мъжа. Британи не бе особено доволна от това. Не бяха говорили, откакто я наказа. Щеше ѝ се да се наслади малко на това, че той се чувстваше зле, задето я наказа, преди да бъде така добра да му прости, а сега той бе чул, че въпреки всичко, тя прелива от любов към него.

Не че го спомена. Когато се видяха на същия ден, той нямаше никакво намерение да говори. Далден просто я завлече в стаята им, където прекараха остатъка от деня и голяма част от следващия, правейки всичко възможно да се убедят, че никой от тях не страда от последиците след нелепото наказание от предишния ден.

Тя се зачуди дали няма да стане нещо обичайно да я повлича нанякъде, без да отрони нито дума, защото го стори и следващият следобед. Той наметна бяло наметало около раменете ѝ, хвана я за ръка и я повлече навън от палата, през целия град, до нещо, подобно на парк на самия край на планината.

Далден застана зад нея, обвини ръце около тялото ѝ и не каза нито дума, докато тя обхождаше с поглед невероятната гледка пред тях. Зелената долина се простираше в подножието на планината Раик и от мястото, където стояха, можеше да се види всичко — величествени гори, зад тях прекрасни сини езера, а в далечината останалата част от планината, която бе само виолетова мъглявина.

Бе толкова красиво, че можеше да спре дъха на човек. И тогава Далден каза:

— На това място ще построиш къщата ни.

Тя се обърна, за да го погледне изумена.

— Какво? — възкликна тя.

— Дизайнят ѝ ще бъде изцяло твой — заяви спокойно той, сякаш не я бе изумил достатъчно. — Но няма да забравяш, че един воин има нужда от голямо пространство, за да не се чувства притиснат.

Тя му се усмихна с любов.

— Значи да разбирам, че говорим за една голяма къща?

— Да.

— Много голяма къща?

— Да.

Вътрешно тя заподскача екзалтирано, докато осъзна, че на тази планета нямат подходящ дървен материал.

— Не съм сигурна, че бих могла да работя с материалите, с които разполагате тук.

— Марта ме увери, че може да ти набави всичко, от което имаш нужда.

— Ще ми отнеме цяла вечност да построя нещо с гигантските размери, които искаш — посочи му тя.

— Ще имаш помощници. Кодос и другарката му в живота Рурико, биха искали да ти помогнат. Освен това, на твое разположение ще бъде и Корд II. А аз винаги ще бъда плътно до теб, *керима*. Вероятно ще има и още доброволци, след като хората в града видят какво вършиш. Ша-Ка-Ра е непроменен от векове. Промените не се срещат често тук, но не са и забранени, а много от хората съжеляват, че нямат знанието как да създадат нещо сами. Кодос показва ясно, че много би искал да научи твоят занаят.

— Нима той наистина се съгласи да позволи на другарката му в живота да работи рамо до рамо с него, след като тук на жените не им е позволено да имат истинска работа?

Далден я изгледа обидено.

— За да поддържа мира в дома си, той бе длъжен да се съгласи. Направи грешката да й разкаже твърде много за вашата култура. Тя се оказа доста заинтересована.

Британи се засмя.

— Няма да е проблем, нали? Не искам да остана в историята като жената, която сложи началото на женско движение на Ша-Ка'ан. Не че нямате нужда от женско движение, но ми бе обяснено, че трябва сами да се досетите за това, а не някой да ви налага собствените си вярвания.

Той хвана лицето ѝ в ръце.

— Имаш ли намерения да създаваш проблеми?

— Никакви.

— Тогава няма да има никакъв проблем.

— Да, сигурно — промърмори тя.

Далден се засмя в отговор.

— Просто се шегувам с теб, *чемар*. Искам да ти кажа, че осъзнах как сякаш от плещите ми бе свален тежък товар. Много отдавна взех решението да следвам напълно стъпките на баща си, игнорирайки тези на майка си. По онова време това бе добро решение. Не ми беше лесно, когато бях млад, да бъда разкъсван между две толкова различни цивилизации. Не можех да се почувствам цял. Но да те откроя, да те познавам, да те обичам, това ми показа...

Тя подскочи пред него, обвивайки с ръце врата му.

— То го каза! Каза, че ме обичаш!

Той я накара да стои мирно и я изгледа строго.

— Не си играй с търпението ми, жено. Много добре знаеш колко дълбоки са чувствата, които изпитвам към теб.

— Да, знам — ухили се тя без грам притеснение. — Но все пак е много приятно да го чувам от време на време.

Той извъртя очи и отново я притисна към себе си.

— Това, което исках да споделя с теб, е, че вече не се чувствам раздвоен. Част от мен е Кистранска и аз съм готов да я приема със знанието за другите светове и техните различни вярвания, включително и твоят свят. Повече няма да игнорирам тези неща, само защото са непознати за мен.

— Да не би да ми казваш, че ще се опиташ да ме разбереш? — попита тя.

— Казвам, че не е нужно да се променяш напълно, само защото вече ще живееш тук. Казвам ти, че приемам твоите разбирания, и че когато мога, ще се съобразявам с тях. Но това не означава, че може да игнорираш това, което е прието тук. Никой воин не би си позволил да посегне на жена, за която е очевидно, че е заета, затова ще спазваш тези наши правила, за твоя собствена защита.

— Добре, съгласна съм.

— Докато света ни не се освободи от зверовете, които биха могли да те наранят, ще правиш това, което ти нараня.

— Добре, съгласна съм.

Той се намръщи.

— Защо не спориш с мен?

— Защото това е Ша-Ка'ан. Тези правила вършат работа тук. Не биха били удачни никъде другаде, но тук вършат идеална работа. Освен това — добави тя с усмивка, — след подаръка, който ми даде днес, ще има да ти се отблагодарявам доста време.

Той я целуна дълбоко, но нежно, все пак скоро нямаше да могат да се усамотят.

— Ще ти позволя да ни построиш стотици къщи, стига това да те прави толкова щастлива.

— Говорех за признанието ти, че ме обичаш — заяви тя с нежен тон.

Това му беше достатъчно. Той отново я сграбчи за ръката и я повлече обратно към палата и стаята им, където биха могли да намерят малко усамотение.

Британи се смееше вътрешно. Нейният другар в живота наистина не бе варварин. Воин, ДА. Непреклонен, когато ставаше въпрос за сигурността ѝ, ДА. Малко деспотичен, но все пак, разбран. Нежен. Грижовен.

Как, по дяволите, бе извадила толкова голям късмет?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.